

Samuel Kamaleson: O učednictví

Maďarsko 1981 a 1983 Tahitótfalu. Organizátor ČCE, Mirek Heryán

Úvod

Dovolte, abych se představil. Pocházím z Indie. Je to velká země, která má přes 700 milionů obyvatel. Asi 80% jsou Hindové, 10% muslimové, 3% křesťané.. Zdá se to málo, ale i tak to je 21 milionů křesťanů. Evangelium přinesl do Indie sv. Tomáš, to znamená, že je křesťanství v Indii už 2000 roků. Já pocházím z Madrasu. V okolí tohoto města je malý kopec, kde byl sv. Tomáš zabit. Indická historie je spojena s křesťanskou historií. Proč se křesťanská církev v Indii více nerozrostla, je složitá otázka, a budeme se jí věnovat později.

Naše rodina je více než pět generací křesťanská. To, že jsem se narodil v tradiční křesťanské rodině, ze mne však ještě křesťana neudělalo. Na univerzitě jsem studoval veterinární lékařství (a dostudoval jsem ho).

V době studií můj spolužák, který byl hinduista, slyšel jednou na ulici hlouček lidí, kteří hovořili o Ježíši. Říkali tři věci: Ježíš žije, vy se s Ním můžete setkat a to setkání způsobí změnu ve vašem životě.

Obrátím to: Jestli se s Ním setkáte, poznáte to, a tak si můžete ověřit, jestli je živ, nebo ne. Sami se stanete průkazným materiálem.

Mého spolužáka to zaujalo. Pouliční kazatel dále řekl: Když se s Ním setkáte, udělá pro vás tři věci: Osvobodí vás od vin minulosti.

Osvobodí vás ze strachu před neznámou budoucností.

Vstoupí do vašeho života, je připraven ho řídit a proměňovat. Tato změna je hmatatelná.

Zájem mého přítele vzrůstal. Byl otrokem mnoha zvyků, uctíval mnoho bohů. Žádný ho však nedokázal osvobodit. Tak si řekl: "Jestliže mne tento Ježíš dokáže osvobodit, poznám, že žije. Pokud mne dokáže osvobodit, tak ho potřebuji, a jestliže mne osvobodí, chci mu patřit."

Šel ke kazateli a zeptal se: "Mohu se setkat s Ježíšem?"

"Samozřejmě," řekl kazatel.

"Ale já nejsem křesťan, jsem hinduista."

"Také jsem byl kdysi hinduista, dokud jsem se s Ním neseťkal. Co může udělat pro jednoho, může udělat i pro druhého."

Mého přítele to povzbudilo a řekl: "Dám se Ježíši, a když v následujících deseti dnech mne osvobodí z mého otroctví, poznám, že žije, a budu mu patřit po celý zbytek svého života."

"To úplně stačí," řekl kazatel, "dej Mu šanci a On se ti prokáže."

Klekli si na chodník uprostřed zástupu (v Indii je většina lidí přesvědčena, že když se setkáte s Bohem, nemusíte se starat, co si o vás lidé budou myslet. Bůh je Bůh a při setkání s Ním na mínění lidí už tolik nezáleží). Můj přítel se modlil: "Pane Ježíši, tento člověk říká, že žiješ. Nevím ale, jestli žiješ, já Tě potřebuji. Chci tě! Prosím, změň mne. A jestli vstoupíš do mého života, pomoz mi to poznat." Potom jmenoval své zvyky a chtěl, aby je Ježíš zlomil.

Můj přítel a já jsme bydleli spolu. O tom, co se mu přihodilo, jsem nevěděl. Během deseti následujících dnů jsem však pozoroval v jeho životě změnu. Ze zvědavosti jsem se ho zeptal: "Šankře, (jmenoval se Šankr Maraj) ty jsi nějaký jiný, co se stalo?"

Usmál se: "Opravdu to vidíš?"

"Samozřejmě!"

"Tak to musí být ten Ježíš."

"Copak to říkáš o Ježíši, Šankře, jsi přece hinduista?"

"Potkal jsem Ho na ulici, Same, On žije. Jestli říkáš, že jsem jiný, udělal to On." Nechtělo se mi tomu moc věřit, ale ta změna byla skutečná. Viděl jsem ji a žil jsem ji s ním. Jak to vysvětlit? Pro mne to byl

problém, se kterým jsem se potýkal osm měsíců, ale změna mého přítele byla stále hlubší. Z našeho prostředí věděl, že Ježíše Krista osobně neznám, a tak se za mne začal tajně modlit.

Během léta jsme byli přiděleni na státní statek. Můj přítel žil nadále životem, o němž jsem nic nevěděl. Nemohl jsem proti tomu nic namítat, protože argumentovat můžete proti zásadám, ale ne proti životní zkušenosti. Postupně se ve mně začalo něco dít. Měl jsem v životě mnoho potřeb. Nebyl jsem pouze materialistou, ale byl jsem i zistný. Zajímal mne jenom osobní prospěch. Materialista může mít někdy zájem o hmotné zisky druhých, ale já jsem myslel jenom na sebe. Měl jsem tři hlavní potřeby, jsou však velmi soukromé, tak mi promiňte, že se o nich blíže nezmíním. Pociťoval jsem, že Šankr se pohybuje velice blízko Bohu. Jestli můj případ Bohu doporučí a jestli Bůh je, pak mi jistě dá, co potřebuji.

Šel jsem tedy za Šankrem a řekl: “Ty, nemodlil by ses za mne?”

Šankrova tvář se rozzářila: “Ovšem, že se za tebe pomodlím. Za co chceš, abych se modlil?”

Řekl jsem mu, že potřebuji, aby mi Bůh dal tři věci. Zarazil se. Myslel, že jeho modlitby za mne byly vyslyšeny, a teď tohle.

“Same,” řekl, “než budeme na Bohu žádat splnění Jeho slibů, neměli bychom také splnit Jeho podmínky? Splňme je a pak Ho požádáme.”

Myslel jsem, že to je v pořádku. Zeptal jsem se: “Jaké jsou ty Boží podmínky?” Domníval jsem se, že nemám třeba v příštím postním období jíst maso. Moje rodina to dodržovala. To by šlo.

Ale Šankr se zeptal: “Same, jsi křesťan?”

To mne šokovalo. Pocházím z rodiny, která už je pět generací křesťanskou, a on je křesťanem teprve několik měsíců. Jak si může troufnout takovou otázku položit? Byl jsem hrdý. Věděl jsem, že o Ježíši nevím skoro nic, ale můj problém byla má tradice. Řekl jsem: “Jak to myslíš, jestli jsem křesťan? Chodím do kostela, narodil jsem se v křesťanské rodině, jako dítě jsem byl pokřtěn, zpíval jsem ve sboru, v církvi jsem byl konfirmován (biřmován) a co víc?”

Řekl: “To je v pořádku, ale ani jedno z toho tě křesťanem neudělá.”

“Co mě tedy udělá křesťanem?”

“Same, ty se musíš narodit znovu.”

“Kdepak je to v Bibli, že se musím narodit znovu?”

Ukázal mi třetí kapitolu evangelia sv. Jana a já jsem poprvé v životě slyšel, že Ježíš říká Nikodémovi: “Musíš se znovu narodit” (J 3,3).

Nikdo nemůže spatřit Boží království, dokud se nenarodí znovu. Systém hodnot v Božím království je tak odlišný od systému hodnot, který ovládal mne, že pokud se úplně neobrátil, nikdy nebudu vidět Boží království jako možnost, která je připravena i pro mne.

Ten den přišel můj čas. Byl večer. Chodili jsme po statku a já jsem se zeptal svého přítele: “Co mám dělat, abych se znovu narodil? Je to tak těžké, když už jsem se jednou narodil. Co mám udělat, abych se narodil znovu?”

Můj přítel řekl: “Same, ty nemůžeš udělat nic. To musí pro tebe udělat Bůh. Uznej skutečnost, že jsi hříšník, pak se spolehni na to, že On je tvým Spasitelem. Požádej Ho, aby přišel, vydej mu svůj život, nech Ho, ať tě řídí. On do tebe vstoupí.” Potom mi ukázal z Písma text za textem o Ježíšově pozvání do mého života. Jeden z nich je Zj 3,20.

Ten večer jsem nekladl odpor. Byl Boží čas pro mne. Řekl jsem: “Jsem připraven; vím, že jsem hříšník.” Tehdy mi ten argument připadal jednoduchý, ale od té doby jsem si uvědomoval hloubku tohoto faktu.

Setkáváme se s různými lidmi. Některé potřebujeme, jiné ne. Některým řeknete třeba jen ahoj. Odpovídají: dobrý den, jak se máte, ale mjíme se. Jedině na úrovni vzájemných potřeb se s lidmi skutečně setkáváme.

Jak se jmenuje? Ježíš - to znamená, že zachraňuje, je Spasitel.

Jak se jmenuji já? Neurčuje mně jméno, Samuel Kamaleson, ani to, že jsem Ind. Nejpodstatnější rys mé podstaty je to, že jsem hříšník, člověk, který se minul cíle.

Jestliže znám svou totožnost, znám své potřeby. Zná-li Jeho totožnost jako Spasitele, pak mi to umožňuje, abych se s Ním setkal. Dříve se s Ním setkat nemohu. Slyším o Něm, mohu o Něm mnoho číst,

možu mít dobrou tradici, ale to všechno nic podstatného neznamena. Řekneme “ahoj” a mineme se. Pouze na úrovni potřeb se opravdu setkáváme. Poznej, že jsi hříšník, jedině pak se setkáš se Spasitelem.

Podstatou lidské bytosti je, že je hříšná (Ř 3,23 - všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy). To platí obecně. Zničil jsem to, co ode mne bylo očekáváno. Proto život v Kristu začíná právě zde. On je život, ale tento život s Ním budu sdílet pouze tehdy, jestliže k Němu vstoupím.

Jak s Ním mám navázat kontakt? Mám jít na nějaké poutní místo? Mám odmítat žádosti svého těla, abych se k Němu dostal? Všechny tyto skutečnosti vytvářejí minimální možnosti k setkání. Největší radostí je, že On se chce setkat se mnou. Řekl: “Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo” (L 19,10). Hledá mne dokonce dřív, než se obrátím.

Toho večera jsem byl už připraven a se svým přítelem jsem o tom nepolemizoval. Řekl: “Same, uvědom si, že jsi hříšník, a potom se můžeš setkat se svým Spasitelem.”

Řekl jsem: “Jsem připraven.”

Můžeme se tedy modlit.”

Klekli jsme si přímo u prašné cesty do statku. Po chvíli přijížděla karavana oněch typických indických vozů tažených voly. Dřevěné nápravy vrzaly a unavení vozkové si prozpěvovali. Když přijeli k místu, kde jsme klečeli, všichni přestali zpívat. Nevím, co si mysleli. Možná to, že jsme se zbláznili. Ale my nebláznili. To byl první den, kdy jsem se našel a kdy jsem došel k poznání své vlastní osobnosti. Požádal jsem Ježíše, aby také vstoupil do mého života. Řekl jsem, že je zřejmé, že vstoupil do života mého přítele. Nebyl jsem si jist, jestli bude mít zájem i o mne. Řekl jsem, že kdyby tomu tak bylo, chci, aby přišel. Ještě jsem dodal: “Pane, jestli vstoupíš do mého života, měla by v mém životě nastat změna.” Potom jsem vyjmenoval oblasti svého života, kde potřebuji osvobození, a prosil jsem Ho, aby mi poskytl důkaz. Tentýž večer rozbil Pán mé návyky a osvobodil mne. Byl to pro mne zázrak, bylo to úžasné, obrovský zážitek. Potom mne však začal vyučovat. Učil jsem se kázni, abych se mohl stát učedníkem.

Začalo to u mne ve třídě. Ode mne se začal dotýkat životů mnoha mých přátel. Dělal jsem na universitě hodně věcí: byl jsem kapitánem kriketového týmu, členem boxerského týmu, zpíval jsem a byl jsem v dramatickém souboru. Změny v mém životě vzbudily zájem ostatních a zdálo se, že Pán zasahuje každého z nás. V naší třídě vznikla spontánní modlitební skupina. Po přednáškách se všichni nahnuli do pokoje, že nebylo kam si sednout. Hinduisté a muslimové začali vyznávat víru v Ježíše Krista. Dva z mých profesorů, kteří byli brahmáni, což je kněžská hinduistická kasta, se stali křesťany. Ježíš byl živý, pohyboval se mezi námi.

Jednou večer jsem šel po ulici a držel tašku se zeleninou. Kolem chodila spousta lidí a Pán ke mně začal mluvit:

“Same, neměli by tito lidé vědět, co víš ty?”

Řekl jsem: “Jistě by měli.”

“Tak jim to řekni.”

Podivil jsem se: “Tady na ulici?”

“Ano.”

“Tady na ulici přece ne.”

“Tak kde?”

“To kdyby byli shromážděni někde v kostele, v nějakém sále, tam bych jim to řekl.”

“Kdypak se tento zástup shromáždí do nějaké takové budovy?”

“Nikdy,” uznal jsem.

“Tak jim to musíš říci tam, kde jsou!”

“Pravda, to zní logicky.”

“Tak jim to řekni!”

“Pane, vždyť chodí různými směry, jak je zastavím?”

“Zpívej a oni se zastaví!”

“Zpívat na ulici?”

“Ano.”

“Nikdy!”

“Proč ne?”

“Mysleli by si, že jsem blázen.”

“Same, jsou jenom dva druhy bláznů. Jeden, který zná pravdu, říká ji, ale posluchači ji nechtějí přijmout a nazvou ho bláznem. Druhý zná pravdu, ví, že jestli ji řekne, budou ho pokládat za blázna, a tak ji raději nikdy neřekne. Třetí druh není. Kterým druhem blázna chceš být?”

“Mnohem raději tím prvním.”

“Tak zpívej!”

Snažil jsem se Pána setřást. Chodil jsem malými uličkami, ale nepustil se mne. Nakonec jsem se postavil na nároží, tašku se zeleninou jsem si postavil mezi nohy a zavřel jsem oči, protože jsem se dost styděl. Pak jsem zpíval.

Když jsem otevřel oči, byl kolem mne dav. Musel jsem něco udělat. Řekl jsem tři věci: “Ježíš žije, já vím, že žije, i vy to můžete poznat, že žije.” Když jsem to řekl, napětí ve mně povolilo a mé rozpaky prudce vzrostly. Chytil jsem tašku, prorazil si cestu davem a utekl jsem.

Za dva dny jsem pocítil znovu ten tlak. Zpíval jsem, a když jsem chtěl utéci, uchopil mě nějaký člověk za ruku: “Chci, co máš ty. Řekni mi o tom.”

Nemohl jsem tomu uvěřit. Se svými přáteli jsem hovořil snadno, byli to vzdělanci, znali mne, měli jsme společenství, ale na ulici jsem nikoho neznal. Mohu se dohovorit? Bude tento Ježíš pochopen? To byla má otázka. A teď jsem viděl, že Ježíš žije a může se kdekoliv dotknout života jakéhokoliv člověka.

V kapse jsem měl Nový zákon, vytáhl jsem ho, sedli jsme si na okraj ulice a tam na ulici jsem vedl prvního člověka k Ježíši Kristu. Vzal jsem si jeho adresu, vrátil jsem se na kolej, zavolal jsem všechny, které jsem vedl k Pánu a řekl: “V ulicích je mnoho ryb, pojďme rybařit.”

Koupili jsme si plán Madrasu, našli jsme si místo, kde se lidé scházejí, a šli jsme do ulic. Tři a půl roku jsme chodili dvakrát týdně. Viděl jsem moc a zázraky Ježíše Krista. Viděl jsem osvobození lidí posedlých démony, viděl jsem hinduisty a muslimy přicházející ke Kristu, viděl jsem i marxisty, kteří neměli argumenty. Ježíšova moc byla velice zřejmá. Samozřejmě jsme se setkávali i s opozicí. Říkali: “Jestli sem ještě přijdete, polámeme vám kosti!” Ale nic se nám nestalo. Bůh nás chránil.

Tam na rohu ulice mne Bůh povolal ke službě. Později jsem vystudoval teologii. Život v Kristu, z Krista, pro Krista. Je takový život možný?

Není jen možný, ale je to základní požadavek Nového zákona. Člověk, který toto nezná, nemůže být křesťanem. **Křesťan je ten, kdo zná život Ježíše Krista uvnitř sebe sama.** Tuto celou situaci nazývám učednictvím a chtěl bych se s vámi rozdělit o některé věci, týkající se tohoto učednictví.

Nyní si vezměte Bibli, najděte si klidné místo, kde se můžete soustředit a použijte slova Žalmu jako své osobní modlitby (Ž 139,23-24). *Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'*

Bůh k vám bude mluvit. Nikdy nemlčí, On zahajuje dialog, vždy je připraven promluvat k nám všem. Jeho mlčení je jako pauza v hudbě. K mluvení si může použít kohokoli. Mluvil dokonce i skrze osla (Nu 22,28). Člověk, který přijímá, otevírá mysl i srdce Bohu.

1. Schopnost přijímat - nevymlouvat se.
2. Nesvalovat vinu na jiného, na okolnosti - jde o náš postoj víc než o naše akce.
3. Odpověď - ved' mne po cestě věčnosti. 5x denně.

Obsah pojmu učednictví

Učednictví je způsob života, je to nový způsob činění věcí. Není to stažení se ze světa, ale důkaz, že se dá žít jinak.

Učednictví je kvalita života. Vše, co říkáme, musí být odvozeno od životní hodnoty. Není to teorie, ale praxe.

Učednictví je hluboké osobní odevzdání se, svěření. Nikdy nemůže být na lidech vynucováno.

Protože jde o učednictví Ježíše Krista, má znaky Ježíše Krista ve všem, co děláme. Tyto známky jsou rozeznatelné tak, že druzí mohou říci - tento je křesťan. Je to poznatelná hodnota. S Ježíšem se sdílíme o hodnotu jeho života. Každý mu může patřit: staří, mladí, nevzdělaní, vzdělaní, muži, ženy, není rozdílu.

Ježíš chce, abychom byli součástí Jeho programu. Kvůli tomu přišel. Co po nás chce?

Abychom šli s Ním. Je to změna směru.

Abychom se od Něho učili. Jde o záležitost podřízení se učitel - žák

Abychom se dali od Něho cvičit. Utváří náš způsob života, podobně jako trenér, který trénuje sportovce.

Budeme-li takto učedníky, dá nám úkol, abychom k Němu přiváděli druhé. Otevírá nám oči, abychom druhé viděli. První požadavek tedy je, abych se Mu podřídil jako učedník. Tato změna trvá pak celý život. Univerzitní studia končí během několika let, ale tento proces není nikdy ukončen. Nejsem dokonalý, dokud nejsem u něho. Tomu se nelze vyhnout.

Povolání k učednictví

Jsou čtyři druhy lidí, kteří následovali Ježíše Krista. Ne každý, kdo ho následoval, se stal Jeho učedníkem.

Mt 4,25. Zástup následoval Ježíše. Chodili za Ním, protože chtěli vědět, co dělá, chtěli slyšet, co říká. Byli zvědaví. Zajímali se o věci, které byly vnější. Viděli zázraky, slyšeli, co učil, ale osobně to nepřijali. (Jako když se někdo baví tím, co vidí.) Když přišly těžkosti, všichni utekli. Toto není učednictví.

Mk 2,15. Mnoho publikánů a vyvrženců Ho následovalo. Tito lidé byli tehdy nazýváni hříšníky. Proč ho následovali? Protože ve svých vinách byli odděleni ze společnosti. Nikdo s nimi nechtěl nic mít. On je však ve své lásce vyhledával bez ohledu na veřejné mínění. Byli překvapeni. Viděli, že je miluje a tu lásku potřebovali. Byli Jeho láskou přitahováni, ale jejich způsob života se nezměnil. Neudělali nic nad to. Nebylo tu pokání, neuznali Jeho panování.

Býváme Jeho láskou uchvácení, že miluje nás, ale vůbec si nepřipouštíme, že bychom se měli změnit. Čiňte pokání (Mt 4,17). Ten, kdo je naším Pánem, je také králem. Má království. Abychom do tohoto království mohli vstoupit, je třeba pokání. Odvrátit se od hříchu. Mnoho lidí z této kategorie se nikdy od hříchu neodvrátilo. Zastavil se a oslovil Matouše: "Matouši, pojď za mnou, změníme svět!" (Mt 9,9). A ten člověk se stal Jeho učedníkem. Je rozdíl mezi ním a ostatními, kteří Ježíše následovali.

3. L 18,41-43. Byl uzdraven, otevřely se mu oči a mohl Ježíše následovat. Byli i jiní, které Ježíš uzdravil. Byli šťastní, cítili vděčnost, určitou zadluženost vůči Němu, a tak Ho následovali, ale žádný není jmenován mezi Jeho učedníky. Proč žádný z nich nebyl mezi dvanácti? Zřejmě jde při učednictví o jinou hodnotu nežli o vděčnost. Vděčnost může být časem naplněna, ale někdy může být i obtížná. Učednictví je mnohem víc než vděčnost. Kdo tedy může být učedníkem?

4. Mt 4,17-22. Hodnota této malé skupinky je v tom, že On je povolal. Viděli zázraky, slyšeli Jeho učení. Jeho láska k nim mluvila, uzdravoval dokonce některé z jejich příbuzných (tchyni Šimona Petra), ale bylo tam ještě něco navíc. Přijali vnitřní povolání: "Pojď za mnou! Já tě chci!" A oni odpověděli. Bylo to uznání pouze Jeho autority. Povolání uprostřed mnohých. Uprostřed světa není učedníků mnoho. Je hodně lidí, kteří nevypadají, že by v Ježíši Kristu něco viděli. Ježíš má však s námi plány a vyučuje nás. Proto nás povolává a mění naši světskou mysl v mysl křesťanskou. Mění se způsob našeho myšlení, systém hodnot, způsob, jakým pomáháme lidem. On je náš Pán.

Promysleme si otázky: Jsou tyto čtyři typy následování možné? Který z těchto typů by Ježíš stavěl nejvýše? (Mt 7,21). Kterým bodem byste doporučovali začít učednictví? (Mt 4,17 a 4,19-22; J 1,12 a 3-8)

Naše odpověď

Možná, že jste v sobě objevili všechny čtyři typy následovníků. Jsou chvíle, kdy do sebe nechci přijmout všechno, co o Něm vím. Zdá se, že to, co učí a dělá, jsou vnější, objektivní, analyzující a povzbuzující jednotlivosti. Nejde to do nás.

Jsou však chvíle, kdy cítím, že ke mně dosáhl. Moje duše rozkvétá jako květina, ale stále neslyším volání: "Království je tady, čiň pokání!" Moje samota je pryč. Ze stavu, v němž se cítím vně, jsem zahrnut dovnitř. Obracím k Němu tvář jako slunečnice za sluncem, ale energie, kterou mi dává, abych se měnil, ve mně nepůsobí.

Jsou i momenty, kdy cítím, jak mne uzdravuje, a prožívám velikou vděčnost. Ta je vždy měřena kilo za kilo. Nepřicházím ke svobodě Ducha, která osvobozuje. Jsem mírněn jakousi zákonitostí. Ano jsem vděčný, ale pro jiného bratra udělal víc než pro mne. Mně jenom otevřel oči, ale Lazara vzkřísil ze smrti. Lazar mu tedy vděčí víc než já. **Zákonnost je věcí porovnání.** Povím vám příběh, který ilustruje omezenost této zákonitosti.

Před mnoha lety panoval v Indii bohatý a dobrý král. V jeho království žil také žebřák. Byl to žebřák jako já. Jednou král řekl, že vystrojí hostinu, které se bude moci zúčastnit každý z jeho poddaných. Kolem cest dal vyvěsiti oznámení: Královská hostina, všichni jsou vítáni.

Žebřák to viděl a byl nadšen. Když však přišel blíž, četl drobnou poznámku: Společenský oblek nutný. "Jak může žebřák jako já přijít oblečen na královskou hostinu," pomyslel si žebřák a byl zklamán. Ale byl to žebřák jako já. Šel tedy do králova paláce a řekl strážným, že chce navštívit krále. Vysvětlil, že král si protiřečí, nemluví pravdu a ukázal na oznámení. Strážný řekl, aby počkal, vešel do paláce a po dvaceti minutách se vrátil: "Máš štěstí, král tě přijme." Vzali ho dovnitř. Dveře za dveřmi se před ním otevíraly, až za posledními obrovskými dveřmi ze santalového dřeva seděl král. Žebřák padl na zem, poklonil se králi a král se zeptal: "Co chceš?"

"Milosti," řekl žebřák, "chci přijít na hostinu."

"To můžeš, každý je vítán."

"Jenže na oznámení je poznámka, že společenský oblek je nutný, a já mám jenom tyto hadry. Jak tedy mohu přijít?"

Král řekl: "To spravíme. Zavolejte mého syna!"

Potom přišel princ. Když vešel, jako by jaro vešlo do místnosti. Uklonil se před králem: "Co si přeješ, otče?"

"Synu, zde jeden z mých poddaných chce přijít na hostinu, ale nemá oblek. Pomoz mu!"

"Jistě, otče", řekl princ a vzal žebřáka za ruku. Byl to žebřák jako já. Nevěděl, co má dělat. Ještě nikdo s ním takto nezacházel. Princ vedl žebřáka do svých komnat, kde jednu celou stěnu tvořila ohromná skříň. Princ ji otevřel a skříň byla plná princových obleků. "Vezmi si, který chceš", vyzval princ žebřáka. Ale ten žebřák byl žebřákem, jako jsem já a jeho ruce se třáslly. Neměl odvahu si něco vzít. Tak princ sám sáhl do skříně a vybral mu šaty. Byl to královský purpur.

"Oblékni si ho," řekl princ.

Žebřák byl žebřákem jako já, nemohl to udělat. Princ mu tedy pomohl. Svlékl jeho hadry a oblékl ho do královského purpuru. "Vypadáš krásně," řekl žebřákovi. Žebřák se sehnul a začal si pečlivě balit své hadry.

Princ mu řekl: "Ty hadry nebudeš už potřebovat, máš přece můj oblek, královský purpur."

Žebřák odvětil: "Pane, výsosti, mnoho lidí mi už dalo oblek, ale vždycky se obnosil. Po jednom, po dvou letech bylo po něm. Potřebuji něco v záloze, až se mi tvoje šaty roztrhají. Nech mi prosím mé hadry."

"Ale ty tvoje šaty byly vyrobeny zázračně. Nikdy se neobnosí."

Ale žebřák byl žebřák jako já a nemohl tomu uvěřit. Svoje hadry si vzal s sebou. Byl oblečen do královského purpuru, v překrásném šatu a pod paží držel své smradlavé hadry. Když vyšel do ulic Madrasu nebo Prahy, lidé se mu smáli: "Má blázen na sobě krásný šat, a drží smradlavé hadry."

Žebřák však tak žil. Byl v něm rozpor. Byl oblečen do princova obleku, ale stále závisel na svých starých hadrech.

Potom nastal den hostiny. Žebřák šel do paláce, kde ho nikdo nezastavil. Měl na sobě královský oblek. Usedl ke stolu a na klíně si přidržoval ranec hadrů, aby mu nespádl. Předložili mu jídlo, ale on měl k jídlu pouze jednu ruku volnou, a potřeboval obě. Druhou si přidržoval svůj raneček a nevěděl, jak si má pomoci. Měl jídlo na dosah, cítil, jak voní, lidé po obou stranách jídlo chválili a zvali ho, aby si vzal, ale on nemohl, když nechtěl pustit raneček svých hadrů. Tak seděl u králova stolu hladový. (Každý jedl, a žebřák s ranečkem hadrů si nevzal ani sousto.)

Po hostině všichni vstali a odcházeli. Ale tento žebřák, který byl žebřákem jako já, odcházel ještě hladovější, než když na tu hostinu šel. Proč? Stále se držel svých starých cárů.

Je to ztráta, která pochází ze zákonictví. Známe svou teologii velmi dobře, ale v našem zákonictví nejsme nikdy naplněni. Říkáme, že jsme vděční, ale **učednictví je víc než vděčnost. Je to svoboda synovství.**

Žebrák odešel. Byl synem, ale stále si myslel, že je žebřákem.

Jednou se král dozvěděl, že žebřák umírá. "Je jedním z mých," řekl si, "navštívím ho." Vyšel z paláce do malé chýše, kde žebřák žil. Byla tam tma. Když si královny oči na tmou zvykly, uviděl tam postavu, která ještě dýchala a byla oblečena do nádherného královského purpuru, který byl tak nový, jako když si ho žebřák poprvé oblékl, a vedle ležel uzlíček hadrů.

Král zaplakal nad tím, co mohlo být, a nikdy nebylo.

Vděčnost je dobrá, ale učednictví je mnohem víc. Je to radost z vědomí, že patříš do Božího království. Je to odpověď na osobní volání.

Znaky učednictví

Pojďte ke mně všichni (Mt 11,28-30). To je volání ke každému. Padáme-li pod těžkostmi, jsme-li zklamaní, znechucení a nejraději bychom to vzdali, pak je to volání pro nás. Chtěl bych se věnovat pěti znakům učednictví:

Učedník je ten, kdo odpovídá na Ježíšovo volání (Mt 11,28). Jste unaveni, způsob života je pro vás příliš těžký, tehdy vás zve. Nevoláme my sami, nerodí se to z našich představ, o tom bychom pochybovali už při mírném neúspěchu. Všechno by bylo v nás, a nemohlo by nás to přesáhnout. Je-li ta síla z někoho jiného, pak mohu dál, protože to není z mé síly, ale z Jeho síly. Opravdová transcendence (přesáhnutí) je možná pouze tehdy, je-li vzkříšení. Není-li vzkříšení, není transcendence, protože potom by naše závislost byla uzavřená do toho, co známe z naší lidské situace.

Voláš-li mne, a já odpovídám, moje schopnost udržet se bude pouze taková, jak ty mne dokážeš podepírat. Když to vyčerpám, jsem u konce. Jestli ale ten, kdo mne volá, je vzkříšený Pán, pak jdu stále dál, dokud sám nejsem vzkříšen. To znamená po celý život skrz smrt až do nové existence.

Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi a já vám to říkám (Mt 28,18b). Volání dává učednictví obsah (J 6,44). Kdo jsou ti, kdo odpovídají? Zdá se, že Ježíš v tom vidí Božský plán. Každý neodpovídá ani tehdy, ani dnes. Ježíš charakterizuje ty, kdo odpovídají jako ty, které Mu dal Otec. Vlastnictví, které otec dává Synu.

Při evangelizaci se to stává velice významným faktorem. Většina Krista odmítá, ale radostné je, že jsou tu stále ti, kdo Ho přijímají. Nikdy se mi nestalo, aby aspoň někdo na Jeho volání neodpověděl. Na ulicích, v kostelích, při evangelizaci, vždycky se našel někdo, kdo odpověděl. Ti, které mi dal Otec, ti na mé volání odpoví. V některých z nás je žizeň, kterou do nás Bůh vkládá, a také On ji uspokojí.

Ježíše Krista přijali ti, které mu dal Otec, a těm dal moc (J 1,12). Nikoli stát se diktátory, ale syny a dcerami Božími. Nežít už jako otroci, ale v plnosti dědictví, které vám patří (J 15,16). Já jsem vyvolil vás. To je báječné privilegium. On mne vyvolil, to znamená, že mne podporuje, dodává mi energii a mohu tedy žít jako On. Bez Jeho volání by mi brzy energie došla. Je důležité vědět, že mne povolal On.

Máme tři děti: Marka, Rút a Pavla. Když byli malí Rút a Pavel, kteří si byli věkově blízko, hodně si spolu hráli a také se hádali. Jednou Pavel Rút nazval bláznem. Udělal to velmi opatrně. Díval se na druhou stranu a volal: "Rút je blázen!" Rút si ho nejprve nevšímala a pak se rozzlobila. Přišla k němu a řekla: "Pavle, proč mi nadáváš, blázne?" Pavel se otočil: "Nebud' tak domýšlivá. Copak si myslíš, že jsi jediná Rút na světě? Proč si myslíš, že mluvím právě o tobě?" "Ty víš moc dobře, o které Rút mluvíš, a já to také vím."

Zavolání je stejné. Ve světě je mnoho Samuelů, ale když mne Pán zavolá: "Samueli!" - vím, že volá mne. Nemůžeme volání ignorovat. Nemůžeme se splést.

On vyvolil nás. Jaké privilegium! Ten, který má největší autoritu, na nás vložil ruku. To je začátek učednictví. Nemůžeme se odvážit toto volání pominout.

2. On i ona přijímá podmínky Boží (Mt 11,29). Jeho jho je podmínka. Jestli nepřijmu Jeho jho, budu osvobozen od ostatních? Jestli se nepodřídím Jemu, nemusím se podřizovat nikomu? Zkušenost světa ukazuje, že jestliže se nepodřídím Jemu, podřídím se autoritě jiné.

Existují pouze dvě království - Boží a ďáblové. Mezi tím není žádné lidské království, i když si to lidé myslí. Člověk se domnívá, že je velice chytrý, ale Bible říká jasně, že existují jen dvě království. Buď patříme Knížeti míru, Synu Božímu, nebo patříme knížeti temných sil, který vládne tomuto světu. Nevezmu-li Kristovo jho, ocitám se pod jhem druhým. Pán žádá: "Vezměte mé jho!" Učedník ví, že je to podmínka.

Ježíš vybízí, abychom si spočítali cenu, než se rozhodneme. Je to důležité rozhodnutí, které musím udělat (L 14,25-33). Učedník nemůže říci - nevím, co to obnáší. Nejprve ocenění, potom řízení. On mne řídí, vede.

V Indii zapřaháme do jha vozu po dvou zvířatech. Je-li jeden býk velký a druhý malý, je to nepřiměřené. Když jeden táhne a druhý je líný, je to nevyrovnané. Jde o ochotu podřídít se, zachovat krok s tím druhým.

Druhou hodnotou učednictví tedy je přijmout podmínku. **Není možno stát se učedníkem, aniž by člověk zaplatil cenu. Osobní cenu.**

3. Ochota učit se (Mt 11,29). Učte se ode mne. Tady nesledujeme filozofii ani systematickou teologii, ale sledujeme Osobu. **Jde o vztah.** Jestli Ho přijmeš, je tvé břemeno lehké. Jsem tichý a pokorný srdcem. Filozofie ani systematická teologie nebude nikdy skromná, protože litera vždy zabíjí. Je to Duch, který dává život. Nechápejte mne špatně. Studoval jsem teologii a stále ji studuji, nedělám si šprýmy z teologických systémů, ale musím říci toto: **Nejsme, Bohu díky, podřízeni teologickému systému, ale jsme podřízeni Osobě. Je to Duch. Je pokorný, milující, tichý, zná mne, miluje mne a nikdy se mne nevzdá. Aleluja!**

Jinak je učednictví nemožné, protože je tak daleko přede mnou, že stačí trocha netrpělivosti a jsem vyřízen.

Mnozí z nás hrají kopanou, ale mohli bychom se měřit se světovou třídou? Kdyby nás někdo ze světové špičky trénoval, během pár minut bychom byli vyřízeni. Řekl by: "S vámi, chlapi, nemůžu nic dělat! Na tohle já nemám čas. Nedá se nic dělat, skončíme to."

Kde beru tu naději, že s Kristem udržím krok? On je Synem Božím, proto říká: "Já jsem tichý a pokorného srdce a budu s vámi." Přijímám podmínku a učím se ne z právních předpisů, ale od Osoby. Tato Osoba je tichá, trpělivá a miluje mne.

Jak Ježíš přichází v dnešním životě a jak nás vede? Nemohu se Ho dotknout. Učí mne Slovem. Právě teď se učíme ze Slova. To Slovo je živé, nejednou jsem nadšen, že to Slovo je pro mne. Učí nás slovem, učí nás skrze každého z nás, učí nás jemnosti, tichosti. Je-li mezi námi nějaká hrubost, něco, nebo někdo řekne nám, toto není z Ježíše. Je to osoba, Duch svatý, živý Duch Boží.

Ježíš přichází ke mně skrze Slovo, skrze své tělo (a je to jedno, jestli to je v Madrasu nebo v Praze, stále je to jedno tělo) **a skrze svého Ducha.** Vždy si můžeme k Němu nalézt přístup.

4. Budu podobný Pánu (Mt 11,29; 1J 3,2). Učím-li se, stanu se mu podobným. Zde nejde tak o znalost jako o poslušnost. Stává-li se má znalost aktuální, činnou, mění můj život.

Je to způsob života: "Aby moje mysl byla Jeho myslí," říká apoštol Pavel (Ef 4,23). O jakou mysl tu jde? On byl rovný Bohu, ale ponížil se, stal se přijatelný vám i mně, zemřel na kříži. Tato myšlenka má být ve vás i ve mně. I vy musíte odložit svá práva a privilegia. Proč se tak držíme svých práv? Protože se bojíme, že když je ztratíme, nic nám nezůstane. Víme-li však, že jsem synem Božím, nikdo mi to nemůže vzít a mohu se vzdát čehokoli. Nemohu nic ztratit. Jestliže je moje totožnost závislá na univerzitním diplomu, na náplni mé práce, na popularitě, které se těším, bojím se toho vzdát, protože svou totožnost ztrácím.

Bible říká, že ne. **Má totožnost nezávisí na vnějších věcech, ale na vnitřní jistotě.** Jeho Duch nese ducha ve mně a nazývá mne dítkem Božím. Proto se mohu zříkat věci. Mám něco, co mi nemůže nikdo vzít. Když je Tvá mysl ve mně, mění se i můj způsob života. Stávám se podobný svému Pánu. Už to není jen dodržování pravidel, ale nabývání podobnosti s ním. "Učte se ode mne!" říká Pán.

Je možné se od Něho učit v tomto světském prostředí, které se řídí jinými zákony? Apoštol Pavel říká, že **jsme proměňováni k Jeho obrazu,** pokud se na Něho díváme (II.K 3,18). Pro ilustraci uvedu jeden starý příběh, který se skutečně stal.

Jeden velký pianista jako mladý muž měl svůj první koncert. Tak se ztratil ve své hudbě, že obecenstvo bylo unešeno; začalo ho oslavovat, házet mu květiny i peníze. Krásné ženy povstaly a tleskaly mu. On si však ničeho nevšiml a stále hrál ničím nerušen. Jistý novinář řekl: "V zákulisí, kam obecenstvo nedohlédlo, stál mistr, jeho učitel. Pianista z něho nespustil oči a nedal se ničím vyrušit. Plně se soustředil na svého učitele."

Pavel říká: Díváme-li se na svého Pána, budeme také měněni z jedné slávy do druhé, dokud nebudeme jako On. Dokonce i v této světské atmosféře, kde je systém hodnot odlišný. Toto křesťanské učednictví není báčorka, ale realita.

5. **Zakoušení (prožívání) Jeho moci (M 11,30).** Ne, že by životní břemena byla odňata, ale díváme se na ně nově. Není to moje síla, ale Kristus ve mně. On mě řídí a naplňuje svým svatým Duchem. Břemena nejsou odňata, ale jejich nesení se stává radostí a naplněním. Použiji zde biblického přirovnání.

a) **Morálka otrocká** - co ještě mám udělat? Taková tíha a stále víc mi nakládáš. Otroci pracují pro někoho jiného, plody jeho práce si bere jiný. Je to únava a tíha.

b) **Morálka synovská** - syn říká: "Co ještě mohu udělat?" Proč? Protože pracuje pro sebe. Země, kterou obdělává a to co sklízí, patří jemu. To už není tíha, ale radost.

Pisatel epištoly Židům říká, že Ježíš učí své poslušnosti, protože je Synem (Žd 6,1-3). Je to Otec, kterého poslouchám. Všechno, co ode mne chce, abych dělal, je pro mne. To už není tíha. Výsledky mé poslušnosti jsou mé. Výsledkem je radost, rozkoš a to nám Bůh dává. To je úžasná moc a úžasná síla. Nežiji "nějak", žiji radostně, intenzivně. Aleluja!

Rozhodnutí pro učednictví

Volání přichází od Něho, rozhodnout se musím já. K mému rozhodnutí přispívají tři důležité věci:

Totožnost Ježíše Krista. Kdo je vlastně ten, který mne volá? Jestliže si neujasním toto, neujasním si pojem celého učednictví.

Kdo jsem já, který mu odpovídám? Musím znát svoji totožnost. Mám-li v tomto zmatek, nic se nestane. To není báchorka, pohádka ani ukolébavka, to je živé tělo a krev, to je pot, slzy, krev. Musím znát sám sebe uprostřed reálného světa.

Jaká je správná cesta? Musím ji rozlišit od ostatních cest, kterých je mnoho. V Indii jsou jich stovky. Některé z nich jsou exjogy a také gury, což je jeden z neúspěšnějších artiklů. (Můžeme je exportovat, protože je o ně na západním trhu zájem). Pokud si tyto tři věci neuvědomím, nemohu se rozhodnout pro učednictví.

Kdo je Ježíš Kristus?

Kdo je ten, k němuž jsem přitahován? Koho následuji? (Mt 16,13-20) Čtyři pisatelé evangelií nám ukázali totožnost Ježíše Krista. Nazýváme je evangelisty. Jinými slovy, úkol evangelisty je objasnit totožnost Ježíšovu. Osvětlit ji v souvislosti s posluchačem, protože to je totožnost, která vykupuje člověka (J 20,30-31). Z toho, co Ježíš vykonal, udělali učedníci výběr, aby doložili Jeho totožnost, abychom v Něho mohli věřit právě v této Jeho totožnosti. Pouze taková víra uskutečňuje věčný život. To není totožnost, kterou Mu dáváme my. To je pravá totožnost, kterou v Něm odhalujeme.

Koho tedy následuji? Za koho mne pokládáte vy? (Mt 16,15) V Cesarei Filipově, kde se příběh Ježíše odehrával, byla k dispozici spousta bohů. Bylo si možno vybrat. Byli tam všichni bohové babylónští, kterým byli obětováni i děti, byl tam tehdy moderní kult císaře. Výběr byl veliký. Proto je Ježíš zavedl právě tam a ptal se: "Kdo myslíte, že jsem?" "Ty jsi očekávaný Mesiáš, naplnění proroctví, jsi Synem Božím" (Mt 16,16). V těle a krvi je to nejbližší, jak se člověk může dostat k Bohu. Není to jen tak, že by člověk věřil, že je nějaký bůh, ale je velice důležité vědět, v jakého Boha věří. Odpovídají - je to spravedlivý Bůh. Jakou má spravedlnost? Jednou udeří blesk do nevěstince, ten shoří a my říkáme: "To je Boží spravedlnost". Po třech dnech je druhá bouře a blesk udeří do sirotčince, který také vzplane. Jakou to má Bůh spravedlnost?

Nějak se musel stát tělem, žít mezi námi, otevřít své srdce a ukázat nám nesobeckou, sebe dávající lásku. Někteří lidé říkají: "Vše, co potřebujeme vědět, je, že Bůh je sebe dávající láska. Nepotřebujeme osobu." Ale sebe dávající láska, která je posvěcena na kříži, to je ta, kterou chápeme jako sebe dávající lásku. Jestliže tu není kříž, je sebe dávající láska pouze teorie, jenom slovo a není v osobním styku s mým životem. Je nutné, aby to byla osoba, osoba ve vztahu, který je dříve, než se cokoli smysluplného může objevit, Syn živého Boha. Je třeba si uvědomit několik důležitých věcí. Ježíš nebyl oděn do purpuru s korunou, stříbrem a zlatem. Neměl velké zástupy následovníků. Měl doma tkaný oděv, byl ještě sám, nikdo se o něj zvlášť nestaral a Šimon se na něho podíval a řekl: "Ty jsi Syn živého Boha."

Být učedníkem tohoto Ježíše neznamená, že ty nebo já bychom měli být velmi bohatí. Stačí doma tkaný oděv. Nemusíme vzbuzovat velkou pozornost a mít hodně následovníků. On uvede do pohybu nový typ lidí, kteří nejsou závislí na vnějších věcech. Je to kvalita, která září z Něho, je to mocný život, jehož moc

je ukazována ve vztazích. Šimon to viděl a uvědomoval si, že tu jde o nový typ člověka. Měl moc nad přírodou, nad sebou, nad ďáblem, nad nemocí, ale největší je, že má moc nad mocí.

To bylo neslýchané. Dáte-li velikou moc lidské osobě, zahubí se hojností své moci sama. Stačí se podívat do historie. Každý diktátor se nakonec ničí sám. Od Alexandra k Hitlerovi je to tak. Ale Ježíš měl moc nad mocí. Nikdy nebyl žádný člověk jako On. Otázka byla - kdo to vlastně je? Kdo?

Ježíš řekl Šimonovi: “Nezjevilo ti to tělo ani krev, ale můj Otec v nebesích (Mt 16,17). Co tím myslel? K tomuto závěru jsi nemohl přijít pouze lidským uvažováním. Protože vše, co lidský rozum může udělat, je závěr, že On se nehodí do žádné existující kategorie. Říká prorocká slova, ale je víc než prorok, je velký učitel, ale je více než učitel, je divotvůrce, ale je víc než divotvůrce, je dobrým člověkem, ale je víc než dobrý člověk. Jaká je kategorie, do které by se dal zařadit?

My všichni patříme do nějaké kategorie. Když se podíváte na mne, hned můžete říci: “To není Evropan, musí být z Asie” a pak to můžete zúžit: “Musí být z Indie.” Nebo jiná kategorie - není to ona, je to on. Dále se hodíme do kategorie povolání, kategorie vzdělaných a nevzdělaných. Máme spoustu kategorií a každý jde někam zařadit. Tento se však nehodí pro žádnou kategorii. Všechny kategorie, které dosud existovaly, jsou pro něho příliš úzké a nedostatečné.

Jestliže pro Něho žádná lidská kategorie nestačí, jak vytvoříme novou kategorii? A právě tady Duch svatý říká: “On je Synem Božím.” Jinak řečeno: **Nikdo nemůže označit Ježíše z Nazareta jako Božího Syna, pokud mu to Duch svatý nezjeví.** Ještě jinak: Evangelium není ani tak lidské úsilí, jako Boží zásah. To platí v Madrasu i v Praze. Je to vždy Bůh, který zasahuje. Ale chvála Bohu, On zasahuje stále. Duch svatý v myslích a srdcích lidí pracuje stále. Ještě než něco řekneme, už pracuje. Máme tedy skvělého spolupracovníka. “Buď pozhnaný Šimone Petře, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec.”

Učedník se stává učedníkem pouze tehdy, nastane-li toto zjevení. Do té doby jsme lhotejní. Obrátíme-li to: **Nemůžete se stát učedníkem, dokud nevíte, že Ježíš je Synem Božím.** Nemůžete Ho nazývat někým menším, než je Syn Boží, a přitom se pokládat za učedníky. Je to absolutní totožnost, která vyžaduje naprosté odevzdání se. Cokoli menšího od nás absolutnost nepožaduje.

Angličan C.S. Lewis kdysi řekl: “Čtete-li Nový zákon, pak Ježíše nemůžeme nazývat jen dobrým člověkem, protože si dělal nároky. Když lidé před ním padali na kolena, On to přijímal. Žádný dobrý člověk by to přijmout nemohl. Buď je tedy Božím Synem, anebo je blázen. Nemůžete Ho nazvat dobrým člověkem. Buď je Boží Syn, nebo cvok. Není možné Mu dát nějakou hodnotu a prokázat Mu tím službu.” Učednictví tedy začínáme rozpoznáváním, kdo On je. Promysleme si otázky:

Za koho Ho pokládáme? (Mt 16,13-17; L 4,16-21). Proč lidé, kteří pevně nevěří v Jeho totožnost, odpadávají? Kde berou jistotu ti, kteří dávají svůj život? Je-li Syn Boží, žádná rodina ani vláda tomu nezabrání. Jak k tomuto poznání dojdou? (Mt 16,17; 1.K 2,11-13).

Kdo jsem já?

L 4,16-30. Sobota v Nazaretu. Zbožní se tam shromáždili v synagoze. Všichni věří v příchod Mesiáše, jsou přece zbožní jako vy nebo já. Ježíš vchází dovnitř, poznávají Ho a žádají, aby četl úryvek z Bible. Ježíš vybírá Izajáše a jeho proroctví o Mesiáši (L 4,18-19). Potom se Ježíš posadí, jak je zvykem a říká: “Dnes se splnilo toto Písmo.” Pochopili, že se prohlašuje za Mesiáše a činí veřejné prohlášení.

Předpokládali byste, že zbožní lidé budou velice šťastní, že budou volat haleluja a budou Ho vyhazovat do vzduchu, jako to děláme s fotbalisty, kteří vstřelí rozhodující branku. Oni se však rozzlobili. Proč? Protože Král oznámil svůj příchod, aniž by se jich zeptal. Čas, kdy přišel, se jim nehodil.

My všichni věříme, že přijde znovu. Co kdyby přišel právě teď? Bylo by to vhodné? Neřekli bychom Mu, aby přišel jindy? Až budeme třeba všichni pohromadě s našimi nejbližšími? Ať přijde, ale ať se Jeho čas shodne s mým. Ať se to hodí i mně.

To je první katastrofa, když se někdo chce stát učedníkem. Nazýváme Ho Králem a On je Králem, On určuje čas, ne já. Zbožní lidé si myslí, že oni mají právo vědět. Neměl by nás nejprve upozornit? Tímto nás překvapuje.

Co udělali? Chtěli Ho zabít. On je narušitel. **Přichází a ruší mne.** Lidé to dělají stále. Jsi-li Synem Božím, musí se změnit moje plány a to se mi nechce. Nejraději bych Tě vystrčil a někde zamkl. Když ale neustále ke mně přicházíš znovu, nejraději bych tě zabil.

L 4,31-37. Další synagoga, tentokrát v Kafarnaum a opět zbožní lidé. Ježíš vchází, ale neohlašuje se. Dábel Ho však poznává a ohlašuje Ho.

Nejprve jemné oznámení a zbožní lidé Ho odmítli. Druhé oznámení je zvláštní. Ohlašuje Ho nepřítel. Úkolem nepřítele je, aby poznal podstatu svého nepřítele. On ví. Ví, že je to Syn Boží: “Proč jsi přišel? Abyš zničil moje království?” A Ježíš ho pokárá: “Vyjdi z toho člověka!” Dábel musí poslechnout. Dábel říká: “Ty jsi Král!” A Král říká: “Ano jsem Král, vyjdi z něho! To je Králova autorita, Králova moc.

L 4,38-41. Představuji si to takto: V kafarnaumské synagoze seděl také Šimon Petr. Viděl moc a sílu Boží. Nikdy dřív to neviděl. Šel ke kazateli a řekl: “Kazateli, přišel bys prosím do mého domu? Je to hned za rohem. Jakmile jen vkročíš, bude to požehnání.

Kdyby byl v mé zemi takový kazatel, lidé by chtěli, aby vešel do jejich domu Ježíš. Chtěli byste Ho také pozvat do svého domu? Bylo by to jistě požehnání, kdyby jen vkročil.

Tak to asi udělal Šimon. Hned ze synagogy Ho vzal domů. Neupozornil však svou ženu. To dělají muži často, že? Takže když přišli, možná, že ho jeho žena vzala do vedlejší místnosti (měli jen dvě): “Šimone, proč jsi mi nic neřekl? Nemohl jsi mi aspoň brknout? Mám tady nemocnou matku a ty přivedeš hosta. Jak se o něj mám starat?” To je známá situace. Možná, že ji Ježíš slyšel; třeba se zeptal: “ Něco neklape, Šimone?” “Nic vážného, jenom tchýně je nemocná.”

Slovo Boží říká - vešel dovnitř a vyhnal horečku. V synagoze vyhnal d'ábla, zde horečku. To je důležité.. Je to Král, má autoritu, přichází ji upevnit. **Učednictví spočívá v tom, že Jeho autoritu upevňujete v sobě.** Nemohu být učedníkem, jestliže se s Ním dohaduji. Jenom v podřízení poznám Jeho autoritu. Vyžene horečku a horečka tchýni opouští.

V prvním odstavci oznamuje svou autoritu jemně a lidé Ho nepřijímají. Ve druhém ji oznamuje a upevňuje d'ábel. Ve třetím je oznámení spojené s potřebou té rodiny. Je mnoho domů, v nichž upevňuje svou autoritu v souvislosti s naší potřebou.

Naše děti byly nemocné. Máme těžký problém, nepřítel přichází jako řvoucí lev - modlíme se, Pán odpovídá. To je oznámení v souvislosti s naší potřebou.

L 5,1-11. Osobní oznámení. V Nazaretu bylo oznámení veřejné, v Kafarnaum zvláštní, nakonec osobní. Vše se zužuje jako trychtýřem a osobní oznámení přichází k tobě.. Nakonec je to má osobní věc. Nikdo, kdo chce být důsledný v následování Ježíše, to nemůže pominout. Přichází to dolů.

Šimon rybaří. Včera večer mu Ježíš uzdravil tchýni. Viděl moc Boží. Teď první den rybaří, a nechytil nic. Vytahuje síť a přemýšlí, co je to vlastně za člověka. Osvobodil posedlého d'áblem, uzdravil tchýni. Celou noc rybařím, a nic jsem nechytil. Promýšlí různé věci. Vy i já máme podobné problémy.

Potom přichází Ježíš. Šimon říká: “Teď mi nekaž, celou noc rybařím a nechytil jsem ani rybu. Ježíš nasedá do lodi, a pak říká: “Šimone, zajed' na hlubokou vodu a spust' síť!” “Jsi dobrý kazatel, ale já jsem lepší rybář. Rybařil jsem celou noc, a nic jsem nechytil. Ryby v tomto jezeře jdou napovrch jen v noci. Když stoupá slunce, jdou do hloubky. Síť je nechyťím. Teď nejsou žádné ryby, ale pojedeme, protože to říkáš. Až se vrátíme bez ryb, nebudu hlupákem já. Poslouchám jen ze vzdoru, abych si ověřil, že jsem chytřejší než ty. Jenom na tvé slovo síť spustím.” Byla to Šimonova zvláštní odbornost, kterou si považoval. Věděl, jak se rybaří, kde a kdy a byl v tom velmi zdatný. Nakonec hodili síť. První loď se pod tíží ryb potápěla, zavolali druhou a i ta se téměř potápěla. Šimon nevěděl, co má dělat.

Považujete-li se za zdatného, On se ukáže ještě zdatnější. Co uděláte? Vlastní já se hrouť. Šimon nevěděl, jak se s tím vyrovnat. Přichází a padá Ježíšovi k nohám. “Odstup ode mne, já jsem hříšný člověk.”

Úžasně. Proč Mu říká, odejdi? Třepeš mou lodí, mnou. Čtyřicet let jsem žil podle jednoho životního názoru, věděl jsem, jak použít světského okolí ke svému užitku. Ty najednou všechno měníš. Nemohu to přijmout. Přicházíš a převracíš celou situaci.

Jsou dvě děti na houpačce, je zachována rovnováha, jsou-li obě stejně těžké. Jestliže je některé těžší, převáží se. Přichází-li na palubu Ježíš, poruší naši rovnováhu. Všechny naše způsoby se mění. Není to příjemné. Naše první reakce je - jdi pryč. Ví, kdo jsi. Jsi-li zde, musí nastat drastické změny.

Pak Ježíš říká: “Šimone, neboj se. Od této chvíle budeš lovit lidi” (L 5,10). Jinými slovy: Šimone, proč se ti tak třesou kolena? Nepřišel jsem, abych tě roztrásl a odešel, chci tě předělat.

Učednictví není tak hrozná věc. Změna ano, ale vztah není hrozný. Jestliže přichází, aby se mnou zůstal, nemusím se bát. Když mne lidé odmítají, On je se mnou. Říkají-li, že jsem blázen, On říká - ne, jsi moudrý.. Říkají-li, že teď zemřu, On říká - ne, jsem s tebou. Chce-li mne nepřítel zabít, On říká - Já ti dám život. Je-li ten, který je se mnou, silnější, než ten, který je mimo mne, nemusím se bát (1.J 4,4). Nebojte se, neopustím vás. Přišel jsem vás předělat. To byla právě ta chvíle, kdy se Šimon stal učedníkem a od toho okamžiku nastávaly změny.

Kdo je On? Syn Boží. Kdo jsem já? Hříšný člověk. Mohu k němu navázat vztah? On říká ano. Neměl bych to říci i já?

Jeho jméno je Ježíš. Co to znamená? Spasitel. Já jsem hříšník. Setkáme se? Není dokonalejšího setkání, než je toto. Pouze hříšník potřebuje Zachránce a Spasitel hledá toho, kdo ví, že je hříšníkem. Pouze nemocný potřebuje lékaře. Pouze nemocný, který ví, že si léky nemůže naordinovat sám, jde k lékaři. Lékař mi nemůže pomoci, pokud k němu nejdu a domnívám se, že si mohu pomoci sám.

Dokud žiji takto, nikdy nepoznám uzdravující sílu Ježíše Krista. Přichází doba, kdy poznám, že jsem hříšníkem, a protože mne můj hřích zabíjí, nemohu si sám pomoci. Tak jako žena, která mu padla k nohám a svými slzami je umyla, také takto padám. Jedině tehdy od Něho mohu získat sílu. Byla zde vždycky, ale já jsem ji nikdy nepřijal. Kdo jsem? Poznej sám sebe!

Promysleme si otázky: Čemu u sebe ještě nerozumíme? Ve srovnání s L 5,1-7 promýšlejme: Šimon poznal, že jeho síla je v podřízenosti. Jak je to s námi? (J 15,5; 1.K 1,25). Proč je sebepoznání nezbytné? (L 5,10-11; Iz 6,6-8).

Abych poznal, kdo jsem, musím si položit otázku: "Kdo?" aspoň desetkrát při jednom sezení. Co tím míním? Posad'te se sami na klidné místo, ptejte se sami sebe, kdo jsem. A nespokojte se s první odpovědí.

Když se zeptáte mne, první odpověď by byla - jsem Ind, ale je nás 700 milionů v Indii a několik set milionů ve světě. Kdo jsem já uprostřed těchto lidí? Odpovím pravděpodobně - jsem Kamaleson. To je ovšem jen jméno, které můžete dát i psu. To moji totožnost nedává. Kdo jsem? Musíme se ptát nejméně desetkrát, než dojdeme k poznání, kdo vlastně jsme. Není to snadné a je to bolestivé. Jako když loupeme cibuli. Pod jednou slupkou je uvnitř další a další, čím hlouběji jdete, tím vám oči víc slzí. Ale někdy bychom si měli sednout a udělat to. Jestli to neuděláme, nedostaneme se k Němu blíž.

Na jaké jsem cestě?

Mnoho jich odešlo, protože to byla těžká řeč (J 6,60-69). Nemohu následovat svůj vlastní vzor, musím se podřídít Jeho vzoru. Mnoho jich odešlo a Ježíš se zeptal dvanácti: "I vy chcete odejít?" Petr říká: "Ke komu bychom šli? Jenom Ty máš slova života." To je to, co dělá z člověka učedníka. Kdo je On? Kdo jsem já? **Není jiné cesty mimo Tebe.**

Mluvili jsme o jiných náboženstvích. Bible neobsahuje veškerou pravdu, kterou by bylo třeba znát. Je mnoho vědeckých pravd, které v Bibli nejsou. Je tolik podrobností o sociologických principech, o demografii, o kterých bible nic neříká. Jde-li o osobní spásu, o vykoupení lidstva, žádná jiná kniha to neříká tak úplně jako Bible.

Ptali jste se mne na některá tvrzení, že jsou si všechna náboženství rovnocenná, že i v druhých náboženstvích se vtěluje Bůh - Krišna, Budha.

Jde nám o to, abychom ústřední pojem křesťanské víry, kterým je Bůh beroucí na sebe podobu člověka a placící cenu za lidské hříchy, vzali a zkusili ho číst v materiálech jiných věr.

Budha nikdy neprohlašoval, že zemřel a obětoval se za hříchy lidí. Nikdo to neudělal. Neudělal to ani Krišna. Jeho vtělení není skutečné vtělení do člověka. "Slovo se stalo tělem." Hinduistické vtělení takové není. Je vždycky mimo lidské zápletky. Vzniklo později a bylo začleněno těmi, kdo chtěli, aby bylo přijatelnější pro chápání západního světa.

V Ježíši Kristu se neříká, že Ježíš dává svůj život jenom jako výkupné. Byl to plán už od samého počátku Starého zákona. Jeden z nejstarších výroků, když Bůh mluvil k Evě, hovoří o hadu a jejím semeni: "Tvé semeno rozdrť jemu hlavu a on poraní pouze Jeho patu." Bylo to semeno ženy, muž s tím neměl co dělat, protože to byl svatý Duch, který umožnil, aby Marie počala Boží dítě. Odtud až do proctví Izajáše Ježíš byl zraňován pro naše přestupky, lámán za naše nepravosti.

Byl jen jediný důvod pro Jeho příchod: Zaujmout moje a tvoje místo. Tak tomu není v žádném jiném náboženství. Je to dopisováno, ale není to v nich původně obsaženo. Čteme-li to, není to tam podstatné. Proto nemohu přijmout tvrzení, že všechna náboženství jsou rovnocenná. Jedinečnost křesťanské víry spočívá v Ježíši Kristu. Nikoli v našem systému, ale v osobě Ježíše Krista.

Ptali jste se mne na učení hinduismu. Hinduismus bere realitu hříchu velice vážně. Před 4000 lety se o tom velice vážně mluvilo. Říkali - není žádné cesty, prostřednictvím které by ses mohl stát vlastním úsilím dobrým. Potřebuješ za své hříchy zaplatit, to je jisté. Jedinou možnou cestou je, aby člověk zaplatil za své hříchy převtělením se do různých forem života. Jestliže tvé dobro převáží tvé zlo, působící spirála tě přivede k vyšším formám života. Nakonec se stáváš člověkem, a jestliže potom tvé dobré převáží tvé zlé, prolomíš

nezbytnost kruhu převtělování. Je-li však důvod konání tvého dobra sobecký, stává se dobro zlem. Takže i když jsi lidskou bytostí, nemůžeš se z toho dostat.

Kolikrát tím tedy musíš projít, aby ses dostal ven? Bude to znamenat 600 milionů zrození. Ve skutečnosti vlastně říkali, že to nemůžeš uskutečnit vlastní silou. Jedinou cestou, jak se z toho dostat, je Stvořitel, ten který je nad příčinou nedostatečné posloupnosti, který nad sebou nemá kruhový okraj točitých schodů, který není částí toho cyklu, aby vešel do tohoto cyklu skutečně a opravdově a vzal na sebe veškerý hromadný trest za lidské hříchy a vytrpěl ho. Jenom takový člověk to může unést. Nemohu to za vás vzít já, protože jsem sám chycen do své příčiny nedostatečné posloupnosti. Vy to nemůžete vzít za mne, protože jste na tom také tak. Pouze Bůh Stvořitel je nad tím, jenom On to může udělat. Jenom tehdy se může lidstvo osvobodit. Došli až tak blízko. Pak ovšem řekli. Jak se to může stát? Proč? Jak se může všehomíra (universalita) tak zdrobnit? To je filosofický problém. Jestliže se všehomíra takto zdrobní, co se stane s vesmírem? To je skutečný problém.

Bible na to odpovídá: Jediný důvod, aby se všehomíra takto zpodobnila, je silný motiv lásky. Že tak Bůh miloval svět, že dal sám sebe. Byl zraňován za naše přestoupení, za naše nepravosti (2.K 5,21). **Ten, který neměl příčinu nedostatečné posloupnosti, vstoupil a vzal na sebe důsledek našeho hříchu.** Tím se my, kteří jsme nikdy neznali Jeho spravedlnost, můžeme stát její součástí. Nikde jinde nenajdete tuto pravdu jako v Písmu svatém.. **K Bohu jiná cesta nevede než skrze Ježíše Krista (J 14, 6).**

Hinduisté tento problém nevyřešili a nemají odpověď. Stále věří, že je třeba projít 600 miliony zrození. Proto hovoří o převtělování a vyvázejí toto učení na západ a mezi námi je mnoho těch, kteří si myslí, že jsou skutečně moudří, protože věří v převtělování. Křesťané to však nepotřebují. Křesťan už ví více než hinduista. Ví, že to, co hinduisté tuší, ale nemohou vědět, se stalo skutkem. Oni hovoří o novém zrození, Bible mluví o novém věku, vnuknutí Božím zde a nyní.. Oni hovoří o mnohých narozeních, Bible říká, že je jenom jedno narození (Žd 9, 27). Člověk jednou umře a potom nastává soud. Všechna náboženství tedy nejsou rovnocenná. Jen jediný má skutečně slova života a to je Ježíš Kristus. Máte-li v této věci pochybnosti, nemůžete se stát učedníky. Můžete pouze říci se Šimonem: **“Ke komu bychom šli? Jedině ty máš slova věčného života.”** To je opravdu nutné, abychom si položili tuto otázku!

Když si Šimon uvědomil svoji hříšnost, nebylo to mimo jeho vztah vůči Bohu, ale bylo to uvnitř tohoto vztahu. Ve skutečnosti není žádný člověk vyčleněn z kontaktu s Bohem. Již svoje bytí máme v Něm. Je to hříšnost člověka, která ho vede k názoru, že může být mimo Boha. **Když si člověk uvědomí svoji hříšnost, je to jediné v odrazu od Boží milosti. Do té doby mu vyhovuje relativní morálka.** Jsem špatný, ale zase ne tak, jako někteří ostatní. Někteří jsou lepší než já, ale já nejsem zase tak špatný jako ten další. A tak stále pokračuji stejně až do jednoho bodu, kdy si uvědomím, že moje morálka nemá žádný základ. To se stane, když se člověk dostane do styku s Bohem. Nemusí si to uvědomovat, nemusí to uznávat, ale je to tak.

Jeden mladík se mě v Indii zeptal: “Měl bych vědět, jak odporně jsem hříšný, než přijdu k Bohu?” To není nezbytné, ale **v procesu učednictví musím znát svou závislost na Něm.** Musím vědět, že moje nejsilnější místo je stále slabé v porovnání s mocí Boží. Šimonovo nejsilnější místo byla jeho rybářská zdatnost. Myslel si, že o tom už ví všechno. Ježíš mu ukázal, že i v této situaci je Pánem On.

Slovo hříšník zde užitě neznamená, že musím cizoložit nebo krást. Každý člověk, který nechce žít v závislosti na Bohu, se pohybuje na nejisté půdě. Také by se dalo říci, že má své kořeny zapuštěny ve špatné půdě. **Hříšnost nejsou přestupky ze seznamu hříchů, ale úsilí žít nezávisle na Bohu.** Světské myšlení se nemůže Bohu zalíbit, protože je proti Němu.

Požadavky učednictví

Dar života je vždy zadarmo, ale to nejlepší vždycky něco stojí, je to drahé. Milost je zadarmo, říká Bonhoeffer, ale je také drahá. Je dávana svobodně, nic se za ni Bohu nedává, ale její rozšíření stálo Boha všechno. Dal sám sebe. **Abych mohl milost přijmout, bude mě to něco stát.** (Ve svém rozhodnutí musím některé věci vyloučit.) Učednictví je drahé. Všechny kvalitní věci něco stojí. Čím je zboží levnější, tím méně vydrží. Abych mohl být učedníkem, není to levné, je to drahé. (Co nic nestojí, nestojí za nic.) Jaké jsou tedy požadavky?

Ef 2,8-9. Milostí jste spaseni. Je to Boží dar zdarma. Tento život dává každému zdarma, ale dále v pohybu k učednictví od nás Bůh požaduje všechno.

Mt 13,45-46. Obchodník s perlami hledal perlu, a když ji našel, vzal v úvahu její cenu a řekl: “Ta má větší cenu než vše, co jsem doposud měl.” Prodal všechno, aby tuto věc získal. Byl obchodník. Obchodník nikdy neprodává, aby prodělal. Vždycky to dělá kvůli osobnímu zisku. Jinak řečeno; když něco prodá, prodá to pro zisk, ne pro ztrátu. Učedník musí dojít k tomuto rozhodnutí. **To, co získávám, mnohokrát převyšuje to, čeho se vzdávám.** Jinak se nemohu nikdy stát učedníkem, a vyučování je nemožné.

Každá hodnota života má tuto vlastnost. Sportovec, pianista, koncertní cellista, baletní umělec, všichni si volí tuto práci proto, že vědí, co získávají, že je lepší než to, čeho se vzdávají. Mnoho lidí začíná klavírem, málo se jich stává velkými pianisty. Mnozí ze zástupů se chtějí stát učedníky, velice málo jich vytrvá. Proč?

Na začátku máme majetek. Domníváme se, že jeho obhospodařováním děláme laskavost někomu jinému. Nikoli, sami získáváme. Proto jsem řekl, že v morálce synovské kázeň a řád prospívá mně. Dědictví je moje. V této rodině jsem synem. Proto se častěji ptám Otce na to, co víc mohu udělat, než co udělat musím. Tento postoj je velmi důležitý. Je to jako obchodník, který získává. (Jde vlastně o obchod se ziskem!)

L 14,25-30. Ježíš mluví o spočítání nákladů. Říká: **“Nikdo nemůže být mým učedníkem, pokud mne nemiluje více než všechno ostatní.”** V některých překladech čteme - kdo nenávidí otce i matku a všechno ostatní. Návist zde neznamená “negativismus”, ale je to “kladná přednost” ve vztahu. Bohu se zavazují více než otci, matce. To je jistina číslo jedna.

Za druhé **je třeba popřít sám sebe.** Musím vyznat - nacházím své naplnění v tom, že se podřídím Bohu. To není konflikt, pouze řád, pořadí věcí. Není to likvidace sebe. Jde skutečně o mě - jak zlepšit své já, aby bylo správně upevněno.

Když Bůh stvořil člověka, tak ho nestvořil slovem jako vše ostatní. Všechny krásné věci stvořil slovem, řekl: “Budiž tygři” a byli tygři. Když však stvořil mne a vás, nestál nikde v pozadí a neuvedl nás do existence slovem. Dal nám svou podobu a vytvořil nás z prachu. Pak k nám přistoupil a vdechl nám život. **Učinil člověka člověkem, aby Bůh a člověk měli společenství.** To je to jedinečné, co Bůh sdílí s člověkem. U tygra to tak není. Vypadá nádherně, ale jenom člověk má tuto výsadu.

Pavel však raději říká: **“Jeho Duch se může sdílet s mým duchem.”** (1.K 2,12; Ř 8,11). Nemám-li tuto duchovní možnost, jak se může Jeho Duch sdílet s mým? Nejsem jenom prach, mám možnosti ducha. Proto člověk touží po transcendenci (překročení svého bytí). Pouhá materiální definice člověka není naprosto uspokojivá. Řekneme-li člověku, že není nic jiného než prach, bude se proti tomu bouřit. Jestliže popřeme náboženství, použije ke vzpouře umění. Nějak se musí hájit a říci - jsem víc než prach. Chce se transcendovat, chce překračovat práh svých možností a sil.

Bůh řekl prvnímu člověku: “Já jsem Bůh, ty jsi člověk. Máš život; ten jsem ti dal Já a pro jeho naplnění musíš přijít ke mně. Kvůli jeho naplnění přijdu Já Bůh za tebou.

V tom je vzájemnost. Bůh chce člověka. Nikdy se k němu neobrací zády. Člověk potřebuje Boha. Nemůže existovat sám o sobě. Pak Bůh řekl: “Kvůli upevnění této smlouvy vysadím strom.” Jednoduché. Řekl: “Nejezte ovoce z tohoto stromu! Pokud to dodržíte, upevňujete tuto smlouvu. Já jsem Bůh a vy jste lidé. Pokud budete tuto smlouvu dodržovat, upevní se ve vás moje síla a ta vám dá autoritu. Člověk bude panovat nad všemi věcmi.”

Jestli se toto pouto zlomí, člověk ztrácí tuto výsadu, protože nemá autoritu sám ze sebe, a stává se otrokem věcí, které by měl ovládat. Jeho vlastní tělo se bouří proti němu a jeho mysl také. Dokonce se zde projevuje démonské působení. Dokud byl člověk v původním řádu autority, ďábel se ho nemohl dotknout.

Bible nemluví o jabloni. Jablka jsme vytvořili tradicí. Mohlo to být mango, v Indii je to samozřejmější. Říkáme, že žena muži podala ovoce. Podstatou věci bylo, že člověka musel ďábel vymanit z tohoto řádu.

Ďábel člověka pokoušel otázkou: “Skutečně to udělá? Opravdu to Bůh řekl? Když z tohoto řádu vyjdeš, nebudeš lepší, než jsi? Proč by ses měl podřizovat? V tom okamžiku se člověk vymanil. Stal se zranitelným vůči jinému jhu. Od té doby putuje kolem dokola, slyší vzdálenou hudbu nádherně harmonickou, ale uvnitř člověk harmonický není.

Kde a jak se mohu vrátit zpátky do vztahu s Bohem? Použijeme biblického výroku: Jak se mohu smířit s Bohem? Jediným způsobem. Aby bezhříšný nesl můj hřích a vrátil mne zpět do tohoto řádu smíření.

Zapření sebe není rozpor, to je řád věcí.. Není to sebezničení. To je východní myšlenka. V mé vlasti by řekli, že mé já je viníkem: Tak se znič, úplně se vyhlad! To je nemožné. To já, které dal Bůh tobě i mně, je nezničitelné. Vyhodíš-li ho z okna, přijde dveřmi, vyhodíš ho dveřmi, přijde oknem. Vždy se vrací, je nezničitelné.

Západ došel k jinému extrému. Říká, **poznej sám sebe**. Otázka je, v jakých pojmech? Musí zde být nějaká zavedená míra, abych mohl zjistit jinou veličinu. Je zde nějaké takové měřítko? Nikdo z nás neřekne - já jsem tím měřítkem. Pouze Jeden měl odvahu to říci, Ježíš Kristus. Jestliže Ho popřete, nemá západní filozofie smysl. Vyjměte Ho ze sledu událostí a přestanou mít smysl.

Západ také říká - **přijmi sám sebe**. Můj osobní problém je, že mé já je velice nepříjemné. Jak je mám tedy přijmout?

Jeden člověk, který se stal členem jistého elitního klubu, ve kterém mohlo být málo lidí, po třech týdnech napsal, že z klubu vystupuje: "Pánové, je mi líto, ale musím se vzdát členství ve vašem klubu. Ptáte se proč? Nemám úctu ke klubu, který přijme za svého člověka takového, jako jsem já." A podepsal se.

Jak máme přijmout své nepříjemné já? Mnoho našich problémů v rodině i v příbuzenství je způsobeno tím, že žijeme s nepříjemným já uvnitř, a to se samozřejmě odráží i v našich vztazích.

Třetí odpověď, kterou Západ nabízí je - **vyjádři se, realizuj se**. V této seberealizaci jsme velice svobodni, ale jestliže se realizuje naše nepříjemné já, pak se problém ještě komplikuje. Kdosi napsal článek o rodinných vztazích pod názvem "Jsi cítělem soužití?" Může mít někdo radost ze soužití s tebou? Otázkou není, zda je to manžel, či manželka, ale zda bys byl ty sám na jeho místě. Žil bys rád s osobou, jako jsi sám? Dívej se na sebe očima svého partnera! To však je problém. **Proto křesťan odmítá východní i západní nabídky.**

Jaký je křesťanský přístup? Vzdej se sám sebe, podrob se. Komu se podrobíš? Tomu, kdo ti dal to tvoje já. Proč? Sám se nemůžeš ovládat a řídit. Nikdy se nepředpokládalo, že bys měl. Když ti dal to tvé podivuhodné já, chtěl tě také řídit. On je jediná osoba, která tě může řídit. Nikdo jiný. Řekl to už na počátku - já jsem Bůh, ty člověk. Ano, máš mé rysy, máš i duchovní možnosti, ale ty nemohou existovat samy o sobě. Kamkoliv půjdeš, vrátíš se ke mně. V L 15,11-24 říká druhý syn svému otci: "Dej mi mé dědictví." Dědictví, které pro něj otec připravil, bylo jeho jediné, pokud byl synem. Když byl tento vztah porušen, nebyl na dědictví nárok. Ale on si myslel, že ho vlastní. (To je největší nesnáze moderního člověka: "Dej mi mé dědictví.") Potom šel do vzdálené země a dostal se k vepřům. Než se obrátil, řekl: "Nejsem vepř, jsem člověk. To, co do mne Bůh vložil, mne prosí, abych se vrátil. Nejsem vepř, nejsem ani tygr (i když tygr zní lépe než vepř), jsem lidská bytost a Bůh do mne vložil touhu."

Moje já v mých rukou je problém. Nemohu ho ovládat. Moje já v mých rukou je bolest, bolest nekonečná a působím dokonce bolest druhým. Ale moje já v rukou Kristových se najednou stává možností, silou. Když tedy říká - zapři sám sebe, není to v rozporu s naší přirozeností. On skutečně upevňuje vnitřní složení naší přirozenosti. Takoví jsme, nikdy nenalezneme naplnění jiným způsobem. Učedník toto musí vědět.

- Požadavek:
1. Milovat Krista nade všechno ostatní
 2. Zapření sama sebe
 3. Spočítat si cenu před tím, než se zavážeme

V Písmu nejsou pouze tyto tři požadavky, ale i tři osoby, kterým se nepodařilo, aby se stali učedníky (L 9,57-62). Ti muži se chtěli stát učedníky, ale bez úspěchu. Proč se jim to nepodařilo?

Milovat Krista nade všechno ostatní

Především musíme milovat Boha nade všechno (Mt 10,34-39). Vypadá to, že Ježíš říká, že v učednictví je ze všeho nejprvnější láska. Ve vztazích, které byly před tím, než se někdo stal učedníkem, se zdá, že dochází k jakémusi rozdělení. Ze dvou, kteří se dívali stejným směrem, se jeden stává následovníkem a druhý nikoliv. To je rozdělení. Nebylo to tak míněno, ale děje se to tak. Uvedu osobní příklad.

Moje žena a já jsme se poznali na univerzitě. V Indii obvykle vybírají dětem životního partnera jejich rodiče. My jsme to řekli rodičům. Ti úplně vybuchli. Tak jsme čekali čtyři a půl roku na jejich souhlas. Během této doby jsem se stal věřícím. Věci v mém nitru se změnily a ona si to uvědomila. Najednou jsme se dívali

různým směrem. Řekla, že jsem pro ni příliš dobrý. Věděl jsem, že to není moje dobrota a jestliže jsem vzbuzoval tento dojem, pak nebyl správný. To přece nebyla moje dobrota, tak jsem se jí to snažil vysvětlit. Nakonec řekla: “Udělám cokoli uděláš ty, ne že bych věděla proč, ale protože tě miluji..” Tak jsme se nerozešli, ale byla to velmi rozhodující změna kvality v tomto vztahu.

Moje matka byla mou matkou dřív, než jsem se setkal s Ježíšem Kristem a zůstala i pak stále mou matkou, ale zde byl kvalitativní rozdíl. Samozřejmě jsem se jako syn choval lépe a ustavičně těžím z tohoto kvalitativního rozdílu, protože jemu dávám přednost. Ten prospěch by tam nebyl, kdyby nebyla dávana přednost Jemu.

Ježíš hovoří o této přednosti (L 14,25-26). Verš 26 - Kdo přichází ke mně, nemůže být mým učedníkem, pokud mne nemiluje víc než svého otce, matku, manželku, děti atd. To je velice tvrdý požadavek. Je to požadavek pro lidské city, na lásku a oddanost, požadavek, který říká, že **uvnitř rodinného vztahu On má přednost** (Mt 5,43-44). Po požadavku, abychom milovali takto svou rodinu, nepožadoval, aby učedníci svou rodinu nenáviděli. To není popírání rodiny, to je přednost ve vztazích. Pouze v této přednosti je svoboda.

Manželé se milují. On jí říká: “Jsi pro mne tím nejdůležitějším člověkem.” V mluvě romantické lásky říkáme: “Ani bohové nemohou zvrátit naše rozhodnutí pro druhého.” A tak si myslíme, že milujeme jako bohové v řecké mytologii. V tom je však problém. Postavím-li druhého člověka na úroveň Boha a očekávám od něj plné uspokojení, neučiním mu tím nic dobrého, protože na něm požaduji něco, co mohu požadovat jedině od Boha. Moje citová oddanost začíná vysychat. Za dva, tři, čtyři roky zjišťuji, že tento člověk není tím, kým jsem se domníval, že je. Proč? Očekával jsem od něho mnohem více, než mohl splnit.

Byla žena, se kterou se Ježíš setkal u studny. Měla několik mužů a ten, se kterým žila, nebyl jejím manželem (J 4,18). O takové ženě můžeme říci, že je povětrná. O co vlastně jde? Postavíme člověka na místo, které je vyhrazeno jedině Bohu, klademe na něho daleko větší požadavky, než může splnit.

Mám své potřeby a nastavuji svoje vědro, držím ho před ní a říkám: “Má bohyně, naplň mi moje vědro!” Ale ona říká: “Já mám také svoje vědro a chci, abys mi je naplnil ty!” Nakonec dochází k naprostému zklamání a vzájemně na sebe svalujeme vinu.

Abrahamův syn Izák měl ženu Rebekku. Když se uviděli, zamilovali se. Je to krásný příběh lásky, ale v tomto vztahu nebylo místo pro Boha. Velice brzy ho začala obviňovat a on ji. Výsledkem bylo, že se rodina rozdělila. Dokonce i dvojčata byla rozdělena. Jeden se stal oblíbencem otce, druhý matky. Co říká Ježíš svým učedníkům? **Chceš-li milovat svou ženu, musíš se učit milovat mne víc než ji. Jedině tak jí budeš schopen dát to, co potřebuje. Nebudeš mít o ní liché představy.**

V Novém zákoně je takový pár. Jmenují se Akvila a Priscila. Jejich jména se v Bibli objevují vždycky pohromadě. Kam šel on, šla i ona. Myslím, že v Bibli už není nikde jinde takový pár. Je to jediný pár, jehož jména se objevují vždy pohromadě. Její jméno se objevuje dokonce před jeho jménem častěji. To v židovských kruzích nebylo vůbec možné. Vždycky pán a paní, nikdy paní a pán. Co to znamená? Bibličtí badatelé nám říkají, že ona byla obdarovaná více než on. Když někde přišli, vždycky žádali ji. Říkali: “Paní tak a tak, zahrála byste nám na klavír? Paní tak a tak, vedla byste naše studium Bible?” Byla více nadaná než on. Normálně je to pro muže velmi nepříjemné, když se ožení s takovou ženou. Je to tak? Proč bychom to předstírali? O nás mužích platí obecně, že jsme lepší než ženy. Ale proč bychom měli být? V Bibli o tom nikde není zmínka.

Jde-li o rozhodnutí, pak na sebe bere odpovědnost muž. To je pravda, to však z něho nedělá nic chytřejšího, než je jeho žena. Kde vezmu odvalu k tomu, abych jí řekl: “Bůh ti dal veliké dary, Priscilo, ty jsi ohromná žena, velebím za to Boha. Dělej ty věci, které těší Boha, já tě nebudu svazovat, já tě osvobodím.” Kdy to mohu říci? Jedině tehdy, když miluji Ježíše více než Priscilu. Jinak na ni budu stále klást nějaké požadavky a nějak ji svazovat. Není to tedy žádné vnučování, ale nutnost. Je to jediný způsob, jak být plně lidský. Cokoliv, co nám k tomu chybí, dělá z nás zvířata. Stanu se tygrem a to je všechno. Mohu rvát, nic víc.

Je to přirozené a normální. Není to nenávist. Nelze si to vysvětlovat tak, že když Krista máš raději než mne, tak mne možná nenávidíš. Někdy to tak žena svému muži říká: “Už mne nemiluješ. Chceš jenom Jeho. Možná, že mne nenávidíš.” Někdy to říká manžel manželce. Musíme trpělivě říci: **“To není nenávist, to je naplnění.”**

Zopakují: Žádný křesťanský domov nemůže být křesťanským domovem, pokud si jeho obyvatelé neuvědomí, že první místo musí zaujímat On. Jinak bude jeden na druhého klást nepřiměřené požadavky, které nikdy nemohou být splněny.

J 21,15. Ježíš se ptá Petra: “Miluješ mne více než tito ostatní?” Jinými slovy řekl: “Šimone, jsem tvoje absolutní absolutno?” Proč užíváme zdvojení absolutní absolutno? Jsou jisté věci, které se v našem životě jeví absolutními, i když už patříme Ježíši. Například to, že jsem Ind. To se nezměnilo. Proč? Protože On mne učinil Indem. Nemám o tom žádné pochybnosti, tak jako vy nemáte pochybnosti o svém češství. Učinil mne Indem a pak řekl: “Je to velmi dobré.” Řekl jsem mu: “Jsi velmi moudrý, že jsi k tomu došel, protože je to opravdu velmi dobré.” To se nemění. Mění se však to, co stavím na první místo. Nedívám se už na svět pouze jako Ind. Moje indická příslušnost zůstává a já se dívám na svět skrze Ježíše Krista. On je moje absolutní absolutno. Moje indická příslušnost se stává relativním absolutnem. Je to relativní vůči Němu. On mi ji dal a řídí ji.

Jsem muž. Mužství je absolutno, které mi dal On. Doufám, že ani v tom nemáte pochybnosti. Ale moje mužství není absolutním absolutnem, je pouze relativním vůči Němu. Jedině tímto způsobem se mohu stát učedníkem. Jinak se dostanu do pokušení, abych své mužství prověřoval. Takto nemusím. On mi ho dal, je to moje. Nemusím to dokazovat. Nemusím dokazovat, že jsem Ind, ale jsem, myslím indicky i moje angličtina zní indicky.

Vše, co chci říci, je, že když Ježíše přijmu za absolutní absolutno, pak rád věci neobracím, ale naopak jej upevňuji. Učedníci Ježíšovi nejsou zvrhlíci, nemění rád věci, ale naopak jej upevňují. Ano, On a já. On je moje absolutní absolutno.

Zapření sama sebe

Podívejme se na zapření sama sebe. Nechám Ježíše, aby nade mnou vládl. Co to znamená? Mění moje postoje. Co se tedy stalo s člověkem, který patří Ježíši Kristu? Ztrácí svoje city? Nikoliv.

Moje **city** se stávají zdravými city. Co tím míním? Žiji-li pro své city, neustále vyhledávám nějaké citové uspokojení. Takový člověk je nemocný člověk. Jestliže však na konci nejsou city, ale Ježíš Kristus, pak se moje city stávají zdravými, nepotřebuji, abych toužil pro touhu, ale toužím po člověku. To je zdravý cit.

Můj **intelekt**? Stávám-li se učedníkem, přestávám snad myslet? Nikoliv. Váš intelekt teď získává na objektivitě.. Formálně řečeno, používáte svůj intelekt k potvrzení své činnosti. Váš intelekt může stát stranou a říkat - to je špatné, to není správný způsob. Učedník má intelektuální objektivitu.

Moje **vůle**? Moje vůle upevňuje vůli druhého a to mne osvobozuje. **Už nejsem uzavřen sám v sobě. Protože upevňuji vůli druhého, vycházím ze sebe ven, přesahuji sám sebe. Protože vůle, kterou upevňuji, je v souladu s vůlí Ježíše Krista, moje činy jsou podobné Jeho.** To není svatokrádež, to je pravda. Tak se to děje, tak se to má dít.

Povím vám příběh, který se mi stal. Když jsem byl farářem v Indii, pozvali mne, abych kázal ve Spojených státech, abych tam vedl evangelizační práci. Když jsem se vracel, měl jsem s sebou fotoaparát. Byly dvě hodiny ráno na letišti v Bombaji. Celníci chtěli celní prohlášení na fotoaparát. Řekl jsem, že jsem neměl žádné celní prohlášení, když jsem si bral fotoaparát s sebou z Indie, a nekoupil jsem ho v zahraničí. Chtěli po mně důkaz. Sňal jsem kryt a ukázal jim škrábance. Řekli, že jsem si koupil aparát nový a poškrábal ho. Byli velmi nepřijemní. Nevěděl jsem, co mám ještě říct. Řekl jsem všechno, co jsem mohl. Úředník pravil, že se půjde poradit s nadřízeným. Přivedl ženu v sári. Měla tečku na čele, což znamená, že je hinduistka. Přišla ke mně a zeptala se, jaké mám povolání. Odpověděl jsem, že jsem křesťanský pastor. Sepjala ruce a řekla: “Promiňte, neměli bychom o vás pochybovat. Vraťte mu ten fotoaparát!” Skutečně mi ho vrátili. Ona zůstala se mnou, provedla mne celou procedurou, a když jsem měl odejít, zeptala se: “Máte s sebou dost peněz?” Řekl jsem: “Děkuji, mám.”

To je podstatný rozdíl. Ten se musí poznat. To je to, co ona řekla: “Jsi učedníkem Ježíše Krista? Nemusím o tobě pochybovat. Jsi jako On. Nebudeš přece mluvit nepravdu. Takto mluvíme pouze s lidmi, ke kterým nemáme důvěru.

Pouze svět, který není evangelizován, je nedůvěřivý. Je to kvalitativní rozdíl. Ten však nikdy nenastane, pokud se plně nevydám do Kristových rukou. To znamená, že zapření sama sebe není negace. Je to upevnění. Moje já není úplné, pokud se Ježíši zcela nevydám. Pokud se podřídím, už nemusím plakat. Potřebuji pouze zvolat: Haleluja! Proč? On mne bere pod ochranu a nabízí mi odevzdání se.

Podle naší mysli je podřízení negativní. Myslíme si, že se podřízením zatracujeme. To je pravda, vzdávám-li se člověku, ale vzdávám-li se Bohu, není to negativní, ale pozitivní záležitost, protože Bůh mne přijímá. Podřízení, vzdávání se, není v tomto případě pohyb dolů, ale nahoru. Sebezapření je pohyb vzhůru.

Spočítat si cenu před tím, než se zavážeme

Zvažme cenu (L 14,28-33). Ježíš hovoří o zvažování ceny. Nejde zde o akci prováděnou poslepu. Toto podřízení se děje při plném vědomí. Vím, co dělám. Moje mysl to chápe. Radostně říkám: “Pane Ježíši, máš mne.” Putuji kolem a najednou se vracím domů. Je to jako s tím chlapcem, který říká - už nechci být s prasaty, chci domů (L 15). To je jasný pochod myšlení. Při plánování se nyní přihlíží k věčnosti, nejen k činnosti. Přemýšlím teď o hodnotách časných v pojmech hodnot věčných.

Řekli jsme si tři věci:

1. Ježíš Kristus je mé absolutní absolutno
2. Moje já se vydává do Jeho rukou
3. Dělám to s rozvahou a vědomím věčných hodnot

Mysl Kristova má tyto hodnoty ve mně. Roku 1952 odešlo pět mladých mužů z USA do Jižní Ameriky jako misionáři k indiánům Ake. Všichni byli zabiti. Jeden z nich - Jim Eliot si napsal do svého deníku: “Není blázen ten, kdo dá, co si nemůže podržet, aby získal to, co nemůže ztratit.” To je pravý učedník.

Abychom mohli být učedníky, musíme milovat Krista nade všechno ostatní. Musí být naším absolutním absolutnem. Říkáme, že všechny ostatní věci jsou relativní.

AA

(absolutní absolutno) Ježíš Kristus

RA

(relativní absolutno)

Proč užíváme pojmů absolutno, absolutní absolutno a relativní absolutno? Pojem absolutního absolutna používáme jenom proto, abychom zdvojili důraz. Nezbytné to jistě není.

Do rubriky relativního absolutna můžeme uvést všechny veličiny, které pokládáme za nezbytné pro život (manželka, děti, rodiče, své pohlaví aj.). Pak se zeptejte, které z této spousty věcí jsou nám skutečně darovány Bohem. Tedy ne věci získané, ale dané. On mi je dal. Zjistíme, že většinu z těchto věcí můžeme škrtnout, protože většinu věcí, které pokládáme za nezbytné, si pořizujeme sami (školní vzdělání, titul). Tyto věci nám nedal On. Pokud by tam tyto věci zůstaly, vznikl by jistý zmatek. **Tyto věci nám vytvářejí falešné napětí mezi Kristem a všemi ostatními na druhé straně a neustále nás omezují v našem povolání k učednictví.**

Jaké věci tedy dal On mě? Např.. moje rodiště; kultura, v níž jsem vyrostl; jazyk, do něhož jsem se narodil, moje pohlaví, to jsou určité danosti, které se nemění, o kterých nerozhodují já. Věci, které nemohu změnit, jsou relativní absolutno. Všechno, co pochází od Něho, má tutéž hodnotu, patří do toho řádu autority a nikdy mne nebudou mást, protože jsou pevné. To je velmi důležité, chceme-li se v učednictví pohnout. Jinak vytváříme nesprávná napětí, která nejsou nezbytná.

Pouze ty hodnoty, které člověk získává, se mění. Jsou tedy určité hodnoty, které jsou nad nimi absolutní, když přicházím k poznání Ježíše Krista. On je ten, který vyměřuje, které hodnoty jsou absolutní a které nikoliv. Do této doby jsou mé vnitřní oči slepé, nevidím. Vidím, ale neprohlédnu.

Potom **On se stává mou měrou, mým životem, otvírá mé oči a já mohu vidět.** S ním je tedy moje absolutní absolutno a vím, jak mám poznávat absolutní věci ve svém životě. To jsou ty jediné, které si zachovám. Ty jsou dokonce zachovány v Jeho podmínkách. Jejich absolutno je nyní tedy relativním absolutnem, protože závisí na Něm. Bylo tomu tak ostatně vždy, i když jsem o tom nevěděl, teď to vím.

Jednou jsem si myslel, že být Indem je ukončená vlastní záležitost. Celý svět jsem posuzoval ze svého indství. Nyní vím, že je to nesprávné. Teď posuzuji celý svět Ježíšem Kristem, včetně svého indství. Jsem snad proto méně Indem? Jsem proto více Indem. Proč? **Všechny lidské kultury jsou proniknuty démonstvem.** Indická, německá, americká, dokonce i česká. Když do toho vstupuje Ježíš, vymítá demony, jako u toho člověka v Kafarnaum, dívá se na mne a říká: “Vyjdi z něho!” Démon je vyhnán a kultura se stává

nádhernou. Místo toho, aby byla negativní, kyselá, stává se pozitivní, sladkou. Ježíš může protékat touto kulturou. Může ve mně převýšit mé indství. Stanu se víc, než Indem.

Setkali jsme se spolu, a já proto nepřestanu být Indem, ale ani vy nepřestanete být Čechy. V Ježíši jsme se však spolu setkali. On nám pomáhá, abychom překračovali naši kulturu. Proč? Protože kultura je právě relativním absolutnem. Opírá se o Něho. Je-li On vašim absolutním absolutnem, tu se setkáváme. Pokud ne, nikdy se nesetkáme. Budeme se míjet.

V Ef 2,11-22 apoštol Pavel hovoří o novém společenství v Bohu. Říká: “Ježíš Kristus je naším mírem” (verš 14 a 16). Jsou tu dva světy - pohané a Židé. Nikdy se nemohly setkat. Pavel říká: “Z Žida se stává křesťan, jestliže uvěří v Krista, z pohana, který uvěří v Krista, se také stává křesťan. Pohan se nemusí nejprve stát Židem, aby se mohl stát křesťanem, Žid se nemusí stát pohanem, aby se stal křesťanem. Z těch dvou vytváří nové lidství, a to je rodina Boží.”

Jaká je odpověď na tento rozdělený svět? Jak to chápu já, není jiné odpovědi. Všechny naše politické odpovědi jsou potřísněny politickými problémy. Jsou úzké a nemohou přivést lidi k sobě. Jsou obranné a nemohou nás osvobodit. **Jenom v Ježíši Kristu a skrze Něho a kvůli Němu se můžeme osvobodit, můžeme být jedno.**

Existuje tedy absolutno, absolutní absolutno a relativní absolutno. První absolutno je před mým obrácením úzce omezené. Když přichází Ježíš, vyjasňuje rozdíly, osvobozuje mne a já zůstávám svobodný, protože moje předchozí absolutna se stávají relativními absolutny. **V okamžiku, kdy opustím sloupec absolutního absolutna, stávám se znovu otrokem předchozích absoluten.**

Boháč přišel k Ježíšovi a položil Mu velice správnou otázku: “Učíteli, co mám dělat, abych získal život věčný?” Sledoval Pána. Byli asi stejného věku. Ježíš byl přece mladý člověk. (Hodně dobrých lidí umírá v mladém věku. Není tomu tak vždy, Metuzalém například žil dlouho. Metuzalém však mnoho věcí neudělal, jenom dlouho žil). Věděl také, že ho Ježíš nezesměšní. Sebral tedy odvahu a přišel k Němu veřejně. Klekl si před Ním (to je východní postoj žáka - klekáte a posadíte se na nohy) a položil mu otázku. Co ještě mám udělat? Ježíš mu řekl: “Máš mnoho věcí ve sloupci relativního absolutna. Dej to pryč a budeš svobodný. To, po čem toužíš, bude tvoje. Potom budeš schopen udělat mne svým absolutním absolutnem. Dříve ne. Do té doby ti tvůj vztah k bohatství překáží. Odstraň to, a budeš svobodný!” Ten mladík se však otočil a odešel pryč. To je tragédie.

Jedna z otázek, kterou jsme si položili, byla tato: Uplyne mezi tím, kdy přijmu Krista a stávám se Božím dítětem, a mým rozhodnutím stát se učedníkem určitá doba? Rozumím tomu tak, že po rozhodnutí stát se Božím dítětem jsem znovu narozen, jsem už v Království. Mezi touto dobou a mým rozhodnutím stát se učedníkem pociťuji potřebu stát se učedníkem. To může být jisté období, i když ne nezbytně.

Mojžíš byl, jak víte, čtyřicet let na faraonově dvoře a učil se. Studoval všechno. Od sčítání po vyšší matematiku, filosofii, byl vynikající atlet. Což nebyl cvičen k tomu, aby se stal vůdcem? Myslím, že byl. Bůh potřebuje špičkové lidi pro svůj výcvik. Můj výcvik a váš výcvik není nikdy nadarmo, když se to nakonec dostane pod Jeho řízení.. On to očistí.

Vstupuje do mého indství, vyhání odtud to ďábelské a činí mne ryzejším Indem. Proč? Protože mne jako Inda stvořil. Když se stanu Jeho, nebude proti tomu nic dělat. To je velmi důležité, abyste pochopili. Jinak bychom si mysleli, že učednictví znamená stát se jakoby jinou skupinou lidí.

Žijete v Československu a já jsem Američan. Bůh nám pomoz! Být Američanem je problém. Proč bych chtěl mít problém! Chci pouze Ježíše Krista, chce mne mít plně a ryze Indem. Mohu být učedníkem a zároveň Indem. Budu-li proti tomu bojovat, nemohu se stát učedníkem.

Boháč přišel k Ježíšovi a ten mu dal jasný návod: “Dal jsi do sloupce relativního absolutna položku, která tam nemá co dělat. Dej ji pryč a budeš osvobozen, pak přijď a následuj mne. Boháč se otočil a odešel.

Mojžíš se cvičil 40 let a Bůh to všechno zúročil, když Mojžíš přijal Boží vedení. On vstoupil do jeho vynikajících vlastností a vyhnal z něho to démonské. Jak se to stalo? Druhých čtyřicet let byl Mojžíš na poušti. Vzpomeňte si, jak zjednával spravedlnost, když se dva Židé hádali, vzpomeňte na Egyptana, který Žida mrskal. Mojžíš byl vychován, aby se stal budoucím faraónem. Znal zákon, znal spravedlnost. Problém byl v tom, že ve své prchlivosti vzal spravedlnost do vlastních rukou. Proto zabil toho člověka. Příští den se Židé sami postavili proti němu. Není nic tak srdcervoucího jako toto. Pracujete pro vlastní lidi, riskujete kvůli nim hlavu, a oni se obrátí proti vám. Přes noc se karta otočila a potřebným byl On.

Utekl do pouště a dalších 40 let honil prašivě vypadající ovce. Byl pastýřem. To nebyly tučné ovce, které patřily faraonovi, tyto byly hubené a na poušti vypadaly prašivě. Dovedete si to představit? Člověk s titulem PhDr. se honí za prašivými ovci. Mnoho večerů proplakal, když slunce zapadalo a ovce běžely kolem něho: “Pane, proč se mi to muselo stát? Neudělal jsem pro svůj lid dobro? Co se s Tebou děje? Nemáš oči, uši, srdce? Kde jsi?” 40 let ho Bůh v té situaci nechal.

Myslíte, že ho takto Bůh vyučoval kázni? Že v osmdesáti letech už v člověku nezbude nic dobrého? Myslíte si, že není-li člověk volán čtyřicet let, je to konec? Bůh však začal s tímto člověkem pracovat, když mu bylo čtyřicet let. Myslíte si, že když se dostanete ze semináře, máte všechno, co je třeba? Po pěti letech v semináři přece musíme být odborníky. Bůh říká: “Nikoliv, teď s tebou teprve začnu.” Úžasné. Je to pravda. **Jako člověk, který strávil v semináři léta, vám mohu sdělit, že tam nezískáte to vyučení, jaké vám může dát jedině Bůh.**

Učednictví znamená uvědomit si tuto výsadu. Tu se nikdy ve třídě nenaučí. To se člověk učí, když honí prašivě vypadající ovce. A když jste sami ve své poušti a ptáte se: “Proč, Pane?”

Čtyřicet let na poušti a na konci tohoto období, když mu bylo 80 roků - hořící keř. A člověk, který má vědecké znalosti, se ptá: “Jak je to možné, hoří, ale neshoří?” Jiný člověk by prošel mimo, ale toto byla vycvičená mysl, která neztratila své schopnosti. Jak je to možné? Potom slovo Boží: “Zuj si obuv, stojíš na svatém místě.” “Konečně ke mně mluvíš!” A je to osobní slovo. Nebylo by nikdy osobní, nebýt 40 let tvrdého cvičení. Sledujme ten rozhovor.

Bůh: “Mojžíši, mám pro tebe úkol!”

Mojžíš: “Proč právě pro mne, Pane? Můj jazyk není moc dobrý, koktám, nemohu pořádně mluvit.”

Před 40 lety by se Boha ani neptal, jestli ho potřebuje. Řekl by si, že není jediného Žida tak vyškoleného jako on. Musí být tedy jejich Mesiáš a, i když ho o to nikdo nežádal, sloužil by dobrovolně. Teď, když ho žádá Bůh, říká: “Já ne.” Proč? Jeho závislost na sobě samém je pryč. Jeho schopnosti zůstávají, jeho schopnost myslet také. Uvědomil si, že pro úkol, pro který ho Bůh povolává, to samo nestačí. Je třeba dalšího velkého plus a tím je Bůh sám. Požehnaný je muž či žena, který ví, jak kráčet do Boží přítomnosti.

“Jsem člověk, který koktá.”

“Dobře, pošlu s tebou ještě někoho.”

“Nejsem největší v Izraeli, je tu mnoho jiných. Za posledních čtyřicet let mám seznam nejméně sta mladých mužů, kteří jsou vynikající lidé. (Je mnoho dalších lidí v Československu, jsou mnohem nadanější než já. Pane, použij si je!)”

Jakmile člověk dochází do tohoto stadia, Bůh říká: “Já ho беру.” To není předstíraná skromnost, je to opravdová znalost vlastní ceny. Bůh hledá takové lidi. **Jestliže najde dnes aspoň jednoho takového, může do něho proniknout. Skrz jeho život proniká do celé společnosti.**

V pravém smyslu začíná učednictví v bodu, kdy uvěříme. Může být období odporu, během něhož s námi Bůh trpělivě pracuje; Po jeho skončení může Boží práce pokročit velice rychle.

Takový byl Šimon Petr. Vzpomeňte si, jak řekl v Cezarei Filipově: “Ty jsi Syn živého Boha” (Mt 16 13-20). Překvapivý je odstavec Mt 15, 21,28. Právě teď říká Petr: “Ty jsi Syn živého Boha:” Ježíš souhlasí: “Nezjevilo ti to tělo a krev, ale Můj Otec v nebesích.” Potom, protože pochopili jeho totožnost, začal jim zjevovat, co musí udělat - Jeruzalém, odmítnutí, utrpení, bolest, kříž, smrt. Šimon říká: “Ne, takto se to nedělá, jsi Synem Božím, to se ti nestane!” Rychlostí blesku Ježíš říká: “Odstup satane!” Tvrdá slova.

Před malou chvílí řekl - jsi požehnaný, nyní říká - satane. Nazývá Šimona satanem? Ne. Říká - tvoje cesty nejsou cestami Božími. Opět rozeznává démonské odvolání. **Existují pouze dvě království. Nepatříme-li do jednoho, patříme do druhého.** “Odstup!” Proč to vlastně udělal? Protože Petrovi něco svěřil. Pro toto pověření se Šimona nevzdá. Nebude se dívat na to, jak se Šimon ničí. Je to Boží vytrvalost, vytrvalost Boží lásky. Nikdy se nevzdá tebe nebo mne, protože nás miluje. I když děláme hlouposti, On je opravuje, obrací je a odstraňuje.

Máme psa, německého ovčáka, říkáme mu Baron. Je mu už šest let, ale stále si myslí, že je štěňátko. Když přijdete k nám domů, položí vám packy na ramena a začne vás olizovat. Vypadá to, jako kdyby vás chtěl sežrat, ale nikdy to neudělá. Je velice jemný, ale veliký. Dělá také něco jiného. Když moje žena sází na zahradě sazenice, dívá se na ni. Jakmile vstane a jde pryč, začne je vyhrabávat. Vezme je do tlamy a běží. Když na něho žena zavolá, obíhá ji v kruzích. Domnívá se, že se jí to líbí a že jí tím dělá radost. Zkoušeli jsme mu domluvit. Domlouvali jsme dobrou angličtinou. Natáhl packy, položil si na ně svou hlavu a díval se svými hnědými očima vzhůru. Říkám: “Rozumíš mi?” Dívá se na mne, pak se otočí a udělá totéž. Zkoušeli jsme mu

domlouvat trochou němčiny, kterou známe, snad porozumí. Udělal totéž. Mluvili jsme na něj v tamilštině. Hloupý pes se na nás díval, a zase udělal totéž. Jedině jednomu jazyku porozumí: "Lehni!" Nerozumíš, ale já vím, že už to neuděláš. Když se ti to budu snažit vysvětlit, nikdy to nepochopíš. Já jsem pán, ty jsi pes. Lehni! Odstup satane!

Nepochopíš to, ale ty to nemusíš chápat. Jsem Pán, ty jsi služebník. Podříd' se mi! To je učednictví. Jestliže toto nechceme, nemůžeme být nikdy Jeho učedníky. **Musím vědět, že jsou zde obrovské věci, které prostě rozumem nepochopím.**

Jestli bychom vy nebo já plánovali vtělení, připustili bychom, aby Syn Boží šel na kříž? Řekli bychom: "To je nesmysl! Ukaž svou moc a smet' hloupá stvoření s povrchu planety! Pak skloňme svá kolena." Tak se to má dělat!

To je úžasný rozdíl. Leda bych řekl: "Pane, ty jsi Pán, ty mne obrať kterýmkoliv směrem." V tom je bolest. Není to lehké, ale nikdo neřekl, že je to lehké. On se ti odevzdává, a nikdy se tě nevzdá. Přestože my selháváme, nikdy se od nás neodvrací a neříká - nechci tě. Je vytrvalý.

Pavel to dokládá takto: "Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní, nyní když jsme členové rodiny - o kolik víc lásky pro nás má! Nikdy se nás nevzdá (Ř 5,8-10).

Je pravda, že v mém životě může nastat chvíle, kdy se stanu poslušnějším vzhledem ke zkušenostem, kterými procházím. Hořící keř v životě Mojžíšově, damažská zkušenost v životě Pavlově, hořký zlom v životě Petrově, když řekl - já ho neznám a kohout zakorhal. Mohou být okamžiky, kdy Ho začnu poslouchat, ale Pán na mně již pracoval. Nikdy nepřestane ze mne vytvářet učedníka. To je jeho záměr. **Takže od první chvíle, kdy jsem řekl - ano, Pane, přijď do mého srdce, dělá ze mne učedníka.**

Rádoby učedníci

Chtěl bych vaši pozornost obrátit ke třem učedníkům, kteří neuspěli. Nazvěme je lépe rádoby učedníky (L 9,57-62). Učedník pan Rychlík řekl: "Budu Tě následovat, kamkoli půjdeš." V této větě je také obsažena otázka - kam jdeš? (L 57-58).

Mladé dívce nebo mladému muži, kterého milujete, říkáte: "Půjdu s tebou až na kraj světa." A v tomto uvažování je určitá osnova: existuje místo, prospěch společného soužití, společné konání. Ježíš rychle řekl: "Jestli mne budeš následovat, nebudeš mne následovat někam, ale následuješ mne. Lišky mají doupata, ptáci mají hnízda, ale já nemám místo. Půjdeš ke mně pro mne nebo ke mně nepřicházíš vůbec."

Pan Rychlík. Mnozí z nás jsme právě takoví. Ani to tak nemyslíme, ale je to zakotveno v našich představách o učednictví. Někdo si myslí, že když ho budeme následovat, vezme nás do nebe. Nebe to je prémie. Skutečný prospěch je však On sám. Jestliže Ho následujete, je ta radost tak veliká, že když nakonec řekne - pojďte a vstupte do nebe, řeknete - to vím, bylo to tu vždy obsaženo. Učednictví je tedy takové. Jinak tento vztah vede ke zklamání. Brzy říkáme: "Myslel jsem, že mi dáš to a ono, a nic se nestalo."

Jestliže je mladý muž zamilován, říká: "Nechci nic, jen lásku a čistou vodu." Ale když ona poprvé uvaří a jeho to neuspokojí, říká: "To si myslíš, že takhle budu jíst po celý život? Co jsi to vlastně za člověka?" Některá učednictví nezahrnují taková zaslíbení. Pan Rychlík si to nespočítal. Není tam dokonce příslibeno ani doupě, ani hnízdo, ale On slibuje sám sebe.

L 9,53-60. Druhým člověkem je **pan Louda**. Co chtěl udělat, když ho Ježíš vyzval, aby Ho následoval? Řekl: "Pane, nech mě nejprve, abych pochoval svého otce." Domníváte se, že ten otec byl mrtev? Že tam leží, syn ho pohřbí a hned se vrátí? Tak to není. To, co řekl, podle východního zvyku je: "Jako otcův syn musím dokončit obřad jeho pochování. Ten starý muž ještě žije. Počkej, až zemře, já ho pochovám a pak tě budu následovat." Pan Louda. Nejprve musím ukončit své povinnosti, než se stanu učedníkem. Mladík chtěl splnit své závazky, než bude následovat Jeho. Ale Ježíš řekl: "Ať mrtví pochovávají mrtvé, máte v sobě život, tak pojďte za mnou!" A ten člověk nešel.

L 9,61-62. Třetí, **pan Polovičatý**, selhal při prvním nároku. Nevím, zda jste to někdy zkoušeli, ale je-li loďka u mola a dáte do ní jednu nohu a druhou necháte na pevnině, co se stane? Spadnete, protože se vám nohy rozjedou. To je přesně tento případ. Dává jednu nohu sem, druhou tam a říká: "Chci Tě následovat."

Ježíš říká: "Člověk, který položí ruku na pluh a ohlíží se, místo aby se díval kupředu, nedělá dobře. Proč? Protože vyorá brázdu klikatou. Oráte-li jednoduchým pluhem nebo traktorem, musíte se dívat, kudy oráte. Když se podíváte jen na jednu stranu, jdete křivě.. Celá práce je špatná, musíte orat znovu.

Duchovní cvičení. Je dvojí: svědectví a služba. Je to něco, co děláme pro vnější svět. Neustále svědčíme o kvalitě života. Služba a evangelizace. To, co mluvíme venku, vyrůstá z toho, jak venku žijeme. Proč? Protože naše činy mluví dříve, než promluvíme. Jestli ne, pak ani naše hlasitá slova nejsou slyšet. Služba a svědectví jdou tedy ruku v ruce. To je cvičení.

Svalům musí být kladen odpor. Když cvičíme, děláme právě toto. Jestliže není odpor, svaly ochabnou. Stejně nutný je pro růst i odpor ve společnosti. Proto ve společnosti, kde se o církev nikdo nezajímá, není církev ničím. Naopak **ve společnosti, kde církev žije pod tlakem, je církev silná a nikdo ji nemůže zastavit.**

Čím více se ponořím do Ježíše Krista, tím krásnější učiní můj život. Slova se stávají přívětivými, dokonce i činy se stávají přívětivými. Když jsme ponořeni v Krista, Jeho krása se v nás odráží. Nemusím o tom vůbec vědět, ale ostatní to poznají. Bible to nazývá ovocem Ducha svatého (Gal 5,22-23).

Ovoce Ducha svatého

Ovoce Ducha svatého je v jednotném čísle a je vyjmenováno devět vlastností. To je úžasné ovoce. Kousnete si do jednoho místa a chutná to obdivuhodně. Otočíte ho a kousnete si jinde a chutná to jinak. Je to jedno ovoce, ale devět různých chutí. Každý z nás má nést takové ovoce. Jsme-li v Kristu, ostatní naše ovoce okoušejí. Broskvoň není své vlastní broskve. Trhá a jí je někdo jiný a má z toho užitek. **Nemohu sám jíst své ovoce, jím ovoce svého spolubratra. Jinak vyhladovím a budu podvyživen.** Potřebuji konkrétní lásku. Ta se rodí z jiných. Moje žena, děti, bratři, tam nacházím ovoce. Věřím, že i můj život nese ovoce. **Kdo má mít účastenství na mém ovoci? Moje žena, děti, bratři.** Měli by vědět, že je ve mně dlouhé utrpení, měli by znát mou trpělivost, měli by poznat ve mně pravou pokoru, a kdykoliv si říkají: “Tati, ty jsi fajn,” což znamená, můžeme s tebou žít, máš s námi trpělivost - to znamená, že z milosti Boží neseš ovoce. Ani si toho sám nemusím být vědom. Nemusím si být vědom toho, že tvrdě pracuji. Je to výsledek poslušnosti. Ostatní to okoušejí.

Řeknu vám příběh, který se opravdu stal. Bylo to v létě, Indie v době sklizně manga. Evangelista byl zbaven odvahy. V jeho životě nebylo mnoho ovoce. Ležel pod mangovníkem a díval se vzhůru, manga visela ze stromu a on byl v přemýšlivé náladě. Bůh k němu začal promlouvat:

“Vidíš ta manga?”

“Ano.”

“Jsou velká.”

“Jsou krásná.”

“Vidíš, jak se ten strom namáhá, aby je vyprodukoval?”

“Ne, to nevidím.”

“Co tedy ten strom dělá?”

“Mango otvírá stromu dveře a strom do něho nalévá sladkost.”

Bůh řekl: “Děje se to jenom někdy a někdy ne?”

“Ne, děje se to neustále.”

“Chci, abys dělal právě toto. Otevři svá okna mně, ne světskému světu, ale mně! Svou bolest, utrpení, odmítnutí, hořkost, a nenávisť, otevři je mně a dovol, abych do nich vlil sladkost. Místo hořkosti ti dám lásku, místo nenávisť ti dám pokoj, místo boje ti dám trpělivost. Budu s tebou ve styku, budu ti vysvětlovat všechny události.”

Co to znamená mít existenci v Ježíši Kristu? Co znamená mít mysl v Kristu? To znamená, že Mu umožním, aby mi vysvětlil události. Nikoli světský pořádek. **Jdu-li do světského pořádku, chutná moje ovoce hořce. V okamžiku, kdy se uzavřu Kristu, všechno přestává.**

Viděli jste nezralé broskve pod broskvoní? Jestliže se mango uzavře svému stromu, strom je odhodí. Můžete je pod stromem nalézt. Malé děti je seberou, kousnou do nich, ale stáhnou obličej, jsou hořká, zuby trnou. Vyplivnou to a pohodí. A to se stane s mým životem, když se uzavřu Kristu.

Někdy chceme jít pro odpověď do sekularizovaného světa. Oko za oko, zub za zub. Řekneš-li proti mně dvě věci, řeknu proti tobě čtyři. Můj život se najednou stává hořkým. Členové mé rodiny už nedostávají dobré ovoce mého života. Moje dcera přijde za matkou: “Mami, co je s tatínkem? Je zvláštní, normálně takový není.” A v mém srdci něco řekne: “Dávej pozor, teď ochutnávají tvé ovoce a vyplivují ho, protože je nechutné.” Musím si dávat pozor.

Ovoce Ducha svatého je pokoj, láska, radost, trpělivost. Je to důsledek vztahu ke Kristu. Jako manga mangovníku, jako broskev broskvoni, jako jablko jabloni. Nikoliv světského myšlení, ale v Kristu. **Moje kořeny byly zapuštěny do lásky na Kalvárii, ne do neplodné světské opozice.**

Jaký je rozdíl mezi tím být živ, růstem a smrtelností? (Ř 8,5-10). Jsem-li živ pro Krista, je moje tělo podřízeno Duchu, už nereaguje na staré chuti. Nyní je pod novým řízením. Jsem-li řízen Duchem svatým, nežiji jen proto, abych uspokojil své touhy. Už nikdy nemusím. Jsem zavázán pouze Jemu, který mne vykupuje. To je tedy nový způsob života (Ef 2,1-10).

Ef 2,1. Vy, kteří jste byli mrtví pro své přestoupení a hříchy, vás přivedl zpět k životu. Byli jste mrtvi, ale teď žijete. Jsme věřící.

Ef 2,2-3. **Důvod naší smrti.** Žili jsme, jako by tělo bylo jedinou příčinou našeho života. **Následovali jsme touhy našeho těla a své myslí jsme používali k tomu, aby to schvalovala.** Pokládali jsme to za správné.. Proto jsme zde, uspokojujeme své tělo. Zapomněli jsme, že člověk je stvořen dechem Božím. Stali jsme se prostě vepři. Promiňte, chcete-li to pompézněji, tak jsme se stali tygry. Pokud jde o stvoření, není mezi tygrem a vepřem rozdíl. Pečujeme jenom o tělo a mysl používáme k tomu, aby nám to potvrzovala. To byla první pohnutka, která nás odváděla od Boha.

Druhou pohnutkou bylo, že jsme následovali tento svět. Dívali jsme se kolem sebe a říkali si - každý to tak dělá. 90% lidstva takto žije. Proč ne? To je světské myšlení: jestliže tak žije 90% lidí, je to správné, nikdo to nezpochybnuje, protože obecným potvrzením se to muselo stát správným. Před dvěma tisíci lety byl Pavel právě tak moderní, jako bude zítra. Druhý motiv je - dělají to tak všichni. Jenom malá skupinka lidí to tak nedělá. Jsou to cvoci. Chci být jako většina.

Třetí pohnutkou je ďábel. Ti, kteří vzdorují Bohu. **Jdu-li za žádostmi svého těla a popírám svou duchovní přednost, dostávám se za hranice Božího vedení, a stávám se tudíž obětí řízení ďábla.** Jsem-li pod Boží vládou, nemůže se mě démonské ani dotknout. Proč? Protože to je silnější, než když mne řídí ďábel. Jestliže on by chtěl vstoupit, musí nejprve porazit Boha, a to je nemožné. Jsem tedy spasen, zachráněn. Když se z toho vymaním, stávám se zranitelným. Ďábel pak získává převahu a já jsem pod pohnutkami ďábla.

Jak se z toho dostat? Vlastní úsilí to nikdy nesvede, protože ďábel mě drží, a někdo to musí zlomit. To je přesně to, co říká Pavel v Ef 2,4. Bůh je bohatý v milosrdenství a lásce, ze své přirozenosti tak jedná v mém zájmu. Jinak by nemusel poslat svého **Syna, který pro mne zemřel, vzal na sebe můj trest a vrátil mne do smířené vztahu.** Nyní znovu žiji a jsem pod Jeho vládou. Ďábel se mne nemůže ani dotknout. A teď, **když jsem pod Jeho vládou, mohu splnit cíle, pro které mne původně stvořil.**

Ef 2,10. Bůh nás stvořil s novým životem v této jednotě s Kristem Ježíšem. Proč nám byl tento život dán v této podobě? Protože věci, které jsme původně chtěli upevnit, mohou být nyní upevněny v nás. To není volná jízdenka do nebe. Nebe, to je prémie. Je to navíc k radosti života zde. Neodkládáme věci až do nebe, ale chceme je upevnit teď. **Vše, co se v původním stvoření pokazilo, chce také nyní činit skrz tebe.**

Bůh stvořil Adama, který svou neposlušností se vyvázal z Jeho řádu. Byla tam žádost těla a Eva zhřešila. 50% tedy už odešlo; takže si řekl, že by bylo dobré odejít také. Když vyšel, už se nemohl sám vrátit. Pouto bylo rozlomeno. Pak přišel Ježíš. Nyní jsme zpátky, původní záměr, který měl Bůh s člověkem, aby upevnil Boží vůli zde na planetě Zemi, může být teď splněn v každém z nás. Proto Pavel nazývá Krista druhým Adamem. Přinesl nové lidství do stvoření. **První člověk - Adam je ztratil svou neposlušností. Druhý Adam je přináší skrze poslušnost.** Poslušností přináší možnost usmíření s Bohem. Způsob života je poslušnost. Protože jsme děti, je radost poslouchat Otce. My pokračujeme v dědictví tohoto vztahu.

Žijeme v Ježíši Kristu. Jedině z Ducha svatého k nám přichází usvědčení o naší situaci (J 16,8) a my odpovídáme na Jeho volání také z Ducha svatého (J 6,44). **Duchovní zrození je důsledek činnosti Ducha svatého (J 3,5).**

O Duchu svatém jsme si řekli čtyři věci:

Usvědčuje nás (J 16,8).

Uchopňuje nás odpovídat na Boží podněty (J 6,44).

Pak, když se mu ve víře podřídíme, nastává znovuzrození (J 3,5)

Duch svatý nám dává život (Ř 8,9).

On nám stále dává tento život, neustále nás udržuje v poslušnosti. Ježíš Kristus je vzorem pro náš růst (2K 3,18; Ef 4,13). Všichni se dostaneme do jednoty. Jeden Duch, jeden Otec, jeden Spasitel, jeden křest,

jedna naděje. Nejdeme tedy dvaceti různými směry, ale přicházíme k jednotě. Společenství, které je vedeno Duchem, se nebude mezi sebou hádat. Spory, to je naše tělesnost, to je nekázeň, ale společenství vedené Duchem, bude vedeno dohromady. On nám dává růst. Existuje vzor pro náš růst.

Svatý Duch Boží má pro nás plán, kterým nás chce upevnit. Je to plán Pána (Ř 8,29). On nás vyvolil a oddělil nás. Proč? Abychom si mysleli, že jsme duchovně nadřazení druhým lidem? Ne. Abychom se mohli podobat Jemu. Kdo je On? Je to náš starší bratr, prvorozený, tak tedy zbytek rodiny se Mu bude podobat.

Jednou se pro každého z nás země přestane točit. Myslím tím, že budeme mrtvi. Co potom? Kde je všechna sláva zde? Sláva bude pryč, naše tituly někde v truhle šest stop pod zemí. Všechna fyzická krása, kterou hledáme, je pryč. Pouze jednu věc hledá Bůh. Byl tento člověk jako můj Syn? Patří tento člověk do mé rodiny? Jsou hodnoty mého Syna na tomto člověku vidět? Jeho pokora, jeho nesobectví, jeho plán. **Je to plán, podle něhož se máme podobat obrazu Jeho Syna.**

Umělec má velikou fantazii, když Ho maluje. Někdy Ho malují jako blondáka. Já se stát blondákem nikdy nemohu. Někteří Ho také malovali s modrýma očima. Moje oči jsou hnědé.

Bůh nehledá tyto fyzické vlastnosti, ty se v truhle ztrácejí. Bůh hledá hodnoty. Hodnoty sebe dávání, poslušnosti, života, neustálý růst. Pane Ježíši, chci být jako Ty. Ved' mne, proměň mne, uč mne a utvářej mne.

Ještě vám povím příběh. Je to můj příběh a asi se nikdy nestal.

Byl jednou hrnčír. Vypracoval tři kusy hlíny a nechal je ve své dílně přes noc, aby fermentovaly. To je nutné. Ráno přišel, vzal první kus a hlína promluvila.

Řeknete - ale jdi, Same, hlína přece nemluví. Ale příběh vyprávím já a v mém příběhu hlína mluví. Řekla: "Hrnčír, nejsem připravena, nic mi nedělej!"

Hrnčír řekl: "Jsi tak připravena, jak má hlína být."

Ale hlína studovala na pražské univerzitě a tak hovořila vzdělaně. Dovedla mluvit jazykem psychologů. Řekla tedy hrnčír: "Co ty víš o mé vnitřní dynamice? Říkám ti, že nejsem připravena, a ty se mnou nemůžeš nic dělat."

Hrnčír s ní opravdu nemohl nic dělat. Někteří z nás mohou být hlínou jako tato. Kdykoliv s námi chce něco dělat, říkáme: „Hrnčír, nejsem připravena!“ Ale hrnčír musí hlínu varovat. Jestliže je hlína tvárná a pak opět ztvrdne, není možné s ní pracovat. To vám potvrdí každý hrnčír. "Když jsi tvárná a pak znovu ztvrdneš, hodíš se jenom do odpadního koše."

Vzal druhý kus hlíny a ona řekla: "Hrnčír, jsem jediný syn vdovy, nebud' na mne tvrdý, nemohu nic tvrdého snášet."

"Když nechceš, abych na tebe byl tvrdý, co chceš? Co myslíš, že budeš?"

"Udělej ze mne malé ptáčky."

"Takové barevné ptáčky, co se prodávají turistům?" Prodávají se v Indii po milionech. Nikde v Indii takoví ptáci nikdy nebyli. Dávají jim nejrůznější barvy. Když přicházíte jako turisté, říkáte - to je krásný pták. Řeknou - to jsou prehistoričtí ptáci, kteří kdysi žili v Indii. Proti čemukoliv prehistorickému nemáte vůbec argumenty. Je to úplně mimo naši skutečnost.

"Udělej mne takovým ptáčkem."

"Ale to nebudeš k ničemu v dějinách dneška." Jestli musíme být užiteční v dějinách dneška, pak to bolí. To nechci. Chci být něco, co je mimo tuto skutečnost, abych se mohla líbit lidem mimo mé prostředí. Třeba na mne bude s pozorností hledět Amerika, Západní Německo, úplně nezávisle na mé skutečnosti, bez závislosti na potřebách mého lidu.

Vidíte, to je nebolestné, pouze však odpovídáte někomu jinému. Hrnčír z ní nemohl udělat nic. Malí ptáčci jsou levnější po tuctech. Nejsou k ničemu. Posílají se někam do výkladů v Berlíně nebo Los Angeles. Pro Indii nemají cenu ani v Praze. Jsou jen sběračem prachu. S historií nesouvisí.

Potom se obrátil k třetí hlíně. Ta řekla: "Hrnčír, chci být jako tvůj syn."

"Kdepak jsi viděla mého syna, ty malá hlíno?"

"Přichází sem často. Viděla jsem ho. Kéž bych vypadala jako on."

"Je to dlouhý proces, Chceš ho podstoupit?"

"Ano, chci."

Co ta hlína vlastně dělá? Dvě věci: podržuje se tak, aby ji hrnčírův prsty mohly tvarovat, a podržuje si dávaný tvar. Je tam tedy růst. Ona se podrobuje a on s ní pracuje jako pekař s těstem. Pracuje, až se zpotí. Když se podíváte oknem, řekli byste, že se na tu hlínu zlobí. Ale ne, snaží se dostat ven všechny tvrdé

části, kdyby to neudělal, hlína by v peci praskla. Pak trpělivě pracuje hodinu za hodinou. Je to únavné. Nakonec řekne: “Teď jsi připravena.”

Pak ji tvaruje, obarví, podrží před sebou a říká: “Malá hlíno, musím tě dát do pece, musím zavřít dvířka, budeš tam sama, ale pamatuj, že to budu řídit. Ani o minutu déle, než je nutné, ani stupeň více, než je nutné.”

Ta hlína byla jako já. Nevěděla, co z ní bude, ale ochotně řekla: “Ano, Pane, Věřím.”

Dal ji do pece, zavřel dvířka a byla tam sama. Zažili jste to někdy? Uzavřít! Jen Bůh sám je možnost, nikdo jiný k vám nemůže vstoupit. Je to samota duše. Je to napětí. Nikdo nerozumí. Je to tak křehké, že to nemůžete nikomu ani pošeptat. A horko je veliké. Malá hlína si myslela, že na ni Bůh zapomněl (Ř 8,31). Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Slovo Boží říká - On tě neztratí. Kristus se za tebe přimlouvá. Je to slovo, které ji udržovalo.

Potom hrnčič otevírá dvířka, jemně hlínu vytáhl, dechl na ni, aby odstranil prach z toho žáru a řekl: “Moje hlínko, ty jsi můj syn. Podobáš se mému synu.”

Který z těchto tří typů hlíny jste vy? První, druhý nebo třetí? Je tu dějinná souvislost a **učedníci jsou tvoření v dějinné souvislosti, protože Pán, který je tvoří, je Pánem dějin.** Je pánem dějin Československa, Indie. Nikdy nás z této souvislosti nevytrhuje a právě tato souvislost nás spojuje. Abychom se podobali Jeho Synu. Buď pochválen Bůh!

Shrnutí o učednictví

Učednictví je hlubokým pověřením. Je to způsob života, kvalita vztahů. Křesťanský život sám je v podstatě přibuzenským vztahem. On žije, my k Němu navazujeme vztah. Jestliže je tento vztah porušen, pak naše řeči jsou jen žvaněním. Není to zásada, k níž jsme vázáni, ale je to Osoba.

Učednictví je znakem každého, kdo patří Ježíši Kristu. Věk, pohlaví, vzdělání, majetek, církevní stav, nejsou rozhodující. Málo lidí se však odvážilo touto cestou jít.

Ježíš sám podporuje toto učednictví. Chce, abychom šli s Ním, učili se od Něho, aby nás cvičil, abychom mu patřili. V tomto vztahu a kvůli tomuto vztahu zveme k Němu i ostatní. Jinak řečeno: **evangelizace je nemožná bez upřímného učednictví. Je to hodnota učedníkovy života, která se ve světském prostředí stává přitažlivou.**

Mnoho příběhů proniklo z Číny. Jeden z nich vypráví o době kulturní revoluce, kdy křesťané byli velice potlačováni, a nebylo možno s druhým člověkem o Ježíši Kristu hovořit. Přesto však docházelo ke konverzím (obrácení). Jak je to možné? Mluvili o třech věcech:

V továrně a komuně, kde pracoval křesťan, pracoval lépe než ostatní. Proč? Protože nesloužil lidem, ale Pánu. Dělal to z vnitřní svobody.

Kdekoliv byla démonská činnost, křesťané se modlili. Když pak se démon uvolnil, říkali ti, kteří byli v náboženství zkušení: “Zde se nějaký křesťan modlí, najděme ho.” Co tedy dělali? Používali svěřenou autoritu. Jako učedníci máme autoritu. Jeho autoritu, nikoliv svou vlastní. Jestli nás však On řídí, Jeho autorita se v nás upevňuje, my se jí podřizujeme, a tak Jeho autorita působí skrz nás.

Učili své děti. Byli vůči nim odpovědní. Vzali je stranou a jemně k nim mluvili. “Synu, dcero, pozoruj svůj život. Je-li něco uprostřed mého života, je to Ježíš Kristus. Chci, abyste Ho poznali také.”

Tak se církev rozrůstala, a když tlak pominul, v mnoha částech Číny bylo víc křesťanů, než bylo před kulturní revolucí.

Pro evangelizaci nepotřebujeme rádio a televizi. Tam, kde to lze, můžeme je používat, ale není to nezbytné. V tak zvaném západním světě, protože lze bez výhrad používat masových sdělovacích prostředků, je veliké pokušení nahradit jimi hodnotu lidského života. Hodnota lidského života není nahraditelná. Tato hodnota je nejdůležitější a zcela nepostradatelná. Je to právě učedník, který zve druhého člověka k Ježíši Kristu.

Učednictví - stručné zopakování

Mt 11,28-30 “*Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.*”

Učedník je povolání osoba. Ježíš mne osobně povolal. Nenasleduji ho proto, že jsem zvědavý a že udělá něco výjimečného. Udělal pro člověka veliké věci, lidé se domnívají, že mu dluží. My však nemůžeme nic vyrovnat. V životě povolání osoby není nic, co by musela vyrovnat. Povolání je prioritní, ostatní je tomu podřízeno. Pojďte ke mně - jako jednotlivé osoby - společnost v dějinách. Povolání jsou ti, co jsou obtíženi a jsou vnímaví.

Podmínka - **vezměte mé jho!** Omezujete se. Člověk je stvořen právě pro jařmo. Člověk se stal živou duší dechnutím Božím. Člověk je naprosto odlišný od všeho stvořeného. Člověk bez jařma je neúplný. Jařmo je nabídka. V tomto vztahu jha se mohou stát všim (otázka svobody - od něčeho k něčemu).

Učte se! Učedník je žákem v 8 i v 80 letech. Protože se učí, nikdy nestárne. Stále se na něco těší. Vždycky se učte i z okolností tzv. netvůřících. **Učedník se učí od Něho!** (Mistr - je jen jeden)

Učedník má co činit s Pánem. Vytváří se tak vztah vůči němu. Učedník se začíná podobat svému Pánu i bezděčně.

Ř 8,28-29 *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími;*

Konečné dobro v našem životě bude dosaženo tak, že se budeme podobat našemu staršímu bratru. **On použije vše, abych se mu mohl podobat - patřit k jeho rodině.** Nakonec jste silní v Něm a říkáte: "Mé jho je lehké." Jak může být jařmo lehké? Jestliže se nepodřídíte Jemu, podřídíte se jařmu jinému. Lidé, kteří se mu odmítli podříditi, podřizují se jiným autoritám, žádostem, autoritě ďábelské.

Člověk je stvořen k podřízení. Jařmo je lehké, protože jsme pro ně stvořeni. JK ti dává DS sídlícího v tvém srdci. Dává ti energii, živí tě a dává ti odvahu, působí nejen chtění, ale i činění. Jsme k tomu povoláni.

Učedník = disciplína, řád, pravidlo.

Ježíš - osoba, je mým cílem. Být, cítit jako On. V Kristu být, znamená být v něm skryt.

Kázeň - postupně odstraňuje vše špatné z mého života a přijímám dobré. Střed není ve mně. **On je nyní mým středem.** Pohybují se k němu.

Učednictví

Jak se člověk stává učedníkem? Bez něho jsme mrtvi. Hovořím o něm jako o osobě. Ztratíme-li jej, ztrácíme život.

1. Určitý proces - nelze v něm dosáhnout absolutní dokonalosti - pouze k ní dorůstáme.
2. Styl, způsob života, zahrnující celé mé bytí doma i venku, ve shromáždění i v práci.
3. Způsob vztahu - Vztah k JK, jeho kvalita.
4. Hloubka závazku je zřejmá u každého věřícího. Vzdělání je sice dobré, ale není zde na prvním místě.. Šestnáctiletý chlapec může vědět více o učednictví než já. Můžeš být chudým i bohatým, mužem či ženou.
5. Je to celoživotní proces, v němž nikdy nestárneme, můžeme se stále těšit na nová poznání.
6. Velice málo lidí se dává po této cestě. Je náročná. Buď ji přijmu, nebo ne. Nic jiného neexistuje.

Je důležité klást otázku po identitě JK.

Mt 16, 13-16 *Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy ptal se svých učedníků: "Za koho lidé pokládají Syna člověka?" Oni řekli: "Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků." Řekne jim: "A za koho mě pokládáte vy?" Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, syn Boha živého."*

Vybírám si právě jen Jeho, není mi vnucován. Já sám vidím, že je to jedině možná volba. Křesťan vybírá v plné odpovědnosti a vědomí. On je jediným mým Pánem, modelem, který překonává všechny jiné modely.

"Ty jsi synem živého Boha." Je mi naléhavě doporučen jako jediná Cesta. Osvícením své mysli zužují svůj výběr. Vlastním intelektem nemůžu přijmout verš 17. Je to Bůh. Je více než prorok, více než

divotvorce, více než učitel. Učitel dovede jen k sobě. JK nemůže žádná kategorie obsáhnout, ani filosofie. Pouze DS zjevuje Jeho identitu. **Otec skrze DS zjevuje Kristovu identitu.**

Jak se člověk stane učedníkem? Interakce mezi mnou a Jím. Výrok z nebe se stává výrokem ve mně. DS to činí.

Kdo je Ježíš Kristus? Co je z těla, je tělo, co z ducha, je duch, Konečný výběr je činěn DS.

Kdo jsem já? - vlastní identita.

Ve svém nejsilnějším je člověk stále sláb (L 5,1-11). *Jednou se na něj lidé tlačili, aby slyšeli Boží slovo, a on stál u břehu jezera Genezaretského; tu uviděl, že u břehu jsou dvě lodi. Rybáři z nich vystoupili a vypírali sítě. Vstoupil do jedné z lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby odrazil kousek od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: "Zajed' na hlubinu a spust'te své sítě k lovu!" Šimon mu odpověděl: "Mistře, namáhali jsme se celou noc, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím sítě." Když to učinili, zahrnuli veliké množství ryb, až se jim sítě trhaly. Dali znamení svým společníkům na druhé lodi, aby jim přišli na pomoc. Oni přijeli a naplnili rybami obě lodi, že se až potápěly. Když to Šimon Petr uviděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: "Odejdi ode mne, Pane, **vždyť já jsem člověk hříšný.**" Neboť jeho i všechny, kteří s ním byli, pojal úžas nad tím lovem ryb; stejně i Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: "Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi." Přirazili s loďmi k zemi, všechno tam nechali a šli za ním.*

Musím vidět základní smysluplnost ve svém životě. Hříšná přirozenost je ve mně, mé kořeny jsou v jiné půdě. Musím souhlasit s přesazením. Hřích nám jej znemožňuje, rozděluje nás.

Po odpuštění už nejsme pod klatbou hříchu. **Kdo přijal odpuštění, může je i dávat. Uprostřed Boží rodiny je radost, vítězství a chvála. Když si odpouštíme a přijímáme odpuštění, jsme osvobozováni od nemocí.** Jde o nelidskou chtivost, když chceme více, než potřebujeme. Je třeba rozšířit odpuštění i na jiné lidi.

Kdo jsem já? (L 5,8).

Tvoje přítomnost mne soudí, já jsem hříšný člověk, mé kořeny jsou v jiné půdě. Odejdi, nemáme nic společného. Já musím být přesazen. Půda, v které jsem zakořeněn, nese ovoce (světský humanismus) bez chuti - oko za oko, účel světí prostředky.

JK: Nepřišel jsem, abych tě obešel, Já za tebe přebírám odpovědnost. Přesadím tě, změníme spolu svět.

Kdo je On?

Kdo jsem já?

Jeho jméno je Spasitel, mé jméno je hříšník. Na této úrovni se setkáváme. **Pouze nemocný člověk potřebuje lékaře. Nemohu uzdravit sebe samého. Pouze hříšník se může setkat se Spasitelem. Tradice ani instituce nás nezachrání. Jsme učedníci Osoby. On je Pánem.** Problémy máme tehdy, nechceme-li se podřídit JK, jsme-li pyšní, povýšení, tak ztrácíme autoritu Boží.

Tradice i instituce musí být kontrolovány, jinak zabíjejí. Církev mne přivedla ke Kristu, jsem jejím dlužníkem. Oživení mohu přinést pouze od JK. Církev potřebuje JK, má-li žít život. **Život přichází skrze život učedníka majícího vztah k Pánu.** Naše instituce vytlačily Ježíše. **Potlačujeme jej, abychom byli univerzálnějšími.** Jestliže zaplavuje církev (démonská) kultura, stáváme se bezmocnými - kultura nás pohltila, **církev zesvětš'ujeme.**

Pouze reální učedníci, dělají církev církví. Pokud nejsme skutečnými učedníky, pak jméno učedník není pravým jménem. Musíme umět posuzovat život a sami volíme Jeho svým Pánem. Nelze to udělat za jiné. **Skuteční učedníci jsou schopni ovlivnit společnost.**

JK vchází do mého lidství. Vstupuje do lidské situace a stává se přístupným světu. Církev někdy z těla dělá slovo. Neseme lidské utrpení a skrze toto utrpení Boha zpovídáme. Proč toto utrpení? On je však chápe. Mezi světským pořádkem, chtivostí, sobectvím, vykořisťováním a láskou, službou, vzájemnou pomocí je napětí, které je nutné. Bez tohoto napětí není možné oslovení. Nemůžeme zvat lidi ke Kristu, jsou-li priority špatné..

Mé jméno je hříšník. Zklamal jsem, buď mým Zachráncem. Jenom zde se setkávám s Ježíšem. Pokud se člověk nenarodí znova, nemůže vidět přítomnost království zde a nyní. Vidět je a žít pro ně. Je nutno uvážlivě se rozhodnout, všechny věci se změnit.

Písmo určuje můj vztah k věcem. Bůh vše určuje, On je první. Potom se vztahuji k ostatním v lásce. Posléze mohu užívat věci, které jsou mi k dispozici, abych chválil Boha a zprostředkoval jimi lásku. Věci mne nevlastní! **V humanismu uctíváme sami sebe, a k tomu potřebujeme věci a používáme ostatních lidí, abychom hromadili bohatství.** Pokud se nezmění hodnotový systém, neuvidíme království. Kdo to nezná a takto nežije svůj život, nemůže lidi přivést ke Kristu.

Iz 6. kap. Než uvidíme, nutno prožít osobní tragédie. On viděl. Autorita Panovníka je neotřesitelná. Nemusím se třást. Požehnaný je ten, který Jej vidí. I andělé si zakrývají tvář. On je svatý, celá země je plná Jeho slávy. Když člověk osobně velmi trpí, Bůh je neustále tady v synu JK. To zjevil celému lidstvu. On taky trpěl. Ví Bůh něco o utrpení? **Nikdo jiný nemůže chápat utrpení jako On. Je-li církev podřízena JK, má světu co říci.** Jinak nemůže utrpení porozumět a nemá co sdělit.

Ve společnosti žijeme v jakési relativní svatosti. Zdá se nám, že jsme lepší než ten druhý. Setkávám-li se s Bohem, jsou mé hříchy jasně vidět. Tváří v tvář Bohu si vše jinak uvědomuji. **Jsem člověk s nečistými rty. Hřích mého lidu je mým hřichem.** Neděje-li se to, nestal jsem se učedníkem.

Oběť JK nás očisťuje od každého hřichu. Učedník je ten, kdo to také okusil. Bez doteku Kristovy krve není nového života. Neboj se a pojď se mnou, společně změníme běh světa. To se rozšiřuje do dějin. Můj Pán mne soudí, posuzuje mne, osvobozuje, hýbe mnou, a dějiny se mění. Vše začíná osobní katastrofou. Bůh tak jedná.

Mt 16,17-19 *Ježíš mu odpověděl: "Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi."*

JK mluví k Petrovi - předjímá, co teprve bude. Jinak mluví k Šimonovi, který je ještě nejistý. **Základem skály Petra je JK. Vnitřní autorita Kristova nám umožňuje vyjít z libovolného pekla,** ve kterém jsme uzavřeni. Ve jménu Kristově otevíráme tyto brány. **Klíče od království jsou v našich rukou.**

Nebesa nejsou určována mnou či tebou. JK řídí a určuje styl mých činů. Já je svazuji, protože v nebi jsou již svázány. Jsem podřízen Jemu. Rozvazuji je, protože vím, že jsou rozvázány v nebi. Bůh nám dává nahlédnout do nebes. DS otvírá mé oči a zjevuje mi království. **Dějiny se mění, když umožníme, aby JK změnil nás.**

Kristova autorita, která nám vládne, nás mění.. Láska, trpělivost, utrpení, čistota, celistvost nám dávají moc. Společnost tyto lidi potřebuje. Uvolňují to, co On říká, abychom uvolnili. **Když tito lidé schází, ostatní budou mít strach.** On je synem Božím, dostal absolutní autoritu.

Život v JK začíná v momentě nového narození. (2K 5,17) *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!* Egocentrický a sobecký život se soustřeďuje kolem Něho. **Nejsem posedlý sám sebou, ale Kristem. Toto je svatost - transcendence - přesah. Člověk soustředěný na sebe se rozpadá.** Přesah je něco jako radikální operace. Je to velmi bolestivé. Ve srovnání s jinými možnostmi to není zase tak bolestivé. Moudří lidé Jej hledají. On se ptá: "Chceš být uzdraven?" Slepý Bartimeus křičel a JK se zastavil kvůli jednomu slepému žebrákovi. "Co chceš, abych ti udělal?" ptá se Ježíš, protože chtěl, aby to ten člověk vyslovil a odpověděl mu: "Tvá víra tě uzdravila." **Než přijde uzdravení, je nutná otázka. Co chceš, abych ti učinil? Chceš být uzdraven?**

Posedlost Kristem je lepší než posedlost samým sebou.

Já

idol, city, tělo, intelekt, vůle, JK

Já, vnitřní psychická část je výhradně moje a je nezničitelná. Idol nepomůže k transcendenci.

1. Žijeme-li pro city a tělo, budeme znát jen naše fyzické chuti. (L 15.kap.)
2. Intelektuál zvažuje vše, co spadá do kategorie rozumu. Celý život však tam vtěsnat nelze. Láska tam vměstnat nejde, má své vlastní zákony. (J 3,16)

3. Milovat znamená chtít. Vrcholem lásky je odevzdání vůle. Láska jde i přes varování intelektu. Bez lásky se vůle stává tyranskou a vnucuje se druhým.

Všechny tři vrstvy nestačí, nevyšel-li jsem ze sebe. Já musí být soustředěno kolem JK. Vycházím sám ze sebe a přesahuji se. Zaměřuji se na JK, ne na sebe. Já se přesahuje, stávám se novým stvořením. Zmíněné tři složky se uzdravují. Stávám se citově zdravým. Intelekt používáme k objektivitě, k zlepšování se. Ochotou vůči jiným vyjadřuji Kristovu vůli. Manželé jsou posvěcováni tím, že jeho (její) vůle je podřízena Jeho vůli.

Čím je člověk duševně nemocnější, tím je individualističtější. Společnost se stala narcistní sama k sobě. Touha se stala bohem v nás. Potřebujeme se uzdravit.

V JK je člověk nové stvoření. Proces však stále to pokračuje. Pouze v JK nalzáme transcendenci. JK je Bůh i člověk, Bohočlověk. Mohu se s ním identifikovat. On všechno mé utrpení prožil, On mne vede k jinému konci. Říká: "Nelekejte se, Já jsem zvítězil nad světem." Při transcendenci je nutné vzkříšení (Ef 2,6). *Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši. Nejsme již uzavřeni v kauzalitě, On se stal naší kauzalitou.* To je akt vyznání, pokory a odevzdání.

Jak lidé dospívají k rozhodnutí pro Krista? Ať se stane cokoli, je bolestivější žít v nesmyslnosti, v zoufalství. Bolest v Kristu má ozdravující kvalitu, tu přijímám. Vírou je nám dána energie DS. On nám pomáhá ovládat to, co by jinak nebylo v našich silách.

Podvědomí si se mnou zahrává i přes mou vůli. V podvědomí jsou pudy, které nás ženou. Já, sex, stádní instinkt. Věci, které nechci dělat, dělám.

Etapy duchovního růstu

1. Dětství - radost, hluboká závislost na JK, neklademe otázky. Neexistuje konflikt, vše se podřizuje Jemu. Pozor na riziko nezdravého přenosu na ty, kteří nám JK reprezentují.
2. Adolescence - spousta problémů. Pochybujeme, zmatek. Otázky, které my klademe, budou nám klást jiní (1P 3,15). Toto stadium je nutné, nemůžeme je proklít. Je to velmi nepříjemné, může to skončit katastrofou, můžeme se stát rebely. Můžeme dávat údery na všechny strany - zdá se, že všichni jsou pokrytci.

Nabízejí se tyto negativní možnosti:

1. Zničení, destrukce
2. Ústup - regrese. Najdeme nějakou skupinku a dostáváme se do stavu před znovuzrozením. Můžeme se stát znovu otroky, a vrátit se ke starým bohům. Znovu jsme zotročeni.
3. Fixace - stát se zatvrzelými rebely, profesionály na chyby druhých. Ohromné seznamy, co je vše špatné.
4. Neuróza - duchovní hypochondrie. Stále si zkouším duchovní tep. Myslíme si, že dostaneme kolaps a zhroutíme se. Duchovní neurotici.
5. Fanatismus. Člověk hluboce ponořený v Krista nemůže být fanatik. Fanatik je ten, kdo staví na nepodstatných věcech. Je duchovní taktó si česat vlasy? To je zničující. Myslíme si, že jsme super duchovní lidé. Toto jsou věci, které nás mohou zničit, vedou k omylům a chybám. Lidé opouštějí JK. Musíme vyjít z těchto stadií a podřít se Bohu - růst (Ef 4,14).

DS nás osvobozuje, očistí naše pudy, a ony se tak stávají plodnými a tvůrčími. Naše vědomé i nevědomé touhy DS přivádí k Němu. **Vědomé i nevědomé se scházejí, a energie se stává ohromnou.**

Odevzdání se děje směrem nahoru do Božích rukou. Do lidských rukou je směr dolů. Nesmíme to dělat. Ježíš říká: "Nech se přijmout ode mne." Odevzdání do Božích rukou je Boží nabídka mně, ne moje Jemu. Já nemám co nabídnout, odevzdávám se: "Mistře, mám problémy, já sám jsem problém. Vezmi si mne." Pak se člověka zmocňuje DS. Napětí ještě je, ale je tvůrčí.

Boží duch podává svědectví mému duchu, říká mi, že jsem dítko Boží. Tato shodnost mi dává důstojnost. **Tato důstojnost vyžaduje povinnost a odpovědnost.** O jakou odpovědnost jde? Musím milovat Pána Boha svého z celého srdce svého, ze vši duše své, ze vši mysli své, celým tělem, všim co mám. Pak se

musím naučit přijímat sám sebe, milovat sám sebe, pak milovat bratra jako sebe. Je tu tedy důstojnost povinnosti. **K vykonávání povinnosti potřebuji výcvik.** Mám vůli se vycvičit a vyučit. Chci být silný, mužný. Chci být schopný konat práci, kterou mi Bůh svěřil. Jedině tak se stávám učedníkem.

Kázeň - přijmout podřízenost, být pod vládou a kontrolou JK.

Aby učedník žil ve vztahu a společenství, potřebuje kázeň - 3 skupiny.

I. Osobní, soukromé disciplíny (privátní)

1. modlitba
2. studium bible
3. meditace
4. půst

II. Osobní, ale ne soukromé

1. služba
2. podřízenost
3. samota
4. studium

III. Globální - potřebuje druhé

1. uctívání - bohoslužba
2. slavení - eucharistie
3. odpuštění
4. duchovní společenství a jeho vedení

I. Osobní, soukromé

Provádím-li je, nezveřejňuji je, ale dělat je musím. Bez nich nejsem učedníkem.

1. Modlitba (Mt. 6,5-8)

Dotýkáme se zdroje své existence - **mluvíme s Otcem skrze Syna v DS.** To je duchovní dýchání. Chvála - dýchám čistý vzduch, vyznání - vydechnu špatný vzduch, prosím za odpuštění. Modlitba mne udržuje na živu. Nezadržujte dech své modlitby! Modlitba se dostává k samé přítomnosti Boží, protože nás obmyla Kristova krev (Žd 10,19-22). Znovu a znovu se vztahujeme k Bohu. **Modlitba je budování obecnství s Bohem.** Je to více než klečet. Mluví o soukromí, upřímnosti, objektivitě, ne o poloze těla (Mt 6,6). Modlitba je postoj, ne poloha (L 18,1). Nejen já jsem formován, ale modlitbou se formuje i prostředí.

Proč se máme modlit?

1. Je to radost, útěcha. Obecnství, společenství (Ž 27,8). Bůh chce navázat vztah ke mně, chce se mi zjevit (1K 1,9; Žd 10,19-20).
2. Aby křesťan našel odpuštění, ozdravení a očištění (2Pa 7,14; 1J 1,9; Ž 66,18).
3. Připravujeme se k duchovnímu boji; to je nepostradatelné! (Mt 26,41n; Ef 6,18; 2K 2,11) Bolest je příliš silná, abychom ji mohli snést sami. Tělo nestačí duchu, duch je ochoten. Musíme se vědomě modlit. Zde se stýká tělo s duchem. Modlitba je druhem přípravy, abychom nepadli.
4. Modlitba umožňuje Bohu projevit svou moc (2Pa 16,9), aby se mohly Boží skutky projevovat v dějinách (Žd 4,16).
5. Konáním Božích skutků naplňujeme Boží vůli pro sebe (1Te 5,16-18).

Jak se modlil Ježíš?

Mk 1, 32-39; Mt 13,23; J 11,41-43; L 6,12; L 18,1; L 10,21; Mk 1,35; L 5,15-16; Mt 6,6

1. Často.
2. O samotě.
3. Při práci - není to důkaz slabosti, ale vzhled do síly (Lk 10,21-23; J 11,41-43; J 12,27-30).
4. Než učiní důležitá rozhodnutí (Mt 26,36-39; L 6,12-13).

JK stavěl modlitbu na první místo svého života (Mk 1,35). Uprostřed aktivity brzo ráno vstával, aby se modlil - je nám modelem. Hovoříme o kázni. **Je-li cíl natolik důležitý, žádná kázeň není příliš tvrdá.**

Převrácená modlitba (Mt 6,7-15)

1. Soustředíme se více na člověka než na Boha.
2. V modlitbě samé: dej, dej, dej.

Publikán a farizej - Farizej se modlil k sobě samému. Převrácená modlitba nemá sílu, aby se vznesla nahoru. Nutno se trénovat, abychom správně mysleli.

Co dělat, když se nemohu se soustředit na modlitbu.

Chyby:

1. Přinutit se k systematické modlitbě.
2. Ať není příliš dlouhá - přerušujte ji.
3. Uvědomit si, že Ježíš chce s vámi promlouvat, že to je oboustranné.
4. Buďte objektivní. Používáte-li ji jako zástupnou, dostanete se do kontaktu s druhými lidmi.
5. Z nového zákona studujte pasáže o modlitbě.

2. Studium bible (Žd 5,11 - 6,3)

Jak je to s přirozeností a charakterem Písma (2 Tm 3,16-17)

- a) V Písmu se učí pravdy Boží zvěsti.
- b) Odstraňuje omyl.
- c) Opravuje chyby.
- d) Ukazuje správný směr, vede ke smysluplnému životu.

Jsou to prostředky, jak učit pravdě. Dobrý křesťanský vůdce musí znát bibli. Nic nemůže zaujmout místo Písma svatého. Co se týče duchovních hodnot, je bible (poslední) skutečnou autoritou.

Prvotní zdroj je to, co nám říká Duch - ovládá mysl (Mt 4,4). Křesťan to potřebuje. Nemůžeme vítězit, jestliže neznáme Písmo. Vítězství záleží v tom, vědět, jak je správně použít. Bibli musíme rozumět (J 8,31).

Studuj slovo (J 8,31).

1. Umožňuje mi růst (Ef 4,15; 1P 2,2; Sk 17,11).
2. Písmo mne očisťuje od chaosu a "harampádí" v mysli. Jako tělesně potřebujeme sprchu, mysl a srdce čistíme slovem Božím. Zanedbáme-li jeho studium, jsme nečistí (páchneme). (J 15,3; Ž 119,9 a 11; Jk 1,23-25).
3. Slovo Boží vede naše cesty (Ž 119, 105).
4. Boží zvěst člověku, lidem (2 Tm 3,16; 2 Pt 1,21).
5. Slovo Boží vede a vybavuje.
6. Slovo Boží učí (Iz 55,7-9).

7. Aby napravovalo člověka, kárá. Trest je součástí pokárání, předchází nápravě (1K 10,11; 1Tm 6,9-11). Náprava - uvedení do původního stavu (1 Tm 6,11-14).
8. Styk lidí ve svatosti (Ř 12,14-21). Držte se slova Božího (Ž 119, 9-11; Kol 3,16).

- Slovo Boží:**
- a. Je nutné slyšet!
 - b. Číst každý den! (Zj 1,3)

Když se omezujeme pouze na slyšení, rosteme pomalu. Musíme se živit slovem Božím, jinak jsme si svým vlastním nepřitelem (Sk 17,11).

Měli bychom číst metodicky evangelium podle Marka po odstavcích. Nejdříve celé panoramaticky. Na papír si zapisovat poznámky, co nás napadá.. Odstavce se vztahují k událostem předcházejícím a následujícím. Jsou uspořádány ve smyslu zvěsti a ne chronologicky. Dokazují totožnost Božího syna.

Otázky si klademe podle smyslu odstavce. Kdo, co, proč, jak, kde?

Objevíme dost materiálu k modlitbě. Zkušenosti aplikujeme i na sebe a zapisujeme si je s datem. Pokračujeme v tom každý den.

Boží slovo se učíme nazpaměť (Ž 119,11; Mt 4,1-11).

Boží slovo meditujeme (Ž 1,2).

BS se učíme vztahovat na problémy. Ať se Písmo stane naším objektem. Vše, co jsem se naučil nazpaměť, vedlo po uvěření k životu.

3. Meditace (Mt 6,5-13)

Potřebujeme čas, kdy se stáhnout ze vší aktivity. Být sami s Bohem (Mk 1,35-39). Nemůžeme stále někde poletovat. Kéž náš duch stačí tělu. Je to čekání, uklidňování (Ž 16,8 -11). Učme se čekat! Běžíme tak rychle, že i když si sedneme, běžíme.

Čekejme na Pána, On je zdrojem. Nesmíme ostatní vtáhnout do svého zmatku. Čím více důvěřujeme Bohu, tím více se učíme čekat. Jak?

Najděme si klidné místo. Síla křesťana je rodina, partner. *Sedněte si a myslíte na JK. Představte si věci, jak On je dělal. Učte se prožívat situace (třeba Nikodém).* Obtěžující věci odstupují. Soustředíme se na osobu Pánovu. **JK si zjedná pozornost.** Dochází k interakci mezi objektem a subjektem. Je to interakce smlouvy. Vztahem k Němu, přichází ke mně užitek smlouvy. **Vlastní Boží život bude proudit ke mně.** (J 15,5)

Každý člověk, který získal vztah k Bohu, meditoval. Učíme se čekat, uctíváme Boha ve svém čekání (Žd 13,15; Ž 103,1-5). Držte se toho, co přichází (Mt 6,9-13). **Bůh bude mluvit a naše poslušnost bude rozšiřovat Jeho vládu.**

4. Půst - 3 typy

- a) Normální (Mt 4,2) - přijímá se tekutá strava, pijete (L 4,2).
- b) Absolutní půst - nejí se a nepije po tři dny (Sk 9,9).
- c) Potřeba může být různá (Ezd 10,6; Dt 9,9; Est 4,16; Ex 34,28; 1Kr 19,8). K ovládnutí démonického v člověku.
- d) Částečný půst (Da 10,3).

Kdy se mám postit a kdy ne (Mt 6,2,5,16).

Je to součástí proudění Boží milosti, část zakoušení Boží moci v našem životě. Příprava na to, aby On mohl přijít. V postní praxi musí být pravidelnost - podle potřeby jednotlivce, či společenství. Nepochybujeme se proto, abychom si zasloužili něco většího, ale **aby duch, jeho priorita, ovládala tělesnost.** Jde o pevnější vztah. Lidé, kteří jsou hnáni ve společenství, se postí a čekají na obdarování moudrostí. (Jr 36,6; Jl 2,15; 2Pa 20,1-4; Ezd 8,21-23; 2Pa 7,14).

Nedobrovolný půst 2 typy.

1. Když jsem znepokojen - nejím. Utrpení, starosti, duševní starosti vedou k postu. To je přirozená reakce.
2. Když jídlo není (Mt 15,32). To není křesťanská disciplína. Redukční dieta není duchovní cvičení, ale má vlastnost sebekontroly.

Posty vůči Bohu (Za 7,5; Sk 13,2)

1. Oslavit Otce pro osobní svatost.
2. Vyjádřit lítost a stud za to, že jsme porušili Boží zákon hříchem a neposlušností (Ž 69,10). Když nemáme osobní svatost (Mt 5,4)
3. Zvýšit očistnou sílu Boží milosti - aby nás Bůh slyšel (Ezd 8,23).
4. Aby se zvýšila vážnost modlitby - abychom prosili Boha o změnu úmyslu (Jo 3,5-10; Jr 18,7-8); osvobodit lidi, kteří jsou v zajetí (Iz 58,6); pro osvobození, které Bůh přináší lidu (Iz 49,24-25).
5. Odvrátit hněv Boží (Ninive).
6. Zjevení od Boha (Da 9,2 a 3; 21a22).

Jak prakticky provádět půst

1. Začít pomalu.
2. Vyjasněte si své záměry či cíle vůči Bohu, k sobě.
3. Dělejte si poznámky, vysvětlujte si, čím procházíte.
4. Mějte v mysli perspektivu Písma - pokání.

II. Osobní, ale ne soukromé - lidé nás vidí

Další disciplíny jsou osobní, ale ne soukromé, můžeme je žít ve viditelných vztazích.

1. Duch služby - disciplína. Mají ji mít všichni křesťané (Mt 10,24-25; Mk 10,42-45).

- a) Jako učedník jsem otrokem JK. (Lk 17,1-10; 1K 6,19-20; 2K 5,15) - tajemství učednictví. Nepochopím-li to, budu mít problémy.
- b) Je to Jeho život, který žiji (2K 5,15). Světská mysl to nemůže pochopit. Potřebujeme mít duchovní vládu. On zaujal mé místo, já jsem Jeho milovaným otrokem (J 21,15; Ex 21,1-7; J 15,14-15).
- c) Protože jsem otrokem JK, jsem služebníkem všech. Sloužím lidem, ale nejsem otrokem člověka (Mk 10,42-44). Když nesete bratra, není to obtížné (Mt 25,34-40). Jde o službu světu, celému lidstvu.

Je třeba následovat mistra.

- a) On je hledal své ovce, aby je zachránil (L 19,10).
- b) Mám být ochoten ztrácet se sám sobě. Nemohu současně sloužit sobě i světu (Fp 2,4).
- c) JK se stal služebníkem (nedával službu). On má veškerou moc, a přece myl učedníkům nohy. Starý řád byl zrušen.

2. Disciplína podřízenosti (Ef 5,21).

Slovo podřízení znamená, že každý "zapadá do toho druhého", je pak zodpovědností. Manžel prokazuje lásku ženě, žena muži. Žena je stejně důležitá jako muž. Podřídit se znamená žít v křesťanském

rodinném stylu. Kde je pánem JK. V podřízenosti se navzájem cvičíme. Podřizují se JK a podřizujeme se též celému shromáždění. **Jedině tehdy, když jsem vnitřně svobodný, mohu se podřídít. Ježíš je toho důkazem.**

Alexandr Veliký byl silný - podřídil si vůli ostatních. **Nejsme otroky lidí, ale JK. Proto můžeme lidi chápat a milovat, vzájemně spolupracovat.**

3. Disciplína samoty

Jste-li dítětem Božím, Bůh na vás klade ruce a stává se smyslem vašeho života. Být o samotě je pro učednictví nezbytné.

Učit se být sám se sebou.

- a) Ten, který vede, se má umět stáhnout z aktivity a být sám s Bohem (Mojžíš, Ježíš).
- b) Má umět sdělit lidem to, co se dověděl od Boha tak, aby mu lidé, rozuměli. Jinak ztrácí následovníky - to je tragédie.
- c) Když skončí jeho vůdčí období, má být ochoten zůstat následovníkem.

4. Studium

Způsob jak vyčíst z okolností znamení času. Vědět, co se děje, a chápat vše ve světle slova Božího. V nebezpečí je třeba vědět, co mám dělat a kde působí Bůh.

III skupina globální (potřebujeme druhé)

Poslední čtyři disciplíny nejsou už osobní ani soukromé, ale disciplíny pro spolupráci.

1. Bohoslužba

K uctívání Boha se vzájemně potřebujeme. Kdo říká, že potřebuje být k uctívání sám, je s ním něco v nepořádku. Musíme být sami, abychom od Boha přijímali, ale k uctívání se scházíme s druhými. Uctívání celým společenstvím je akt vůle. Nejdříve Jej ctíme a pak teprve získáváme pocity. Když uznáváme, že je Pán, přichází i tento pocit. Postojem a přípravou vyjadřujeme svoji vůli konat Jeho vůli.

2. Oslava

Slavit, chválit, radovat se. Zpíváme-li, je v našich očích radost, protože zpíváme o radostné zvěsti evangelia. K oslavení potřebujeme druhé. Je to radost z osvobození (Žd 10,19-25). 19-22 vztah k JK, 23-25 náš vztah vzájemný.

Jedno je postaveno na druhém. Nemůžeme říci: "Já se modlím, postím a nepřicházím do shromáždění." **Tvoříme-li společenství s JK, budeme mít společenství se sebou navzájem.** Oslavujeme společně, těším se a mám z toho radost. I bohoslužba v rodině je nutná disciplína.. Koinonia je sdílení ve společenství i přes denominace. Křesťané mají kořeny v JK, nacionalismus zde nemá místo.

Oslava v JK

- a) Zdroj veškerého života - základní kořen v JK (Ř 8,14). Oživuje nás tentýž DS, všichni mají kořeny v tomtéž zdroji života.
- b) Křest 1K 12,13.
- c) Víra, naděje, služba = láska (Ef 4,4-6).
- d) Tvoříme jednu rodinu (Ef 2,13-19). Všichni jsou jedno v JK - nová identita v DS.

Oslavení Boha

Uctíváním, studiem bible, modlitbou (Sk 2,42). Sdílením problémů, povzbuzováním se navzájem modlitbou ve světle problému. Sdílení peněz, jídla, materiálních hodnot - otvíráme k tomu i své domovy (Sk 2,44-46; Ř 12,13). Vzájemně se podporujeme, odevzdáváme (1K 12,22-26). Jemně pomoci druhému v jeho pádu je též oslava (Ga 6,1-2). Upevňujeme s ním společenství. Není to jen tleskání a zpívání. **Společně slavíme** (1K 12,12-27). Při nevražení a nedůtklivosti je vše ztraceno. Oslavou se lišíme od světa.

Vyzrálost - smím vědět, jak slavit (1K 12,13; Ef 4,11-16) - jednota, znalost, vědění a podobnost Kristu. 14 - Žít v jeho moci a síle; 16 - Znalost, správné fungování v lásce. **Jak slavit Krista** (Žd 10,23-5).

Pevně stát v Kristu (1Pt 4,1-11). Verš 8 - spojení ve vzájemné lásce. Verš 9 - praktická realizace pohostinnosti, cvičit se v duchovních darech, službě, potřebám druhých. **Jen tehdy jsme silní (Fp 2,4-16)**. Jen tehdy můžeme být vítězové.

Jak můžeme uskutečňovat toto slavení

1. Vztah mezi DS a naší schopností oslavovat (2K 13,13; Fp 2,1). **Láska nás činí silnými**. On realizuje náš vztah k Bohu, On realizuje vztahy mezi námi.
2. Vztah našeho odevzdání se slovu Božím - výsledek naší síly slavení (Sk 2,42) = silné společenství. **DS tvoří toto slavení mezi námi a bible prohlubuje toto slavení v nás** (Ko 3,16).
3. Modlitba (Mt 18,19-20). **Církev se schází, ale ne aby bojovala mezi sebou, ale aby žila v jednotě myslí**. Stačí být. **Síla není v počtu, ale v kvalitě života**.

Úzký vztah mezi slavením a modlitbou (Jk 5,16; Mt 6,6; Mt 19,20 Sk 4,23-31).

DS, Slovo Boží - odevzdání se modlitbě - v této aktivitě se dostáváme k sobě.

Podle odkazů z ep. Efezským společně děláme tyto věci:

- 4,2. V rodině, ve společenství buďte snášenliví, nehleďte chyby na druhých.
- 4,25 Tvoříme jeden celek. Lžu-li, zraňuji se, ale zároveň se to odráží v celém shromáždění. Musíme žít v pravdě!
- 4,32 Jsme-li jemní, laskaví, citliví - projeví se to v celém společenství. Svobodní nacházejí rodinu ve shromáždění. Je nutné si vzájemně odpouštět, jako Bůh skrze Krista odpouští nám.
- 5,19 I ve zjevení se často vyskytuje zpěv v nebi.
- 5,21 Respektujeme vzájemný vztah podřízenosti

3. Disciplína odpuštění (Mt 18,15 - konec) 1. Bohoslužba

To je disciplína společenství. Vyžaduje sílu, abychom odpuštění mohli rozšiřovat. Vyžaduje sílu, abychom odpuštění mohli přijímat. Věřící společenství je si vědomo odpuštění, je to každodenní činností.

Vždy bude něco, v čem se mýlím. Musíme se omluvit! Musíme se vzájemně domluvit. Je to nutné, protože **přítomnost Boha mezi lidmi závisí na této dynamice** (18,18-20).

18,15-17 1. část, uprostřed je vložka.

18,21-35 2. část, šťavnatý biftek.

18,19 Máte Božskou moc, když mezi sebou praktikujete odpuštění.

18,20 Bůh je mezi námi.

Co se stane, když se neodpouští?

Nebudete svobodní. (Přijdou ručitelé a budou vás mučit.) **Přijaté odpuštění je třeba rozšiřovat na ostatní.** Když to neučiníme, budeme žít v neustálé trýzni, nebudeme mít žádnou jistotu. **Nemáme-li jistotu, je zde někdo, komu jsme dosud neodpustili.**

- a) Lidské vztahy jsou bez odpuštění nemožné.
- b) Bez odpuštění nemůžeme přijmout požehnání.
- c) U paty kříže jsou všechny naše hříchy odpuštěny.

Čtyři způsoby odpuštění

1. Odpouštím, ale nemohu zapomenout - stává se mezi manžely.
2. Odpustím ti, ale jenom kdyby se to neopakovalo. Zničíš mne. Hluboké zranění vás ubíjí. Odpusť, uvolni jej. Stále se zraňujeme, cítíme se zavření, cítíme, že se z toho nemůžeme dostat. Jedna událost může ovládat třeba 25 let života.
3. Národ může odpustit člověku. Existuje i přenos nenávisti na jiné. Známe příběh o Josefovi. Když máme takové bratry, nepotřebujeme nepřátele. Děti začínají žít tak, že milují své rodiče, pak je soudí, a úplně jim neodpustí, dokud samy nepřijmou Boží odpuštění
4. Bůh změnil zlo v dobro (Ř 8,28). Všechny věci slouží k dobrému těm, kteří milují Boha. Bůh je nade všemi věcmi, které se dějí. Bolest je nutná k rozpoznávání, k naplnění. Vede k pokoře, abych se podobal JK. Bůh pak může říci: "Ty se podobáš mémuto synu."

4. Duchovní vedení je kolektivní činnost v DS (Sk 13,1-3)

Potřebujeme se sejít a domluvit - co myslíš, že bych měl dělat? Co se mnou Bůh zamýšlí? Při podpůrných modlitbách máme být schopni rozpoznávat Boží vůli a vzájemně se sdílet. To je Nový zákon, to je Kniha skutků. Vedení, to je společná disciplína.

DS promlouvá k rodině.. Jsou věci, na které se nemusíme ptát Boha, protože to říká bible. Máme být jako JK (Ř 8,28-29). Bible např. říká: neoženíš se s nevěřícím (2K 6,14).

Požadavky:

1. Být dítkem Božím (J 10,3; 1,12).
2. Být poslušni v oblastech, které známe.
3. Ochota být poslušni předem, než prosíme (Ř 8,32; Fp 1,21; L 11,13). Poslušni toho, co z Božího slova jasně víme. Vše z Boží ruky je pro mé dobro.

Zásady vedení:

1. Slovo je zdrojem pro vedení. Bůh slibuje vedení. Buďme vystaveni Božímu slovu a najdeme dobré zásady. Náhodně otevřít bibli, to je jako jít k hadači.
2. Dá nám vedení v pravidelné denní modlitbě.
3. Povede nás životními okolnostmi. Nic není náhodou.
4. Jsme vedeni společenstvím, rodiči, pastorem (Sk 15,28).

Být učedníkem je cíl a celoživotní proces, kterému napomáhají duchovní disciplíny. Nespěchejte.

Dívejme se dopředu, abychom nebyli tlačeni.

Omyly:

1. Boží vůle nemusí být vždy nepřijemná. Děláme-li něco rádi, může to být Boží vůle. Když dospějete, máte radost z toho, co Bůh od vás chce (Žd 7,4; J 4,34).

2. Nesmíme si myslet, že jakékoliv rozhodnutí musí mít subjektivní dosvědčení (Př 3,5-6), potvrzení. Odevzdejme svou cestu Pánu, důvěřujme mu. On nám umožní, abychom všim prošli.
3. Logické důsledky z Božího vedení - nést svou odpovědnost - např.. k rodině
4. Boží vedení nemusí být něco neobyčejného. Nemusíte dělat mimořádné věci. Stačí dělat věci v řádu dne.
5. Někdy vnucujeme svou vůli Pánu. Bůh nechce, aby lidé dělali věci pro něj. Mají být tím, čím jsou.
6. Nevytrhávejme biblické verše z kontextu. Když chci, aby mi Bůh něco ukázal, osvětlil, přichází nejednou v mém životě mnoho těžkostí (Iz 41,14-15).
7. Jestliže dobře funguji, neznamená to vždy, že jsem v Boží vůli (Mk 4). Historie se nemůže změnit bez Boží vůle (Mk 5). Bouře a tragédie neznamenají, že nejsme v Boží vůli.
8. Stejným způsobem jako přijímáme povolání být ing. či Dr., tak nás povolává Bůh např. i k evangelizaci. Neznamená to, že jeden je lepší než druhý, nebo vyšší. **Důležité je najít Boží vůli pro nás a pak budeme šťastní.**
9. Když ho jednou neposlechnete, tak vás odhodí. To není pravda! Je nám to k poučení (Jan Marek). Postrkuje nás a bije, ale zůstává s námi nepřestávající láska Boží.

Jak zůstanu učedníkem:

1. Znovuzrození před růstem (proč není růstu).
2. Žít se Božím slovem (čisté mléko Boží). Studovat, aplikovat - jíst Boží slovo.
3. Modlit se je nejpřirozenější věcí. Víte, jak se to jednou naučíte.
4. Společenství.
5. Součástí služby, abyste byli užiteční, jinak nevyrostete. Dělejte něco, nebuďte nečinní, neseďte a nehřejte své sedadlo.
6. Osobní svědectví - Ježíš žije; Já vím, že žije; Jdi a poznej, že žije.

Jak se přivádí k učednictví

Zkušenost nám ukazuje, že většina shromáždění neudrží mezi lidmi kázeň. Duchovní chyby neukazují. Lidé vyžadující čas duchovních, jej většinou nepotřebují.

Na prvním místě patří přivádět učedníky (Mt 28,19-20). Příkaz je přivádět učedníky. První úkol pastorův je říci to svým starším. Jak se to dělá, co to znamená?

Seskupit malé množství lidí a učit je, jak číst Písmo, modlit se, vyznávat hříchy, jednat s lidmi, odpovídat jim a chválit Pána.

Učit je nalézt pravdu. Měli by to v prvé řadě vědět sami! Jdeme tímto směrem. Udělejme si čas pro 6 - 7 lidí. Ježíš je naším modelem. Věděl, že za 3,5 roku učedníci ujdou kus cesty (Lk 6,22).

Věnujme čas k hledání a vybrání těchto lidí. Modleme se, abychom byli ve výběru objektivní.

Vyberme kvalitu, poslušnost, horlivost, učení.

Poslušnost - následuj mne!

Když se stále ohlíží - není dobrý. Kvalita - to je důležité. "Šimone, jdi za mnou, satane!" (Nebyl s ním hotov - uč se!) Vyžádejme si závazek. Řeknou-li ano, jednou týdně se scházíme po celý rok. Dodržujeme čas.

Budme s nimi! JK byl trpělivý, opakoval. Žádná otázka není hloupá, odpovídejme trpělivě, rozvážně. Musíme si najít čas. JK nezanechal knihu, ale 12 učedníků. *Jděte a přivádějte učedníky.* Vyjděme, protože přivádět učedníky je nejvyšším posláním, které máme (Sk 1,15 - za jeden den 120+3000 lidí - Sk 2,41). Když si myslíme, že to nebude, neočekáváme, že se to může stát, 3000 lidí se neobjeví, protože my nejsme na to připraveni.

Pak je školili (Sk 2,46-47). Každý den Pán přidával - verš 47

1. Setkávali se, aby slyšeli slovo (v 42).

2. Byli pohromadě (společenství).
3. Chodili od domu k domu a lámali chléb.
4. Modlili se spolu od domu k domu.

Mluvme o Pánu a chvalme Pána. Moravští bratři naučili zbytek světa jak učit učedníky. Stačí jeden až dva, když není sedm (2Tm 2,2). Vzorec - $A \rightarrow B \rightarrow C \rightarrow D$. A (Pavel) se nevzdává a nemůže opustit B (Timoteus), dokud se neobjeví D - čtyři generace.

Vychovávání učedníků je úkol mužů i žen (Tt 2,1). Všechny starší ženy mají školit mladší (Tt 2,3). Vychovávají ve skupinách učedníky. Muži k mužům, ženy k ženám. Formovat učedníky je tvořivá aktivita jako porodit a vychovat dítě. Není to běžící pás.

Instrukce:

1. Setkávejte se jednou týdně.
2. Vyznávejte své chyby a modlete se za jiné.
3. Ne méně než 5, ne více než 10.
4. Musí být vedoucí.
5. Dochvilnost, přesnost, včas.
6. Modlitbou začínajte.
7. Zpívejte písně.
8. Pořádek - řád. Volně a svobodně mluvit.
9. Řeč je stručná, zastavte se včas.
10. Ať se mluví o skutečném stavu srdce, nitra. Ne co říkají encyklopedie (filosofie). Nečiňte dojem o znalostech. (Moravan učil Vesleje.) Mluvte o pokušení, zklamání, vítězství. O tom co se stalo, než jste se setkali tento týden.

Objeví se i naše chyby - to je dobře. Dokonalý je jen JK. Lidé také pozorují, jak si hledáme cestu k vítězství.. Malé skupiny se začínají vytvářet uvnitř shromáždění (Sk 1). Muž a žena, kteří uvedli do pohybu církev, byli vidoucí - vize slávy. **Bez vize předáváme pesimismus.** Je třeba mít tuto vizi Boží slávy. Toto očekávání se projeví v našem zvěstování.

Oni vyvýšili JK - 3 velká kázání.

1. kap. 2 - Petr
2. kap. 7 - Štěpán
3. kap. 17 - Pavel

Evangelizační přitažlivost - o Ježíši. **Naše teorie nás nikdy nepřivedou k JK. Naše filosofie nás nikdy nepřivede k JK. Církev není místo, kde se filosofuje. Oslavuje se Ježíš (Sk 2,23,32,36).** Hlavní osoba v činnosti při evangelizaci je DS. Evangelista oslovuje slovem v podřízenosti DS. Základní věci křesťanského života musí být jednoduché, jinak by to nemohlo být od Boha. **Kde je Duch, tam je jas.**

Tento Ježíš - mysleli tím

1. Způsob jak žil.	verš 22 - bez hříchu.
2. O ukřižování.	verš 23 - zemřel.
3. Vzkříšení.	verš 24 - vstal.
4. Vyvýšení.	verš 33 - vystoupil.
5. Moc, která nám byla udělena.
(Ř 1,1-6).	verš 33 - Boží autorita spočívající na apoštolu Pavlovi

Nevyhnutelný obsah evangelizačního kázání

Kázání vyvyšující Ježíše založené na Písmu. Autorita kázání - bible říká - vy věříte, vy kázete, citujete a oni uslyší. I materialisté mají autoritativní knihy. Problém je v nás. My máme problém věřit Písmu. **Společně na slovo Boží! Napájíme se životem slova Božího a dostaneme sílu.**

Autorita kazatelů

1. Odvozovala se od Písma. DS vzal slova a použil je v srdcích posluchačů (duch svědectví). Stále se to stává.
2. Autorita událostí života JK. Oni ho znali. Lukáš byl také historik - sleduje povahu lidí kolem JK. Obsah evangelizačního kázání není teorie, ale událost.
3. Zdroj autority - osobní svědectví Sk 5,32. Zkušenost nelze zamítnout, ona je sama konečným slovem. Nemůžeme vychovávat učedníky, nevíme-li, jací mají být.
4. DS - Sk 5,32. My i DS jsme svědkové (J 15,26-27). My budeme svědčit, DS to dosvědčí. DS dává moudrost (Sk 6,10). Nikdo se s ním nikdy nemohl přít. Moc DS je a bude s námi.

Evangelizační kázání má obsahovat:

- a) Zpytující duši - naráží na hřích. Hřích musí být vnesen ven, jinak nemůže být změna. Co udělám teď?
- b) Způsob podání má být logický a vést k otázce: “Bratři, co budeme dělat teď?” Nesmí stavět na emoci, ani být proti zdravé logice.
- c) Má být jednoduché, bez komplikací. Nezačínáme si s fakty, která neumíme vysvětlit. Jednoduché, přímé zvěstování, dotýkající se lidských zkušeností.
- d) Nakonec požadavek zvěstování soudu. Lidé sami mají dospět k závěru, aby řekli ano, či ne slovu Božímu. Lidé neodpovídají nám, ale lidé odpovídají na slovo Boží. Jestli jsme dobře zvěstovali Boží slovo, je to na nich. Mají dostat možnost, aby se vyslovili (jít dopředu, zvednout ruce).

Odpovědnost toho, kdo káže.

Velmi důležité je, aby se ženatý kazatel modlil dohromady s manželkou. Najít osobní čas nejen pro samotou, ale i na společnou modlitbu. Číst Písma (i podle příručky) a hovořit o tom. Mluvíme o tom, co slovo otevřelo v našem životě.. Písmo je prostředek, jak se otevíráme jeden druhému. Potom se modlí za sebe, děti, přátele, za lidi, kteří o to požádali. Za lidi, které podporujeme, za které máme osobní odpovědnost.

Ať děti vědí, že rodiče jsou odevzdáni JK. Až založí svou rodinu, budou si to pamatovat. Nevzdávejme se, vstávejme brzo. Den má 24 hodin pro všechny stejně. Čas využíváme podle toho, jaké jsou priority. Čas trávíme s Písmem. Rozdělme se o to, co jsme našli. Večer u večeře je celá rodina. Rodinné setkání nad Božím Slovem. Např. můžeme číst z příručky, ptát se, nesouhlasit - vzájemně komunikovat, modlit se. Společně se sytit nejen dary ducha, ale vším, co sytí naše těla i duši.

Denní rozvrh

Zastavme se a zkoumejme, jak trávíme čas v týdnu. Zachytíme každou půlhodinku. Zjistíme své priority. Podstatné je to, co děláme nejčastěji. Změňte to! (*Sulivar - hodinky - bůh.*)

Privádět nové učedníky je záležitost každého učedníka. Nejlepším způsobem jak evangelizovat v nepřátelském okolí je výchova učedníků. Bez kázání pracujeme s lidmi naplněni láskou a starostlivostí. Přicházejí lidé a říkají: “Ty se lišíš, máš vnitřní radost, máš hrdost a důstojnost. Jak to děláš?” Odpovídám: “Patřím k JK.”

Pastor má spojení s vedoucími, tak se dá řídit celé společenství. Pastor má učit své starší a oni vedou ty, kteří jim byli svěřeni. Jedinec na sebe neupoutá tolik pozornosti.

Kázání

Udělat kázání jednoduché a prosté je těžké.. Komplikované a obtížné kázání je možno udělat lehce. Zralý člověk s rozvinutým intelektem se vyjadřuje jednoduše a prostě. Výstavba kázání má vést k rozhodnutí. To je prvořadé! K čemu povoláváme, co říkáme. Je-li výzva laciná, závazek bude také laciný. NZ kázání vypichuje hřích, zdůrazňuje JK. Musí být zaplácena cena (*utnout pravou ruku*). Je potřeba vyjasnit, o co jde. Nebude-li to, výsledky budou chabé.

Definice evangelizačního kázání (prohlášení): Zvěstování evangelia záchrany v moci DS, které směřuje k jasnému prohlášení soudu v srdcích všech, kdo slyší.

Boží aktivita ve světě

1. Získávat lidi, aby žili v obecnství s Ním.
2. Aby se člověku zjevila Jeho pravá přirozenost a cíl.
3. Formovat lidi, kteří budou v Jeho rukou nástrojem ve světě.
4. Uskutečnit království, kam budou shromážděny veškeré poklady národů.

Znovuzrození a uvedení do království Božího.

Sociální element je důležitější než osobní. V okamžiku znovuzrození si uvědomuji, že království Boží je mou vrcholnou volbou, cílem, osobou. Já se vztahuji k osobě JK. Určité verše je třeba znát. Zprostředkováváme něco mnohem trvalejšího, než jsme sami (Ř 3,23). Všichni zhřešili, odplata je smrt (Ř 6,23). **Hřích rozbíjí důvěru ve vlastní slova.** Lhaní - nemůžu věřit sám sobě. Ztratíme-li svou integritu - umíráme. **Hřích zabíjí.** Člověk musí zemřít a pak je soud (Žd 9,27).

Západ - východ - opačné póly se přitahují. Východní mystika (okolí velmi materialistické) říká: ty jsi bůh. Zdá se to velmi vědecké, popisují vnitřek a vnějšek člověka. Můžeš zůstat křesťanem a toto praktikovat. V Indii není ani špetka buddhismu. Hinduismus absorboval vše, co buddhismus přinesl jako reformační. Hinduismus je způsob života, vše do sebe přijímá - žádná základní pravda. Hinduismus je doktrína. Komunismus je také takovou doktrínou. Na sebe narážejí. Křesťanství je jasné, není možné mít obojí. Hinduismus se nám líbí. Poznám-li Krista, nemusím jít cestou jógy.

Východní mysticismus je vyprázdněn ve svém středu. Je to slovo, které se stává jenom slovem. Jako filosofie. Ježíš přinesl znovuzrození. Východní mystici říkají - nemůžete poznat boha, můžete být do něj ponořeni. V Kristu vidíte Otce, naleznete v něm plnost Boží. Když se Slovo stává tělem, učení se vyjadřuje ve stylu osoby. Stává se nevyčerpatelným zdrojem Kristova bohatství. Člověk v JK je nejen následovníkem, ale dobrovolným otrokem. Nejde jen o slova ani o sebe uctívání.

Evangelium tvrdí, že existuje jediný život a pak soud. (Žd 9,27; Ř 3,23, 6,23, 5,8; J 3,16). I když JK odmítám, On mne stále miluje. Je nutno Ježíše přijmout (J 1,12), věřit v Kristovu identitu. Jméno je konkrétní osobou. Nemá-li osoba identitu, nemůžeme k ní mít vztah. Jeho jméno je Ježíš, Spasitel, Pán. Když toto nechceme, nemůžeme jej přijmout. Ježíš pracuje jako Spasitel (Zachránce) a Pán. **Nyní přichází ne, aby sloužil, ale vládl.** Ten, kdo přichází, je Pán, přichází, aby vládl.

Můžeme s ním mluvit, vyznávat hříchy. Odpustí, očistí (1J 1,9). Někdy se intenzivně myjeme, protože jsme uvnitř špinaví. Řekneme mu to, On nás neodsoudí (J 8,11). Když otevřeme srdce JK., dochází ke katarzi - očištění (1J 1,7). Vyznáváme to, co připomíná DS. (*Otevřete dveře, zůstanu s vámi Zj 3,20.*) **Dejme vše, co máme a On nám dá vše, co má On. Navždy budu u králova stolu.**

Srovnáváme : 1. Minulost (1J 1,9), 2. Budoucnost (Zj 3,20), 3. Přítomnost (J 1,12).

Pokoušení budou přicházet, protože jsme na jiné straně než nepřítel (1K 10,13). Povzbuzujte se navzájem. Vysvětlujeme novému křesťanu, aby byl připraven na pokoušení, avšak Bůh mu dá vítězství.

1. Pokoušení není nad naše možnosti. Vše je z Božího dopuštění pod Jeho kontrolou.
2. On je věrný. Je s námi i v pokoušení.
3. Umožňuje vám vítězně se z toho dostat, pokoušení překonat a učit se nové věci.

Ten uvnitř je větší než ten, co je venku (1J 4,4). V poslušnosti dá vítězství (Zj 12,11). Toto jsou základní verše. Bible neříká, když věříte v Boha a ne v Syna, že máte Syna (1J 5,12). Bohem ustanoveného Syna uznávám za Pána (J 6,28-29). Bez Krista se nemůžeme dostat k Bohu. Co udělá z ďábla beránka? Když se skloní ke Kristovým nohám. Toto je Boží zjevení. Jinak to nejde.

Hřích - příčina, důsledek v životě (2K 5,21).

Kauzalita - příčina, následek. Cokoliv se děje, je příčinou kauzality. (Dostaneš se výše, budeš-li činit dobře, všechny formy života se stávají svatými, staneš se součástí boha) Bible to neučí, je to indické učení, myšlení. Jediný způsob jak se z toho dostat. **Bůh musí do toho vstoupit a vzít tuto karmu na sebe. Jen ten, kdo nemá hřích, může tuto karmu na sebe vzít.** Bůh to udělal. Tak miloval svět, že dal svého jediného syna... **Nejsilnější motivace ve vesmíru je láska. Bůh je láska. Každý vychází se své karmy a stává se novým stvořením.**

Co mám dělat? Odpověď: Nemůžeš činit nic. Uvědom si to! Jóga, asketismus, chci něco dělat, udělat a pak budu spokojen. **Záviset na Něm, na JK! To je Boží evangelium (2K 5,17,21).** Podobnost plodí podobnost. **Kvalita mého učednictví určuje kvalitu nových učedníků.**

Obrácení, znovuzrození

Znovuzrození je částí konverze (Sk 9,3-6; Sk 26,13-16). Hřích = minutí se cílem. Když hřeším, sám sebe zraňuji více než člověka, vůči němuž hřeším. Hřích je odporný. Nenávist je hřích.

1. Nenávist je dynamit na srdci. Urazí vztaženou ruku a při tom si vytrhneme srdce.
2. Osobní vina (Saul se třásl).
3. Obrácení je změna směru, obrat o 180°.
4. Vztah s Bohem, Upevnit panství JK.
5. Vedení DS - vstaň, jdi a já ti řeknu, co máš dělat krok za krokem.

Znovuzrozený je žákem. Znovuzrození není totéž co obrácení. Obrácení znovuzrození obsahuje.

NZ se liší od velké části křesťanského myšlení, od toho co se učí. Když přicházíte k druhé generaci, děti zapomínají důležité věci, které mění život. Hovoří o lásce a velkých věcech, ale nedají model, kde a jak najít lásku, nehovoří o JK ukřižovaném. Nevědí nic o velké moci JK. V JK - to je to podstatné. Evropa zapomněla na JK. Tlak na východě, není moc možností. **Máme Krista, nebo nic. Jednoho dne Bůh osvobodí Evropu.**

Oživení - 3 věci

1. JK má absolutní moc. On vše ovládl.
2. S tím vším se o nás stará, zná nás. JK mě zná integrálně.
3. Nedělá z nikoho loutky, bude nás rozvíjet. Udělá z nás děti, syny Boží.

Bude nám svěřena moc jako nikdy jindy. Hlásejme JK, vyzývejme lidi osobně. Mladí jsou rádi s mladými. Nestrkejte všetečně nos do věcí mladých lidí. Osvětlujme, mluvejme, navštěvujme, udělejme

atraktivní program, radostné písně - radost, život. Svědectví nejen 10 let staré, ale co nyní, tento týden mluvil k tobě Ježíš. Byl s tebou každý den, stále?

Nehovořme jen o teologii

1. Odpovídejme na problémy, které život předkládá. Jsem uvnitř prázdný, materialismus mi nic neříká.
2. Mějme program do budoucnosti, výhled, buďme konkrétními služebníky.
3. Navštěvujme osamocené. Buďme součástí společenství, aby naše vítězství mohli sdílet ostatní členové sboru.

Bohoslužba ženy (Gn 1,27-29; 1,27,31)

Muž se ženou se doplňují, nesoutěží (Gn 2,18). Žena je pomocníkem muži. Pomocníka Bůh neumenšuje. DS bude tvůj pomocník. Nečiní ženu menší muže. Kvalitativně jsou si rovni. Jejich vztah je společenství a láska. Nikdo není určen jako šéf. Důsledek pádu je vláda muže (Gn 3,16). Stal se cizincem ve své zemi, žena dychtí po svém muži a v bolestech rodí děti. To není konečný plán. Skrze JK přichází vykoupení - nová smlouva (*V JK není muže ani ženy*).

Syn se narodil z ženy. JK se ve své praxi stýkal se ženami velmi svobodně a otevřeně. Neobvyklá praxe. Žid se modlil a děkoval, že není pes, pohan, že není žena. Žena byla rovná pohanům a psům. Ježíš vzal ženy s sebou, povýšil je. Stály u paty kříže; jedna žena jej viděla vzkříšeného - předchůz vykoupení (J 4 kap., 8 kap). DS sestoupí na muže i ženy (Sk 2,17). Obřízka neplatí, platí křest (Ga 3,27-29). Zvěst pozdvihuje, dává vzájemnou lásku, podřízení, službu.

Jednota a rovnost rozdílných struktur, které se posilují (Ef 5,21-25). Apoštol Pavel měl mnoho spolupracovníků. Žena služebník - diakon je mužské slovo (Ř 16,1-3). Priska - spolupracovník a verš 6 rozpor.

1K 11kap. 1Tm 2,8-12 Láska trojice. Myšlenka je před slovem Otec - Syn. Během rozhodování muž přijímá odpovědnost. Děti pošťuchují otce proti matce. Hrají jeden proti druhému pro svůj vlastní prospěch. Muž se nemůže vzdát své odpovědnosti.

1K 14,35 Pavel mluví o kulturní normě. Vztahuje se to na rušení při shromáždění. Žena ve společnosti neměla místo. V církvi si to vynahradila. Ženy prorokovaly - Filipovi dcery. Pavel to uznával.

1Tm 2 - problematická teologie - platilo, neplatí dnes. V moderním misionářském hnutí je více žen. V Galatským Pavel řekl více, než říci chtěl. V době otroctví není otrok, ani svobodný...

1. Nesvazujte svou ženu, JK ji osvobodil. Má-li dary, ať je služebnicí Páně. Mějte z toho radost a chvalte Pána. Požehná rodinu, a použije obou. Priscila, Akvila - dvojice stále pohromadě.
2. Její jméno se objevuje předem. Jsou takové dvojice. Bez něho by to dělat nemohla. Nesoutězte se svou ženou - zbytečné napětí.

Apolo - ohnivý, ale špatný teolog. Pozvali jej, bydlí s námi. Pojd' a uvidíš, jak nás DS řídí. Když to uvidíte, tak to víte, když to víte, budete to chtít. Když se osvobodili ze závislosti, napětí, mohli osvobodit druhé. Nekritizujte, ukažte! Ať jsou takové všechny domovy. Je užitečné mít dialog s ostatními. **Mluvili o zkušenosti, ne o doktríně.** Ve zbořené rodině nemohu přivádět k plnému učednictví.

Priorita služby pro křesťany

1. JK, Bůh v Kristu.
2. Rodina (ne práce či pastor).
3. Vaše práce.

Boží vůle v zaměstnání, partner (2K 6,14)

1. Domov otevřený, ostatním lidem věnovat čas. Závazek k učednictví souhlasí se závazkem mého partnera.

2. Úroveň odevzdání.
3. Kam ji Bůh vede.
4. Promluvte s rodiči (objektivita).

Výběr povolání a zaměstnání - Podstata zaměstnání se shoduje s křesťanstvím

1. Proniknete do povahy zaměstnání, shoduje-li se s křesťanstvím.
2. Zjistíte, zda stačí vaše schopnosti.
3. Vaše zásady učedníka, nebude-li vám bránit vaše zaměstnání.

Jaká je naděje pro ty, kteří nepřijali JK? (Ř 1)

Bůh nenechá nikoho bez svědectví o Sobě. Bůh soudí podle našich znalostí. Zná-li JK a nemluví-li o tom, jsem žebrák. Jím-li a nepozvu-li k hostině; jsem "kriminálník". Máme odpovědnost za tento svět. I když všemu nerozumíme, rozšiřujeme dobrou zprávu dál, i když nemáme plnou jistotu. Vydávejme stále počet o naději, ke které jsme byli povoláni. Každé o tom dokonce, i když tomu nevěříte. Budete tomu pak věřit. Pravda je větší než vy, než jako jakákoliv teologická škola, (Hitler, K Marx).

Slepý - nemoc není důsledkem hříchu rodičů, ale aby se zjevila sláva Boží (J 9,2-3). Osoba je důležitější než hřích.

Je povolání k víře v JK a k učednictví stejné?

Všichni jsme povoláni. Je to nabídka života od JK. Nemůže být učedník bez víry. **Víra je provaz, který vás vztahuje k rukám Božím.** Bez víry není žádné učednictví. **To není naše nabídka Bohu, ale Boží nabídka nám.** Nemysleme si, že děláme úsluhu Bohu.

Křesťanský vztah k vědě.

Vědec může být věřící v JK - Newton. Vědecký postoj k výkladu bible je nutný. Vědec hledá pravdu a nic nepřekrucuje. Podřizuje se tomu, co objevuje. Do této míry máme být vědci. Všichni trpíme nějakými předsudky. **Předsudek je výmluva lenocha. Pravdu je třeba dobývat - exegeze.**

Co je nutné, aby se oživilo duchovně mrtvé společenství - otázka růstu

Geneze 3 - stvoření člověka. Je-li vztah člověka k Bohu přerušen, je duchovně mrtvý. Pro duchovní život potřebuji mít vztah k Bohu. V člověku je prázdnota po Bohu (vakuum). Dokud člověk není naplněn Bohem, cítí mrtvost (Ř 8,5-10). Jsou dvě existence:

1. Tělo ovládá mysl.
2. Duch ovládá mysl.

Když se mne DS dotýká, tak latentní (skrytá) možnost ožije. **Tělo je podřízeno (Ef 2,1-10).**

Šli jsme za touhou těla a mysli. Většina lidí žije takto. Houपालi jsme se na veřejném mínění, vyklouzáváme z řízení Božího a zmocňuje se nás ďábel. - synové neposlušnosti.

Potřebujeme rozbít panství satanovo tak, aby Bůh ovládal naše tělo. V této prioritě je růst. Změnit systém priorit. Jednoznačně mohu, nemohu.

Proč bylo napsáno evangelium (J 20,30-31)

1. Abychom uvěřili ve jméno Božího syna.
2. Když budeme žít z víry, náš život se změní. Poznáme nový styl života věčného, který nelze zničit. S tímto životem nemůže smrt nic zmocnit.

3. kap. v kontaktu s J 20,30-31 - Intelektuál, odborník, vedoucí, mravně dokonalý. Přišel jsi od Boha, říká Nikodém. Musíme přijít k lidem, kteří jej znali. Království Boží je zde a nyní, není vzdálené - naléhavá výzva. Intelektuálovi to říká dvakrát.

Základní povaha království je jiná než to, co žijeme na zemi. V nebi není odpor intelektuální vůle. Přicházíme sice jako jednotlivci, ale ve společenství se společenským vědomím.

1. **Království Boží se stává mou první a vrcholnou volbou (Mt 13,44-46)**

Nestarám se o to, co odchází z mého života.

2. **Království se stává mou vrcholnou hodnotou (Mk 9,43-48)**

Dotknout se ženy v hříšné touze, něco vzít, je duchovní problém. Pokoru nedostaneme zabalenou v balíčku z nebes, ale dostáváme v životě příležitosti to prokázat. Pokoře se učím v životních situacích, ve vztazích. Jestliže se ji nenaučím, stanu se bezcenným. Jsem užírán zevnitř, bolest je intenzivní. (Červ neumírá a oheň není uhašen.)

3. **Království je ta nejvyšší osoba (L 11,24-26)**

Je-li prázdné místo, ďábel se znovu vrací. Nejde o království morality. Není moje ani tvoje spravedlnost. **Království Boží = Ježíš Kristus**. Před Kristem nikdo tak žít nemohl. Ježíš žil jenom pro vůli svého Otce. **Pouze když existuje konflikt s vůlí Boží, může ďábel něco dělat.**

Pět bodů znovuzrození

1. Uznat totožnost hříšníka, potřebujeme spasitele (Ř 3,23; 6,23)

2. Skrze smrt staneme před soudem (Žd 9,27 Ř 5,8; 2K 5,21)

Mohu sklízet to, co zasel On. Věčný život je Boží život, na kterém máme podíl (J 1,12). Jméno Kristus znamená Pán. On řídí mé myšlení, slova. Jsou to slova Syna Božího, řídí naše činy, jednáme jako On, jednáme jako Syn Boží. Dělá z nás syna královského (Zj 3,20). Bůh sám přichází, nepřátelství je pryč.

Pavel z Tarzu je geniální filosof. 9 kap. Skutků - pevné rozhodnutí zničit církve. **Náš hřích nejvíce škodí nám samým**. Bojuješ-li proti Bohu, bojuješ proti sobě. Je to marný boj, nemůžeš vyhrát.

Objektivní zjevení JK. V tradici se cítíme pohodlně. **Není nejdůležitější, zda jsme v církevní organizaci, ale vládne-li nám JK**. Problém moderního člověka není to, že by nevěděl, ale to, že je mu to jedno. O čem nemůžeme uvažovat, nevidíme. Není-li Král ve vašem srdci, nemůže království existovat.

3. Vyznejme své hříchy (1J 1,9). V jistotě začněte jednat (1J 1,7).

4. Jemu dejme, co máme, On dá vám to, co má On (1J 5,11).

5. Když Ježíš otvírá dveře, ďábel utíká (Zj 3,20; 1J 4,4; Jk 4,7).

To jsou ti, co jsou s Ježíšem. Oni jsou veteráni. Oni udělali 3 věci (Zj 12,11)

a. Důvěřovali beránkově krvi. Krev nové smlouvy - 1. vítězství.

b. Slovo svědectví - mluvmě, nebojme se! Jinak se dostaneme do strachu a ďábel si nás odtáhne. Mluvmě pokorně a jasně.

c. Nepovažovali svůj život za tak důležitý. Ďábel říká, že mne zničí. Říkám: "Nemůžeš mne zničit". Život samotného Boha je ve mně, nemůžeš mne zničit. **Jedině tehdy, když se bojíme, může se do vás dát**. Nemůžeš se mne dotknout. Mám-li zemřít, jsem připraven.

Jak žít tvořivě

Čas utíká, celý svět lká. Jak se stát tvořivým.

Tvořivost patří Bohu. Vstoupí, řídí, pracuje a skrze mne přetváří okolí. Jak se to stane?

1. **Tvořivé sténání (Ř 8,22)**. Tvoření je sténáním, jako když se rodí dítě.. Bolest není sténáním do prázdna. Přichází nový život. Společnost sténá. Všichni se máme stát služebníky. Jestliže se to nestane rychle, život na planetě bude problém. Je malá naděje, říkají materialisté.

2. **I my sténáme (Ř 8,23).** První plody nového řádu - církev JK. Rosteme, protože chceme úplnou realizaci BK. Bůh nám dal ochutnat. Pán pracuje mezi námi. Mnoho lidí nepřišlo k Němu. Necítíme-li bolest, trýzeň, nic se nestane.
3. **DS sténá.** Kde? Nesténá ve dřevě či v železe, ale v srdci a mysli. Sténá, protože se pro mne modlí. Jsem uvnitř stvoření.

Církev je slabá, mám omezené schopnosti. Jak to bude uděláno? Jak budu jednat? Nevím, jak se modlit. Jsem napnutý na všechny strany na prasknutí. **Duch přichází ke mně v tomto napětí. Dává směr, vedení, tvořivost. Přichází k nám a říká: “Já tě použiji, abys přivedl další.**

..

Tvořivá poslušnost (1K 1,26)

Bůh hledá poslušnost, ukazuje mi, co mám udělat. On přivede tvořivost nahoru, Je to Jeho odpovědnost. Začíná sténáním uvnitř. Obyčejní jsou neobyčejní. Bůh to činí. Začíná to sténáním. Každý může udělat něco, aby přiváděl učedníky. Bůh vyžaduje poslušnost, já to udělám.

Tvořivá svatost (Iz 6)

Nejmocnější kapitola písma. Král začal dobře, ale pak se odchýlil od původního směru. Ne lidská moc, ale Bůh sedící na trůnu má historii pod kontrolou. Bůh je tak svatý, že i andělé si musí zakrýt obličej.

Lidská svatost je relativní. Jsem lepší než jiní, cítím se dobře. Může být svatý Bůh tam, kde člověk hřeší? I v koncentračním táboře je jeho přítomnost. Je všude! Haleluja! Není žádné místo, kde není. Celá země je plná jeho slávy.

Prorok padá na kolena: “Bože nejsem o nic lepší. Hřích Čechů je mým hříchem. Dokud k tomu nedojdeme, nemůže nás použít. Jeho absolutní svatost mne může soudit. Jinak ukloužnu. Jeho svatost proniká, vstupuje a odstraňuje hřích. Neroztaví, ale odstrkuje hřích. **Hřích nevydírá Boží svatost, ale Boží svatost vydírá hřích.** Malomocného se dotýká JK a uzdravuje jej. Vstupuje do lidské společnosti. Nejdřív musí vstoupit do nás. Nelíšíme se od druhých. Krev z oltáře Jeruzaléma, krev Kristova může vypálit vaše viny.

Koho pošlu - hlas Boží, Boží výběr. Bůh si vybral, kdo půjde? První věc je vybrat, druhá říci ano. Tehdy se uskutečňuje tvořivost. Zde jsem, Pane, pošli mne. Vstup do mne, do naší rodiny, do společenství. **Lkání, tvořivá svatost je Jeho, poslušnost moje.** Završení - vstoupíme do smluvního vztahu s Bohem.

Čtyři vlastnosti, které vidíme u Mistra a měly by se v učedníkovi odrážet. Stejně rodí stejné.. Nechci klonovat lidi, jako jsem já, ale mají se podobat Jemu, Mistru a Pánu.

1. Král, který klepe a čeká (Zj 3,20). Králové rozrážejí dveře. Král králů klepe a čeká - překvapující.
2. Král, který jede na oslátku (Za 9,9; Mt 21,5; J 12,15). Jede úmyslně, je to urážka dnes jako tehdy. Odznak moci světské je bílý kůň. Musíme být pokorní, ne arogantní, přemýšlející o svém vlastnictví. Vizte - toto je váš Král.
3. Král umývá nohy svým učedníkům. Vzájemný vztah je převrácen. Učedník vždy myje nohy mistrovi. Zvyk je známkou podřízenosti druhému. JK věděl odkud a kam jde. Jestliže mě to nedovolíš, nemáš ve mně podíl (J 13,8). Používáte jméno Ježíš, ale nic to neznamená. Priority se musí změnit, jinak není podíl.
4. Tento král je Bůh, který umírá pro své stvoření (L 22,19a20). Lidé dělají veliké věci pro své bohy. Nikdy nebylo, aby Bůh zemřel pro lid. Jen jeden. Moje tělo rozlámáno pro tebe, moje krev prolita pro tebe. Tato krev není Ábelova, která volala po pomstě.. Krev Kristova žádá odpuštění. Jen jeden Bůh zemřel pro svůj lid, to nikdy někde jinde nebylo

Co je obsahem Nové smlouvy?

Tři body (Ez 36 25-27):

1. **Omyji tě, vezmu veškerou špínu** z uctívání falešných idolů, tvoje tělo, mysl, vědecký humanismus. Krev Kristova.
2. **Vyndám tvé kamenné srdce a dám ti nové srdce z masa.** Já sám jsem udělal srdce kamenné, které není schopno milovat, důvěřovat. Udělal jsem ze svého srdce kámen. Nemohu být v dobrém vztahu k rodině, dětem, ženě, nejsem již lidská bytost. Bůh říká: "Já tě změním, dám ti srdce z masa, které je schopno cítit bolest, může milovat."
3. **Vložím do vás svého ducha,** učiním, abyste dodržovali má přikázání. Já na to dohlédnu, abys má přikázání dodržoval.

Co nemohu udělat, to On udělá, když vyznávám: "Zde jsem, pošli mne, udělej se mnou, co budeš chtít. Když někdy řeknu ne, přiveď mne zpět do té mysli, kterou jsem měl. Dábel chce neúspěch."

Já tě omyji, dám ti srdce nové a vložím svého ducha a dohlédnu, abys dodržoval má přikázání. Smlouva je mezi tebou a Králem Králů, mezi námi a Králem Králů.

Amen.

Evangelizace ve světě

Katolická církev

Mnoho znovuzrozených lidí, vane DS. Oživení mládeže. Největší výzva - učednictví v JK.

Severní Amerika

Více lidí chodí do kostela než v západní Evropě. Silná hnutí mezi mládeží i na vysokých školách. Jestliže se církev stará jen sama o sebe není církví.

1. V bohatých oblastech se někdy stává, že církev posvěcuje chtivost.
2. Někde je zbožňován nacionalismus. Je-li něco špatného - musím umět to říci.
3. Někde jsou ignorovány menšiny a nespravedlivě se s nimi nakládá.

Církev nesmí být zotročena žádným lidským řádem (kapitalismus, komunismus). Kde církev neumí naslouchat Bohu, naslouchá jiným hlasům. Západ - démonické aktivity. Vyzývají satana, spiritismus, horoskopy. **Církev neslyší Pána, poslouchá svět.**

Židé v Americe - naplnění židé. Nečekají na Mesiáše - následují Ježíše. Mohou mluvit s bratry.

Mexiko

Velká odpovědnost za evangelizaci. Katolíci i protestanti pracují dohromady, evangelizují. Marxismus je uvnitř univerzit - intelektuálové. Regenerace, obnovení přichází revolucí. Křesťané způsobují revoluci. **Strava pro marxismus je nevyrovnanost mezi chudými a bohatými.**

Nikaragua

17% růst. Během několika let se církev zdvojnásobí. Letniční se setkávají i pod stromem. 3 důvody:

1. Zdůrazňují dynamickou kontrolu řízení DS, bariéry vytvářené člověkem padají. Církev JK je laické hnutí.
2. Je tam pocit - já to můžu. Duch dává nadšení, překonáte výmluvy - nemohu mluvit. Důvěra, že DS dá mluvit.
3. DS dodává po celém sboru nadšení. Začnou na každém místě, kde je to možné (prázdný dům). Středoameričané nadšeně zpívají, objímají se a líbají.

Brazílie - údolí Amazonky

Marxismus se míchá s křesťanstvím. Explosivně šířící se myšlení. Marxistický způsob zhodnocení výrobních prostředků. Vytvořit nový pořádek - podporují násilí. Teologie osvobození, důraz na chudé lidi. Teologie osvobození zdůrazňuje teologii v akci (ne školních lavic). Jestliže posloucháte, musíte to udělat. Marxistický způsob utlačování bude taky přijat. Marxisté mohou infiltrovat do vedení.

Mladí lidé vidí systém změny společnosti a je to přitažlivé. Musíme učit království Boží, nejde jen o osobní spásu - společenský kontext.

Marxismus je hereze. Vybudováno na etice. Mluví: Každému rozdělovat podle potřeb, přispívající podle možností. Marxismus se zničí.

1. Je vybudován na síle.
2. Je to exklusivní strana (jen členové).
3. Je vybudován na bezbožnosti, Jednoho dne se to zničí.

Kdekoliv se zakopalo zlo, tam je také DS. Chile, Argentina.

Afrika

Církev roste v každé zemi. V Keni roste tak rychle, že nemají dost farářů. Problém rasismu. Apartheid podporují evangelikálové. V roce 2 000 bude centrum křesťanské populace 330 000 000. Znamená to - připravuje se konfrontace islámu s křesťanstvím.

Pravděpodobně už nebude teologie založena na filosofii. Křesťan může mít celkovou filosofii. Království je tu, vstup. Řekové filosofovali, židé jdou přímo: „Toto říká Pán“. Židovský prorok, ne filosof. Budeme se potkávat s misionáři z Afriky. Přijdou s jednoduchostí, disciplínou. Co naši předkové dělali, dnes nese ovoce (stovky hrobů v Africe).

Arabské země

V arabských zemích nesmíte kázat. Dopadají tam vlny radiových stanic. Irán - skupiny lidí, neopustili islám, ale jsou následovníky Krista. Korán dává větší místo ne Mohamedovi, ale Kristu. Hnutí uvnitř islámu.

Asie - Korea - 60% ozbrojených sil je křesťanská. Severní Korea se snaží vnutit marxistickou ideologii jižní.. 30% obyvatel jsou křesťané.

Japonsko 0,5% křesťanů, vysílají misionáře. Japonci mají vizi (Mt 20,1-16).

1. povolání - Antiochie.
2. povolání - Evropa.
3. povolání - Severoamerické.
4. povolání - Asie - dnes...

Indonésie - misionáři ze všech koutů světa.

Indie - 700 000 000, 3% křesťanů. Velké misijní pole. Indie je uzavřena pro cizí misionáře. Prostředky jsou pouze indické. Uzavřené dveře. Bůh má lidi v zemi, začněte! Modlitba je nebezpečný byznys. Bůh odpovídá, poďme. Když se tak modlíš, já tě tak použiji. Bůh vložil ruce na malé skupiny.

Nůše trávy 75 centů. Vezmu pak 7 centů a řeknu: „To je pro moje misionáře“. Podporují 300 misionářů. Je to živé - jízda na rychlých koních, spirituálně napružené, jinak vás to vyhodí.. Bohatí jsou pro sebe.

4 státy mají zákony proti konverzi. Tam se lidé obracejí po stovkách. Alkoholismus - žádný program vlády nepomohl. JK je vyvázal z alkoholu. Nepál - 60 sborů.

Čína po kulturní revoluci 50 - 100 milionů. Jestliže potlačíte církev, je to dobré, poroste.

1. Křesťané pracovali pilně - více vyráběli.
2. Ďábelská aktivita - věřící se modlili a Bůh vysvobozoval.
3. Rodiče cítili odpovědnost za děti. Nejdůležitější osoba je JK, řekl dětem. Nebezpečné, ale udělali to. Přes nejsilnější útlak církev roste, **Čím větší útlak, tím více církev poroste.**

Závěr

2 Tm 1,7. Pavel říká: “Bůh nám nedal ducha bázlivosti...” O jaký strach tu jde? Určitá obava je nutná.. Když se na mne ulicí řítí auto, musím znát pocit strachu, abych se uhnul. Bázeň Boží je nezbytná, strach z věcí, které mohou uškodit mému tělu je nutný, strach z hříchu je nutný. O jakém strachu se hovoří zde? Jeden velice volný překlad Bible říká: “Boží dar Ducha svatého nechce, aby ses obával lidí.” Je to strach z lidí. Jestliže se obávám lidí, nemohu pracovat evangelizačně, protože strach bude blokovat dorozumění. Otázka je, zda mi může Duch svatý pomoci, jestliže se ze své přirozenosti bojím lidí. Ten verš říká, že udělá tři věci, aby nám pomohl.

1. Posiluje v nás vnitřního člověka, silně si uvědomujeme svou vnitřní totožnost. Lidé nás mohou zabít, ale nemohou nám vzít jistotu, že jste Božími dětmi.

2. Dává nám moudrost. Pochopení, kdo je člověk, co je člověk, kde člověk končí. Když chápeme toto, některé omezené věci, které v nás vzbuzují strach, odcházejí.

3. Dává nám schopnost milovat lidi a opravdově se radovat, že jsme s nimi. Není silnější protilátka proti strachu než láska. Strach je právě tak záporný, jako je láska kladná. Bible říká: “Dokonalá láska strach zahání (1J 4,18). Všechny tyto tři protilátky proti strachu - vnitřní síla, moudrost, láska, jsou dílem Ducha svatého a On nás uzdravuje.

Vzpomínáte na Šimona Petra v Lukáši 5, když říkal: “Nejsou tu žádné ryby, jdu jenom ze vzdoru, a když se vrátím bez ryb, nejsem hlupák. Ty jsi hlupák.?” Pamatujete, jak loď byla přeplněna rybami? Jak padl Ježíšovi k nohám a řekl: “Odejdi, já jsem hříšník! Měníš můj vzdor, jsem příliš starý. Žil jsem vyrovnaně, přizpůsobil jsem se svému prostředí. Víím, co dělat, aby tento systém fungoval. Teď přicházíš Ty, porušuješ moji vyrovnanost. To nemohu přijmout, zašel jsem příliš daleko. Odejdi!”

Co řekl Ježíš? “Proč se tak bojíš, Šimone? Nepřišel jsem tebou otřást a opustit tě. Pojď, nechej se předělat.”

Vzpomínáte na tu hlínu? Pamatujete na její schopnost odpovídat? Odpovědnost je v rukou Tvůrce, schopnost odpovídat je vlastností hlíny. To je všechno, o co Ježíš Šimona žádal, a cesta začala. To je všechno, co žádá od vás i ode mne. Není to lehké, protože On třese samotným naším středem a skutečné přizpůsobení je bolestivé. Tak se Petr začal z hříšného přizpůsobování přizpůsobovat Ježíši Kristu v Kristu, a cesta začala.

Vzpomeňte si, jak Šimon řekl: “Ty jsi Syn živého Boha.” (Mt 16,16). A potom řekl: “Ale nepůjdeš na kříž!” To byl vždycky Šimonův problém. Nazýval Ho Pánem, ale také říkal: “Takto ne!” Jestliže tu je “takto ne”, pak není Pána. Není tomu tak? Je to skutečně pravda, ale Šimon to neustále dělal. Nám se to nezdá divné, protože to děláme také. A co musel Ježíš udělat? Řekl: “Lehni, hochu, lehni!” Pamatujete si na toho psa, toho německého vlčáka? “Lehni!”

Poslušnost ke mně nepřichází okamžitě. Musím k Bohu stále obracet mysl. Říkám Mu také, že musí existovat i jiná cesta, a On mi říká: “Lehni, hochu, já jsem Pán a ani ti to nemohu vysvětlit.” Musí být kategorie, ve kterých to lze vysvětlit, pokud ale tato kategorie chybí, jak to vysvětlit? Není třeba vysvětlit. Já jsem Pán. Lehni! Pouze v této podřízenosti se učím. V Kristu, skrze Krista, pro Krista. Není jiné cesty.

Třetí obraz - je po vzkříšení (J 21,15-19). Šimon Krista zapřel a litoval, hořce plakal. Zmrtvýchvstalý Pán k němu přichází, patrně si ho bere stranou. Všichni snídali a Ježíš říká Petrovi o samotě: “Šimone, synu Janův, miluješ mne více než tito? Jsem tvým absolutním absolutnem?” Šimon říká: “Ano, Pane, miluji Tě víc než cokoliv jiného.” Okamžitě mu Ježíš dává příkaz: “Pas mé beránky!” Jde láska a poslušnost dohromady?

V Janově evangeliu říká Ježíš: “Jestli mne miluješ, dodržuj má přikázání” (J 14,15). Jestliže říkám, že Ho miluji, bude po mně žádat poslušnost? Ano. Proč? Řeknu vám to.

Moje žena a já jsme se znali 4,5 roku, než jsme se vzali. Celý tento čas působily na nás naše rodiny velkými tlaky. Říkali - nesetkáš se s ní! Ale já jsem se s ní vždycky nějak setkal. Oba jsme rozuměli něčemu z toho, co znamená láska a závazek. Indické ženy nosí náušnice. Mají rády šperky. Náušnice jsou někdy dlouhé, jindy krátké, jak je to právě moderní. Když byly moderní krátké náušnice, moje snoubenka nosila stále dlouhé. Na universitě byly ještě tři její sestřenice, velice moderní dívky. Styděli se, že nejde s módou. Řekly jí, že dlouhé se nenosí. Ona řekla: “To je mi jedno. Když je budu nosit dlouho, zase přijdou do módy.” Říkaly, že je tvrdohlavá a zavolaly mne: “Same, co řekneš, to Ona udělá. Řekni, ať si ty náušnice sundá.” Byl jsem mladý a velice nezkušený. Ten večer, když jsme byli spolu, jsem jí řekl: “Nejsou moc dlouhé?” Rozevřela široce oči a podívala se do mých: “Tobě se to nelíbí?” Viděl jsem, že odpovědět je nebezpečné a že budu mít problémy, tak jsem mlčel. Beze slova si je sundala a dala mi je do rukou.

O jaký rozdíl tu jde? Svým sestřenicím řekla, že jí to je jedno. Mne se neptala ani na důvod mého přání. Proč? Protože nikdy nezpochybnujeme záměry lásky. Jestliže láska vznáší požadavek, nemůže vás nikterak zranit. Ona poslechne bezpodmínečně, bez ptaní po důvodech.

“Šimone, synu Janův, miluješ mne více než tito? Jsem tvým absolutním absolutnem?”

“Ano, Pane, jsi.”

“Pak mne poslouchej! Neptej se po důvodech! Nežádal bych po tobě věci, které by tě mohly zranit.”

Když dosáhneme tohoto vztahu, kdy se láska vzdává lásce, pak jsme osvobozenými lidmi. Už se zde neuplatňuje strach, ani hrozba, ale pouze láska se vzdává lásce. Jde-li o lásku na Kalvárii, mohu pochybovat o jejích záměrech? Proto říká Pavel: On je Bůh, který se sám dává. Nemůžete Ho uctívat, aniž by se vám sám vydal. Protože je přirozenost Boží taková, dáš sám sebe (Ř 12,1-3).

“Šimone, miluji tě. Miluješ mne také?”

“Ano, Pane, miluji.”

“Šimone, důvěřuj mi. Poslouchej mě v Kristu, skrze Krista, pro Krista.” Co se pak stalo se Šimonem? Byl osvobozen v pěti oblastech:

1. Příběh Kornélia (Sk 10,1-33). Znáte Šimonovy předsudky. Žid - pohan. První, co **Kristus** dělá, je to, že **mne osvobozuje od předsudků**, které jsou důsledkem mého strachu. Strachu z neznámých lidí, kteří jsou všude kolem nás. To nejsou naši lidé, to jsou odlišní lidé, jinak myslí, jinak jednají, takže v předsudcích zrozených ze strachu je již zařazují do kategorií.. Ježíš mne osvobozuje, abych si uvědomil, že i oni jsou oslovitelní.

První svoboda, která byla dána Šimonovi, byla **svoboda od strachu z neznámých lidí**. Pohan byl neznámou prázdnotou. Existují takoví lidé i pro nás? Bojíme se k nim přiblížit. Upevňuje v nás strach předsudky? Chci být svobodný? Evangelizace se nikdy nemůže uskutečnit, jsem-li svázán strachem.

2. **Ježíš osvobozuje Šimona ze strachu z konfrontace** (Sk 4,13). Sanhedrin vyslyšel Petra a Jana. Nemocný muž byl uzdraven - znáte ten příběh? Jestliže se nechávám vést Duchem svatým, budu se určitě střetávat s různými lidmi. Dříve či později se mne úřady zeptají: “Co to děláš? Nám nevdává, že uzdravuješ nemocné, ale nedělej to jménem Ježíše. My jsme pro uzdravení, ale ne pro Ježíše. Proč na něm trváš?”

Jestliže se bojím konfrontace, nemohu být použitelný pro evangelizaci. Ježíš osvobodil Šimona od strachu z konfrontace. Kdysi nedokázal čelit malé děvečce. Vzpomeňte si, když mu služebníci velekněze řekli: “Ty jsi také z Galileje”, ohrazoval se: “Ne, ne, nevím nic o tom člověku!” Najednou stojí před nejučenějšími lidmi tribunálu a říká: “Co je správné? Máme poslouchat vás nebo Boha?” Haleluja! Pane, osvobod' mne od strachu z konfrontace.

3. Šimon byl **osvobozen od strachu sdílet odpovědnost za druhé** (Sk 5,15). Přinášeli nemocné a kladli je na ulicích, aby na ně padl aspoň stín Šimona Petra. Není to lehké, vzít na sebe odpovědnost za ty nemocné, nešťastné, trpící lidi. Vyžaduje to velice mnoho citové energie. Je tu obrovské pokušení říci: “Ne, Pane, tohle nemohu udělat. Ať to dělá matka Tereza, já nemohu.”

Ale bratři a sestry, jestli církev na sebe nemůže vzít odpovědnost za ty chudé a vyloučené lidi, pak nebudeme moci nikdy dosvědčovat spasitelnou moc Ježíše Krista. Můj národ je chudý a do jisté míry musím

znát svou osobní zodpovědnost. Oni ze mne vysají moji energii, ale Bůh říká: “Nejsi to ty, k němuž vzhlížejí, jsem to Já. Dej mi své “ano” a budu proudit skrz tebe. Já tě podržím a moje moc se jich dotkne.” Osvobodil Šimona od strachu sdílet odpovědnost za trpící a vyvržené.

4. Šimon je ve vězení, zítra ho Herodes nechá setnout (Sk 12,6-9). Církev nemá žádný vliv, tak se modlí. Bůh vyslýchá modlitby a posílá do žaláře anděla. Co zatím dělá Šimon? Spí. Nekouše si nehty, nezoufá si, co bude zítra, spí. Co je to za důvěru? Příští den se tě chystají zabít, a ty spíš. Žádný doktor ti nepředepsal prášky pro spaní. Jak žiješ s tímto druhem důvěry?

Je noc. Šimon je ve vězení, je zamčeno, žádné světlo, to místo páchne, nikdo to nečistí, ale on není sám. Duch svatý je s ním a začíná s ním hovořit:

“Šimone, kde jsi?”

“Jsem ve vězení, Pane”

“Šimone, co říká Herodes?”

“Zítra ráno mne popraví.”

“Šimone, co říkal Ježíš?”

“Řekl, že zemřu jako stařec, Pane.”

“Šimone, kdo je Pánem? Ježíš nebo Herodes?”

Ted' se Petr smál: “Pane, už to chápu, už je mi to jasné. Je-li Ježíš Pánem, nedělá dějiny Herodes, ale Ježíš.. Jestliže řekl, že zemřu jako stařec, nemůže to Herodes změnit. A tak, když je tomu tak, proč bych se neměl dobře vyspat?”

To je výborná logika. Proto řekl: “Dobrou noc Pane” a usnul. To je důvěra přiměřená skutečnosti.

Církev pod tlakem, pronásledováním, musí znát svobodu, kterou Ježíš dává. **Žít v důvěře, správně.** Kdo mne osvobozuje? Ježíš.

5. **Osvobození ze strachu před smrtí.** To je tradice (J 21,19). Ježíš to Šimonovi říká, aby Šimon věděl, jakou smrtí zemře. Bible nám však neříká, jak Šimon zemřel. Tradice říká, že zemřel v Římě. Podle tradice vyšel z Říma a potkal Ježíše, který šel do Říma. Zastavil Ježíše a ptal se: “Quo vadis Domine? (Kam jdeš, Pane?)” Ježíš odpověděl: “Jdu na místa, ze kterých odcházíš.” Šimon říká: “Podruhé ne. Zastoupil jsi mne jednou, to stačí. Tentokrát jsem na řadě já.” Vrátil se, byl ukřižován hlavou dolů, podle svého vlastního přání.

Jednou vy i já zemřeme. To není hrozná předpověď, to je nutnost jako spánek. Smrt je nezbytnou částí vývoje. Není otázkou, že zemřeme, ale jak zemřeme. Umíráme pouze jednou. Neměli bychom umřít dobře? Nemáme druhou možnost. Nelze to už příště zlepšit. Umřeme pouze jednou. Pane, osvobod' nás od strachu ze smrti.

“Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než tito? Jsem tvým absolutním absolutnem? Podřídíš se lásce kvůli ní samé?” V Kristu, skrze Krista, pro Krista. **Jediný nátlak je nátlak lásky. Láska vydávající se lásce.** Energie Ducha svatého vás naplňuje, dává vám sílu, osvobozuje vás, používá vás. Ať Duch svatý ve vás sténá, ve vaší mysli, ve vašem srdci, abyste se podrobili, aby vás mohl použít tvořivě po celém Československu. Díky.

Děkujeme Ti, pane Ježíši, milujeme Tě. Není čas na mnohá slova, je čas, abychom se s Tebou sjednotili. Pane Ježíši, pronikni do mne, do mé mysli, do mého srdce a pronikni skrze mne do mého světa. Dávám Ti své amen.

Ve strachu jsem váhal. Odpusť mi. Nemohu se bát lásky na Kalvárii. Ať mne tato láska vyléčí z každého strachu. Prostup mne, pronikni mne svým světem, protože je to Tvá vůle ještě dřív, než se stala vůlí mou.

Pane Ježíši, co jsi udělal Šimonovi, učiň opět. Milujeme Tě, Pane, mí bratří a sestry i já se tuto modlitbu modlíme každý zvlášť. Vyslyš naše prosby. Děkujeme Ti. Modlíme se tuto modlitbu ve Tvém jménu, pro Tebe, Pane Ježíši. **Amen.**